

S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

21 JANUARI 1937 — No. 3

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LAWSON
WOOD

„OPA” HEEFT DE GRIEP

LEES HET ARTIKEL: STRENGE WINTERS IN OUDE TIJDEN

In razend tempo wordt 't Canal Grande doorgevaren.

BRANDWEER IN BOOTEN

BRANDBESTRIJDING IN DE LAGUNENSTAD

Brandweer in booten, die kennen we in onze havensteden evengoed," zal de lezer uit Amsterdam of Rotterdam ons opmerken. En ten deele zouden we hem gelijk moeten geven. Maar een brandweercorps zooals dat van Venetië, de waterstad van Noord-Italië, bijna uitsluitend en alleen uit motor-brandweerbooten samengesteld, dat is zelfs onze waterrijke hoofdstad toch niet rijk. Men weet het: de verbindingswegen — wilt u: de straten — in Venetië bestaan uit water: 't zijn de kanalen, smalle of bredere, welke de talloze eilandjes, waarop Venetië is verzeen, met elkaar verbinden. Het voornaamste voertuig, dat men in Venetië kent, is dan ook de boot, meestal nog de sierlijke gondel, met de prachtig bewerkte, hoog boven 't water uitstekende vóór- en achterplecht.

Ook de brandweer is dus in Venetië, precies als

De beweeglijkheid van een motorboot is altijd geringer dan die van een auto. De stuurman der Venetiaansche brandweerboot heeft dan ook 'n moeilijke taak.

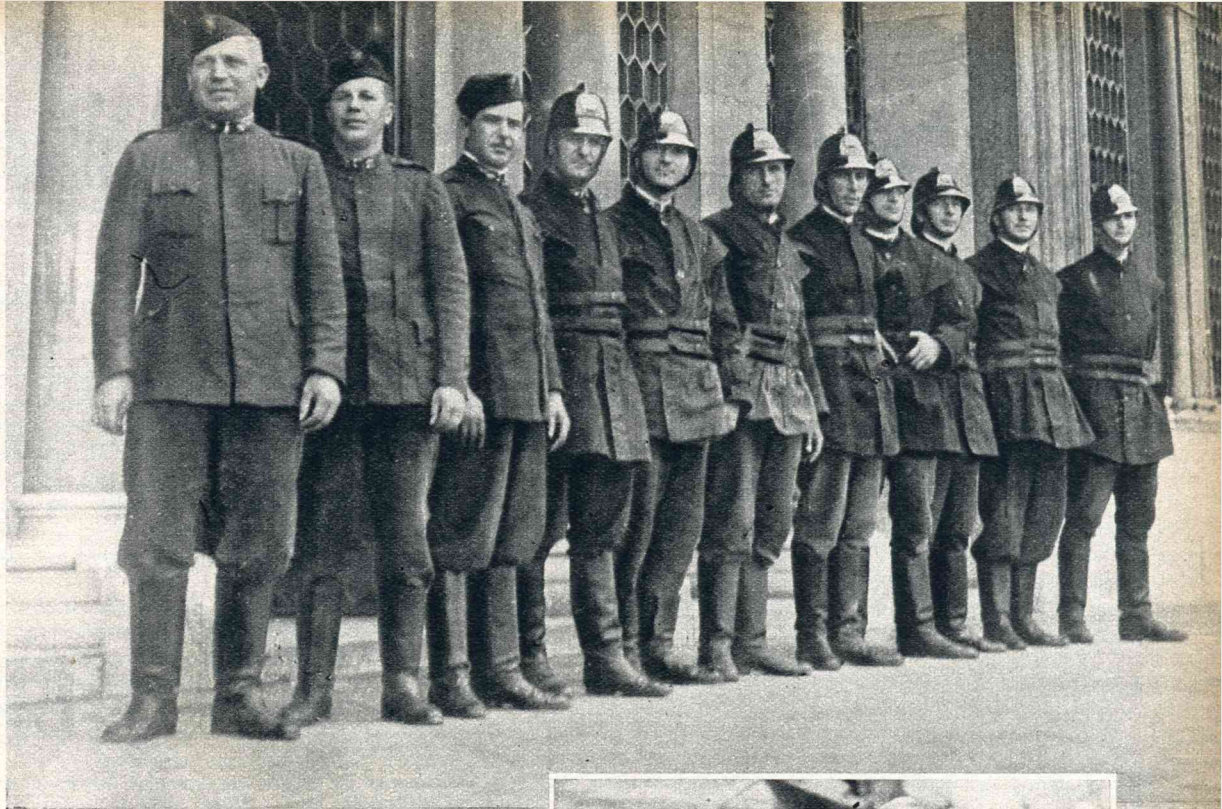

Ingang van de hoofdwacht der Venetiaansche brandweer (links).

De dienstdoende wacht neemt een telefonische brandmelding in ontvangst.

Aan de hoofdwacht van de brandweer zijn steeds een aantal manschappen gereed om uit te varen.

de bakker en de slager, aangewezen op het water als weg van vervoer, terwijl er natuurlijk vanzelf altijd water bij de hand is als bluschwater.

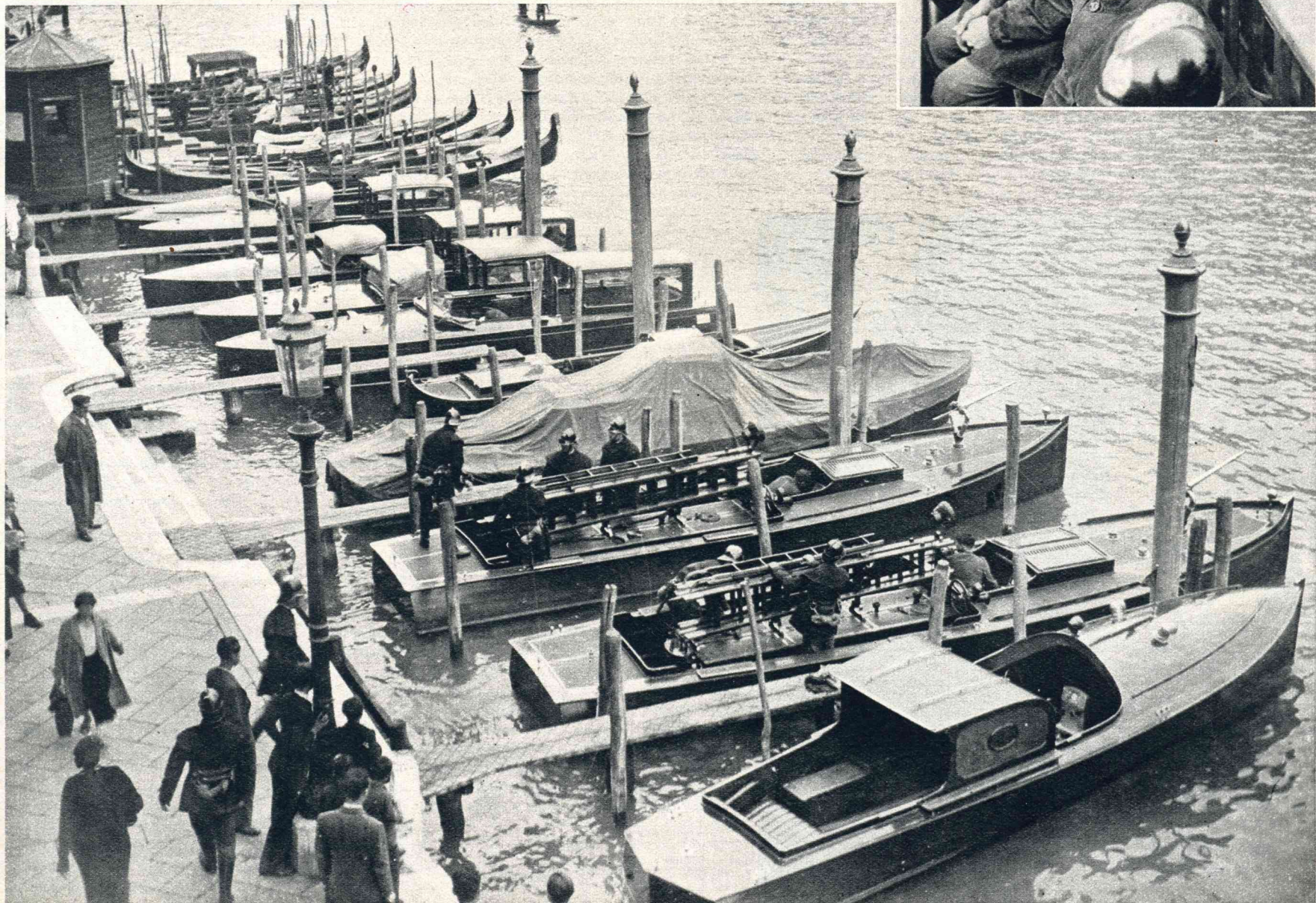
Zoodra er in een van de dichtbevolkte buurten brand gemeld is, varen de zwaar-uitgeruste motorbootjes der Venetiaansche brandweer in razende vaart door de kanalen der stad. Doch bijwijlen, en vooral natuurlijk in de kortere en smallere binnenwateren, valt het manoeuvreren, zelfs met zulk een kort motorbootje, niet mee, en wordt er heel wat stuurmansvaardigheid van den man aan het roer geëischt, om vlug en zonder averij te maken op de

plaats der bestemming te komen. Maar de geoefendheid en de aanleg van den als het ware op het water geboren Venetiaan zijn hier vanzelfsprekend van dubbel groote waarde. De meeste branden kunnen dan ook, dank zij de buitengewone activiteit der motorbootbrandweer en dank zij het overal aanwezige bluschwater, tot een begin worden beperkt.

Langs zij zitten de manschappen tegen de uitschuifbare reddingsladders, die met enkele handgrepen kunnen worden vrijgemaakt.

De brandweer „vaart” uit. Op verschillende punten der lagunenstad liggen booten gereed.

DE SLAG EN HET PARADIJS

door John D. Claverten

Hotel „Bristol” in Caïro zat tjokvol Engelse landgenooten; John Carter kon wanen zich naar Londen te hebben verplaatst. Hij kwam tegen den middag aan, regelrecht vanuit het Congoleesche binnenland — aangetrokken door het bericht van een van zijn vrienden, dat May Weston er ook logeerde. Twee weken had de lange en vermoeiende reis geduurd en na zijn aankomst had hij nauwelijks vijf minuten noodig om te weten, dat al die inspanning nutteloos was geweest.

Hij ontmoette May in de hal en bij den eersten oogopslag zag hij, dat zij hoegenaamd niet veranderd was, sinds hij twee jaar geleden ergens op een Engelsch stationnetje afscheid van haar had genomen. Zij was nog even knap en lief en nog even zorgeloos en vroolijk. Er was een heer in haar gezelschap met een keurig verzorgd uiterlijk, een fatterig jongmensch, dat rook naar pommade en parfum, en bij wien hij in zijn te wijde en kaal geworden smoking heel poovertjes afstak.

May scheen de onverwachte ontmoeting niet zeer aangenaam te vinden.

„John — jij hier? Ook een toevallig weerzien.”

Het klonk verrast, niet in het minst verheugd. Hij miste ook de oude hartelijkheid in haar stem. „Niet zoo toevallig als je denkt,” kon hij niet nalaten op te merken. „Ik vernam van Dick Sempil, dat je hier was.”

Zijn antwoord scheen haar iets te denken te geven, zij fronste voor een ondeelbaar oogenblik haar fraai gewelfde wenkbrauwen. „Oh — zoo — dus niet toevallig,” zei ze met een ijle, verre stem. Toen stelde ze hem voor aan haar gezelschap — als een ouden schoolvriend, die naar den Congo was gegaan.

„Lord Melvill,” zei ze vervolgens, met een gebaar naar het fatterig jongmensch.

John kreeg een onverschilligen blik en een hoofdknikje van mylord. Toen deze zich verwijderde, zocht hij met May een plaats op het terras. Allebei voelden zij zich vreemd tegenover elkaar. Zij dachten aan het afscheid en aan dien kus daar op 't stationnetje. Een kus zonder belofte — gegeven in een opwelling van weemoed, omdat een oude band verbroken stond te worden. Er had nooit iets anders tusschen hen bestaan dan vriendschap. Dat andere was bij hem pas na de scheiding gekomen. Maar hij

had er haar nooit over geschreven; een man, die zich door het bedrog van een ander eensklaps alles ont-nomen ziet wat hij bezit en gedwongen is, zich een bestaan te zoeken in den vreemde, kan geen vrouw aan zich binden, alvorens hij weet, dat hij slagen zal. Vergeten had hij haar echter niet — zijn aanwezigheid was hier het bewijs van.

„Ik vind je veranderd,” zei May, toen het zwijgen begon te drukken.

Hij wist, dat zij bedoelde, dat hij niet in zijn voor-deel veranderd was. Zijn uiterlijk was verwaarloosd en zijn optreden had dat ruwe vastberadene, waarmee een man zich wapent tegenover de duizend en een moeilijkheden, waardoor hij zich bedreigd ziet.

„De wildernis,” zei hij veelbeteekenend.

May bestudeerde zijn gelaat even. Zij wist, dat hij niet ouder was dan dertig, maar hij leek veertig. Het viel haar moeilijk in den man met dat vermoeide, zorgelijke uiterlijk haar vroolijken, levenslustigen vriend van een paar jaar geleden te herkennen. Hij moest daarginds een zwaar bestaan slijten, anders liet zich zoo'n verandering niet verklaren.

„Het valt daar zeker niet mee?” vroeg ze.

„Neen, het is heel anders dan ik me had voorgesteld. Het is een schier bovenmenselijke taak voor een Europeaan, met behulp van wat primitieve werktuigen en 'n troep luie negers een stuk wildernis in een vruchtdragenden katoentuin te herscheppen. Ik wil eerlijk bekennen, dat ik vaak op het punt heb gestaan eronder te bezwijken en den boel op te geven. Vandaag ben ik blij, dat ik voet bij stuk heb gehouden. Ik zie resultaat van mijn werk, en dat is al meer, dan ik 'n jaar geleden zou hebben durven verwachten.”

„Woon je daar heelemaal alleen? Ik bedoel geen andere Europeanen?”

John knikte. „De dichtstbijzijnde plantage ligt twee dagreizen ver. Men komt er langs een opengekapte pad in het oerwoud. Géén streek, waar je je voor je genoege zou vestigen, May.”

Er keerde iets van de oude vertrouwelijkheid tusschen hen terug, toen hij haar naam zei. Maar May kreeg een afschrikkend visioen van de eenzaamheid en het ruwe leven in het Afrikaansche binnenland. Zij dacht aan de vele bekende en aan de ontelbare onbekende gevaren, waardoor een Europeaan beloerd werd — en zij rilde...

„Ik zou me daar nooit willen vestigen — tot geen prijs ter wereld,” zei ze met een vreesachtigen klank in haar stem.

Haar woorden joegen het laatste vleugje hoop op de vlucht, dat na die onverschillige begroeting mis-schien nog in hem was achtergebleven. Hij zei tot zichzelf, dat hij dwaas was geweest, met zich hierheen te begeven. Hij had haar de eerste vijf of zes jaren niets aan te bieden dan een leven, waarvoor elke vrouw zou terugdeinzen. Tenzij een sterke liefde haar de kracht en den moed gaf, de moeilijkheden het hoofd te bieden. Die liefde kon hij van May niet meer verwachten — hij was haar vreemd geworden in die twee jaren.

„Ik begrijp het,” zei hij met een stug glimlachje, terwijl hij zijn blik van haar afwendde. Hij zag lord Melvill loopen en er kwam een jaloersch gevoel in hem op. „Is lord Melvill je vriend?” vroeg hij met een zoo onverschillig mogelijke stem.

„Ja,” zei May en er steeg een lichte bloes naar haar gelaat. „Hij is ook vanmorgen aangekomen — vanavond verwacht hij zijn moeder

en zijn zuster. We hebben elkaar ontmoet in Londen.”

„Een vriend — en spoedig wat anders,” dacht hij eenigszins bitter. May was de verwarring te boven gekomen, waarin zijn vraag haar gebracht had.

„Je geksheerde zooeven toch zeker, toen je zei, dat je alleen voor mij hierheen was gekomen?” vroeg ze glimlachend. „Of heb ik je verkeerd begrepen?”

„Dat was een grapje — ik moest toch in Caïro zijn,” antwoordde hij luchtig. Maar om zijn stroeven mond speelde even een wrange glimlach...

Een paar uur later trof hij haar in gezelschap van lord Melvill. Hij groette en kreeg een hoogmoedig hoofdknikje terug van mylord. Toen zag hij haar opnieuw aan het diner. Links en rechts van haar zaten een oude en een jonge dame — lord Melvill's familie, die aangekomen was. Toevallig keek zij op, toen hij hun tafel passeerde. Hun blikken kruisten elkaar en hij kon moeilijk anders doen dan haar groeten. Blozend knikte zij terug. Zijn tafel stond dicht in hun nabijheid en terwijl hij plaatsnam, voelde hij meer dan één paar onderzoekende oogen op zich gericht.

Zonder dat hij het zag, wist hij, dat men aan de andere tafel de hoofden bij elkaar stak. Zijn gehoor was scherp — temidden van de vele gevaren van het oerwoud ontwikkelen de zintuigen zich spoedig tot de verfijndheid van die van den primitieven oermensch.

„Wie is die vreemde man, die ons groet?” hoorde hij de oude dame niet bepaald zachtjes vragen.

„Niet óns, maar May, mama,” antwoordde haar zoon. „Een oude vriend van haar uit Engeland. Nietwaar, May? Hij is hier op een plantage, als ik het goed begrijp.”

John voelde, hoe zwaar de stilte woog, die op deze woorden volgde. Hij was zich bewust, dat hij opnieuw opgenomen werd en dat heel zijn onverzorgd uiterlijk een afkeurende beschouwing onderging.

„Is het tóch waar — een vriend, lieve?” teemde de oude dame.

John begreep, dat die vraag tot May gericht werd. Hij kreeg een schok — gespannen luisterde hij naar het antwoord.

„Och, mijn vriend is hij eigenlijk nooit geweest, mylady,” hoorde hij May mompelen, maar nochtans goed verstaanbaar. „Een kennis uit mijn geboortedorp. Hij stond vanmorgen plotseling voor ons en ik kon hem moeilijk negeren.”

De oude dame teemde, alsof zij het bedenkelijk vond, dat zij hem niet had genegeerd. John kreeg plotseling het gevoel, dat hij zich in een vrieskelder bevond. May verloochende hem dus — hun jarenlange vriendschap en alle intimiteit, die tusschen hen had bestaan.

Het waren bittere gedachten, die zijn hart raakten. Morgen vertrok hij — hij zou haar niet langer voor de voeten loopen. May mocht gelukkig worden op haar manier, al betwijfelde hij, of zij wel een paradijs zou vinden aan de zijde van iemand als lord Melvill.

Zoo spoedig mogelijk verliet hij de eetzaal. Toen hij den tuin doorging om zich naar de stad te begeven, vond hij aan den ingang een Egyptischen bedelaar.

„Waarzeggen, meneer?”

Hij schudde het hoofd en tastte in zijn zak. Rinkelend viel er een shilling in het houten napje van den waarzegger. De man keek verrast naar hem op, hoog en prevelde een woord van dank.

„Allah schenke u alle geluk van het paradijs...”

John Carter lachte. Diezelfde zinnebeeldige voorstelling was hem zooeven ingevallen met betrekking tot May's verwachtingen. Voor hem echter was het paradijs, dat hij zich in zijn eenzame, moeilijk doorwaakte nachten vaak gedroomd had, de laatste uren verloren gegaan...

Een spreekwoord zegt, dat niets zoo veranderlijk is als de mensch. John Carter was vast besloten geweest, den volgenden morgen in alle stilte naar zijn wildernis terug te keeren. Maar toen het morgen was, zei hij, dat niemand en niets hem haastte en dat hij er nog wel een dag bij kon nemen, om uit

DE SPROKKELAAR

te rusten. Dien middag maakte hij kennis met een vriendelijke oude dame, die zich interesseerde voor de zending, en zij vroeg hem honderd uit over het leven van de negerstammen in het onbeschaafde binnenland.

Zij was oorzaak, dat hij zijn verblijf in Caïro opnieuw met een dag verlengde. En toen hij daarop vernam, dat de directie van hotel „Bristol” de goede gedachte had gehad een tuinfeest voor haar gasten te arrangeeren, besloot hij tot na het feest te blijven.

Nu en dan ontmoette hij May. Soms alleen, doch vaker in gezelschap van lord en lady Melvill. Hij sloeg geen acht meer op haar en groette zelfs niet meer — onverschillig voor wat zij daarvan denken zou.

De middag van het feest brak aan en hij amuseerde zich uitstekend. Er waren talrijke attracties en een vroolijk gezelschap. May was er ook met haar kennissen. Het strookte echter blijkbaar niet met de voorname allures van lord Melvill, zich onder het gewoel der feestende gasten te begeven. Hij zat met zijn familie en May in een stil hoekje van den tuin, in de nabijheid van een dichte haag, vanwaar zij alles uitstekend konden overzien.

Geen wanklank werd den heelen avond vernomen. De schemering begon te vallen en sommige gasten verlieten den tuin reeds. John was juist van plan eveneens naar het hotel terug te keeren, toen hij een angstig geroep in zijn nabijheid hoorde. „Een slang... een slang...!”

Hij keerde zich snel om. Het was nog licht genoeg, om elk voorwerp in den tuin te kunnen onderscheiden. Hij zag eenige menschen vluchten uit de nabijheid van het tafeltje, waaraan lord Melvill gezeten was. Mylord zelf stond al een eind van het tafeltje vandaan. Zijn moeder en zuster waren eveneens gevlucht. Maar May zat daar nog — verstaand van angst en met groote, uitpuilende oogen van den schrik. En nog geen meter van haar af — onder het tafeltje — kronkelde zich een slang en verhief langzaam haar kop met de rusteloos spelende tong uit haar bek. Zij was niet langer dan anderhalven meter, maar John kende de soort....

Alles speelde zich af in den tijd van nauwelijks een paar seconden. Een meneer, die er het dichtst bij stond, haalde 'n revolver te voorschijn. John zag het — hij schreeuwde: „Niet schieten! Honderd kansen tegen één, dat u mist en dan valt zij zéker aan. Verroer je niet, May,” riep hij tot het meisje. „Wees niet bang — 't is een ongevaarlijke soort, maar haar beet is nogal pijnlijk...”

Zijn geruststellende woorden deden een zucht van verlichting opgaan. Lord Melvill vond zelfs den moed drie passen naderbij te komen, maar hij bleef toch nog altijd op een veiligen afstand....

John had een stoel gegrepen en er met één beweging een poot afgebroken. Bedaard liep hij op May toe en met een schuivende beweging plaatste hij zich vóór haar. „Snuif je stoel achteruit en ga weg,” zei hij.

May gehoorzaamde — zijn rustige stem bracht haar tot zichzelf. De slang wiegde haar kop en siste nijdig. John haalde zijn arm uit om toe te slaan en op hetzelfde oogenblik schoot het slangenlijf uit. Hij sloeg en sprong terug, maar hij was te laat. Het reptiel beet hem in zijn linkerhand en het gaf niet meer, dat zijn tweede slag doodelijk was — het onheil was gesticht.....

Hij vertrapte den kop van het ondiep en wierp den stoelpoot weg. Toen trok hij zijn jas uit en scheurde met een ruk de mouw van zijn overhemd. „Een dokter!” riep hij. „En wie kan dien arm goed afbinden?”

„Een dokter!” werd er geschreeuwd. Toen kwam de hoteldirecteur aanloopen. Hij bond den arm met een vlugge beweging af en schudde medelijdend 't hoofd. „Dien bent u in elk geval kwijt,” zei hij, tot ontsteltenis van de opdringende omstanders.

John Carter knikte — hij wist er alles van. Hij voelde zich duizelig worden en ging zitten. Iemand rende naar de telefoon, om den militairen arts van het garnizoen op te roepen. En intusschen gingen de woorden van den hotelhouder rond. „Een arm kwijt — zoo het al niet te láát wordt....”

May hoorde het ook. Zij was nog niet geheel gekomen van den schrik en leunde zwaar op den arm van lord Melvill. Het was plotseling, of zich een ijskoude hand om haar hart legde.

„Wie zegt dat daar?” drong zij naar voren. Zij stond te beven op haar beenen en trachtte tevergeefs over de omstanders heen te zien, om een blik op John Carter te kunnen slaan.

„De hotelhouder,” zei iemand. „'t Is een van de

IJSKEGELS

gevaarlijkste soorten van Afrika....”

May greep naar haar hart. „M'n God....!” bracht zij doodelijk ontsteld uit.

Toen ontstond er een gedrang onder de omstanders. Een vreemde stem bad: „Laat mij door. Allah zal het u loonen met alle vreugden van het paradijs. Laat mij door, het is die vriendelijke heer....”

De omstanders weken uiteen voor een bedelaar. Hij trad voor John Carter, die hem met flauwe oogen aanblikte. „Allah zal u bijstaan — zal ik u genezen, meneer?”

Het hoofd van John Carter viel voorover. Toen gebeurde er iets vreemds. De bedelaar nam den getroffene op en legde hem neer. Hij maakte een beweging voor zijn oogen en door de gestalte van John Carter liepen krampachtige schokken. De bedelaar mompelde iets en maakte den doek los, waarmee de arm afgebonden was. Toen hervatte hij zijn zonderlinge gebaren, terwijl John Carter zich in de vreemdste houdingen kronkelde.

Er gingen stemmen op van medeliden, afgrijzen en angst. „Hij vermoordt hem — wat beteekent dat? 't Is allemaal dwaze hekserij....”

May kon het niet langer aanzien. Zij snikte. Lord Melvill kwam naast haar staan en raakte haar arm aan.

„Láát me!” beet zij hem toe, hem den rug toekeerend.

In den tuin, waar alle feestgedruisch verstorven was, klonken stemmen en haastige schreden. Het waren twee dokters. Zij maakten ruimte en keken dat vreemdsoortig schouwspel aan hun voeten stokstijf aan. Toen wisselden zij een paar Latijnsche woorden, bukten zich en knikten goedkeurend. Maar zij staken geen hand uit.....

„Dokter....” stamelde May. Zij wilde vragen, waarom zij geen eind maakten aan die tooverkunsten — naar voren dringen, en dien bedelaar wegrukken van John Carter. Maar de stem begaf haar en zij miste de kracht een schrede naar voren te zetten.

Toen hielden die krampachtige bewegingen van den getroffene langzamerhand op. Hij werd rustig en zijn ademhaling ging weer geregeld. De bedelaar keek hem even aan en stond op.

„Allah.... Allah....” mompelde hij. Toen keerde hij zich met hondsche onderworpenheid tot de dokters. „Laat hem rusten, heer. Morgenvroeg zal hij volkomen genezen zijn....”

Hij sloop heen en John Carter werd opgenomen en weggedragen. In de eetzaal gaf de militaire dokter een verklaring van de handelwijze van den bedelaar. May stond vooraan — doodsbлек en bevend.

„Het heele geheim van die zoogenaamde slangenbezweerders berust op suggestie. Hekserij of dergelijke dwaasheden komen er absoluut niet bij te pas. Het doodelijke van den slangenbeet ligt hierin, dat het gif door de bloedsomloop in het ruggemerg komt, waardoor de zenuwen verlamd worden, die de ademhaling regelen. Daaruit ontstaan de duizelingen, het braken en de benauwde ademhaling, die voorafgaan aan den verstikkingsdood. De slangenbezweerders brengen den gebetene door middel van suggestie in een krampachtigen toestand, met het natuurlijke gevolg, dat de bloedadertjes zich sluiten.

Het vergif kan dan niet, of slechts voor een gedeelte in het ruggemerg doordringen — afhankelijk van den tijd die er verloopt, vóór het lichaam in dien krampachtigen toestand gebracht is. Maar zoolang die toestand aanhoudt, blijft het geheimzinnige

leven actief — het bloed „went” zich aan het vergif en neutraliseert zijn schadelijke invloeden. Dát is de eenvoudige verklaring van zooveel geheimzinnigheid. De heele kunst berust alleen op het persoonlijk vermogen, door middel van suggestie dien krampachtigen toestand van het lichaam te voorschijn te roepen....”

Het was een verbluft gezelschap dat achterbleef, toen de dokters vertrokken. May dacht te droomen en had geen oog voor lord Melvill, die stond te hunkeren naar een woord en een blik. Moe sleepte zij zich naar haar kamer, nadat zij lord Melvill slechts een vluchtig hoofdknikje had toegeworpen. Zij had de ragfijne en gulden draden, waarvan zij de laatste maanden omsponnen was geweest, doorgebroken en door de scheuren heen had zij de waarde te aanschouwen gekregen van twee mannen. De één had het gevaar lafhartig ontweken, hoewel hij wist van het doodelijke dreigement, dat haar belaagde. En de ander had zijn leven voor het hare geschoven en het den dood gepresenteerd, zonder er ook maar één oogenblik bij na te denken voor wie of waarvoor hij het offerde. Zij dacht aan vroeger, het viel haar in, hoe zij hem verloochend had en zij begon te huilen....

In het holst van den nacht sloop May Weston de gangen van hotel „Bristol” door. Zij klopte aan de deur van John Carter's kamer. De verpleegster deed open en ontving haar met een glimlach.

„De patiënt is wakker en zoo gezond als een vischje. Hij heeft me zelfs naar bed willen sturen, maar dat is tegen mijn instructies.”

„Wie is daar?” vroeg John Carter. De comédie begon hem te vervelen — hij was al meer door een slang gebeten en de „toovenaar” van den negerstam, in welks nabijheid hij woonde, had hem op dezelfde manier genezen. Bovendien kon hij dat gefluister aan de deur niet uitstaan.

Er kwamen schreden de kamer in en door een kier van het scherm, dat om zijn bed stond, zag hij de verpleegster verdwijnen. Voor zijn bed knielde een gedaante.

„John, ik ben het....” De stem snikte. „Neem me mee, als ik je nog iets waard ben, nadat ik jou en het verleden verloochend heb....”

Er schoot John Carter een oeroude geschiedenis te binnen. De geschiedenis van de slang en het paradijs....

„'t Is best mogelijk, dat dit de éérste maal is, dat een slang een paradijs ontsluit,” kwam hij vlug overeind.

Een ijsfeest in den tijd van Pieter Breughel.

STRENGE WINTERS

in oude tijden

Als 't vriest dat 't kraakt, denk je onwillekeurig terug aan vorige winters, aan de koude winters bij uitnemendheid, die elkaar in den loop der eeuwen zijn opgevolgd en waarvan de herinnering, hetzij in den volksmond, hetzij in dichterlijke ontboezemingen, is blijven voortleven. Een dergelijke ontboezeming vinden we b.v. al omtrent den zeer kouden winter van 1667, waaromtrent de dichter zong:
In Januari sestig honder seven en zestig
Doen vroom en sneeuwde het zeer heftig.
Styf zes stont de vaart geheel stil.
Drie weken voer men geheel na wil.
Het voornaamste, dat hier word genoteert.
Is dat er zooveel ys kwam in Meert.
De 16 Meert begon 't weer hart te vriezen.

De 17 moesten de vissers de winst verliezen.
De 18 liep veel volk voor de laag op 't Y.
De 19 passeerde men van d' een tot d' ander zy.
De 20 boodt weer en wint nog wijnig soen.
De 21 leek of weer en wint anders wou doen.
De 22 was de wint weer felder aan 't friesen.
De 23 begon 't ys door de kou hart te verliezen.
De 24 al vriezende verloor 't ys zyn kracht.

De 25 zyn er veel over 't Y gegaan met voordagt.
De 26 liepen er nog drie van Stee over 't Y.
's Namiddags zylden de schuyten de Stad voorby.
De 27 heeft d'Oostewint 't ys op Pampus hoog gezet.
De 29 was het vaaren daarover nog wel belet.
De 30 kwaame eenige daarover Vaare en Loope mee.
De 1 April liepen nog personen over de Zuiderzer.
De 2 dito is in 't val een schip door 't ys vastgelegd.
Dit is genoteert van M. T. Lootsen haar knecht.

Meer bekend is de strenge winter van 1740, waarover Jan Wagenaar het volgende schreef: „De strenge winter des jaars 1740 veroorzaakte hier ter stede, zowel als elders, veel ongemaks. 't Begon op den vierden Januari te vriezen, en op Saturdag, Zondag en Maandag den 9e, 10 en 11e was de koude op zyn felst. De thermometer van Fahrenheit stondt op den laatst gemelden dag des ogtends ten agt uren een en een halve graad onder het teken van 0. In deezen tyd bevond men, dat twee of drie steenen bruggen door de vorst geborsten waren. Ook

zyn er eenige menschen by nacht op straat doodgevrooren.”

De wintervorst verscheen reeds in 't laatst van October 1739, doch trok in 't midden van November weer af. Na den Kersttijd voorspelden de weerpropheten, dat men weer een kwakkelwinter zou hebben, „niet dan regen wind en een zagte lugt”; ja, zelfs na Nieuwjaar, „kreeg men de lente al in 't gesigt”.

De wintervorst dacht er anders over.

Op Dinsdag 5 Januari kwam hij met 'n scherpen Oostenwind aangieren. Het werd iederen dag kouder.

De winter van 1740 was, in weerwil van alle voorspellingen, zeer streng. Een staalgravure van C. L. van Kesteren uit dat jaar.

De Regulierspoort te Amsterdam in wintertijd. Vele Amsterdammers zullen uit deze voorstelling zeer moeilijk het tegenwoordige Muntplein herkennen. De Munttoren is het eenige, dat overbleef van de voormalige Regulierspoort. In 't midden ziet men het Rokin, met op den achtergrond de N. Z. Kapel en rechts het voormalige Rondeel, thans het Hôtel de l'Europe. Geheel links is nog een gedeelte van het Singel zichtbaar. Onze illustratie werd genomen naar een schilderij van Anthony Beerstraten.

en de Oostenwind zoo snijgend, dat „yder even besorgt was voor neus en ooren”. De drie koudste dagen waren 9, 10 en 11 Januari; de laatste de felste, het scheen of Holland naar Spitsbergen verzeld was.

Den 10en Januari was 't Zondag, maar de kerken bleven leeg; en toch was de Maandag nog kouder. Te Amsterdam had men dien dag een botermarkt zonder boeren, een Noordermarkt zonder lapjeskeersters en 'n beurs zonder kooplieden, ofschoon het anders elken Maandag op de eerste kermis, op de tweede een Noachs-ark en op de derde zoo vol was, dat „men er zig naauwlyks omkeeren kon”. De wind sneed „met zulk een scherpigheyt in het aangesigt, dat het ondraaglijk was”, en niemand anders dacht, of, door een onregelmatigheid in de omwenteling der aarde, was Holland de Noordpool der aarde geworden.

De weerprofeten kwamen natuurlijk weer in actie en voorspelden de vreeselijkste dingen. De dampkring zou in ijs verkeeren en den menschen het bloed in het lijf bevroren, de muren der huizen zouden scheuren en steden in puinhoopen veranderen, waar de bevrorenen onder begraven en de nog levenden onder verpletterd zouden worden.

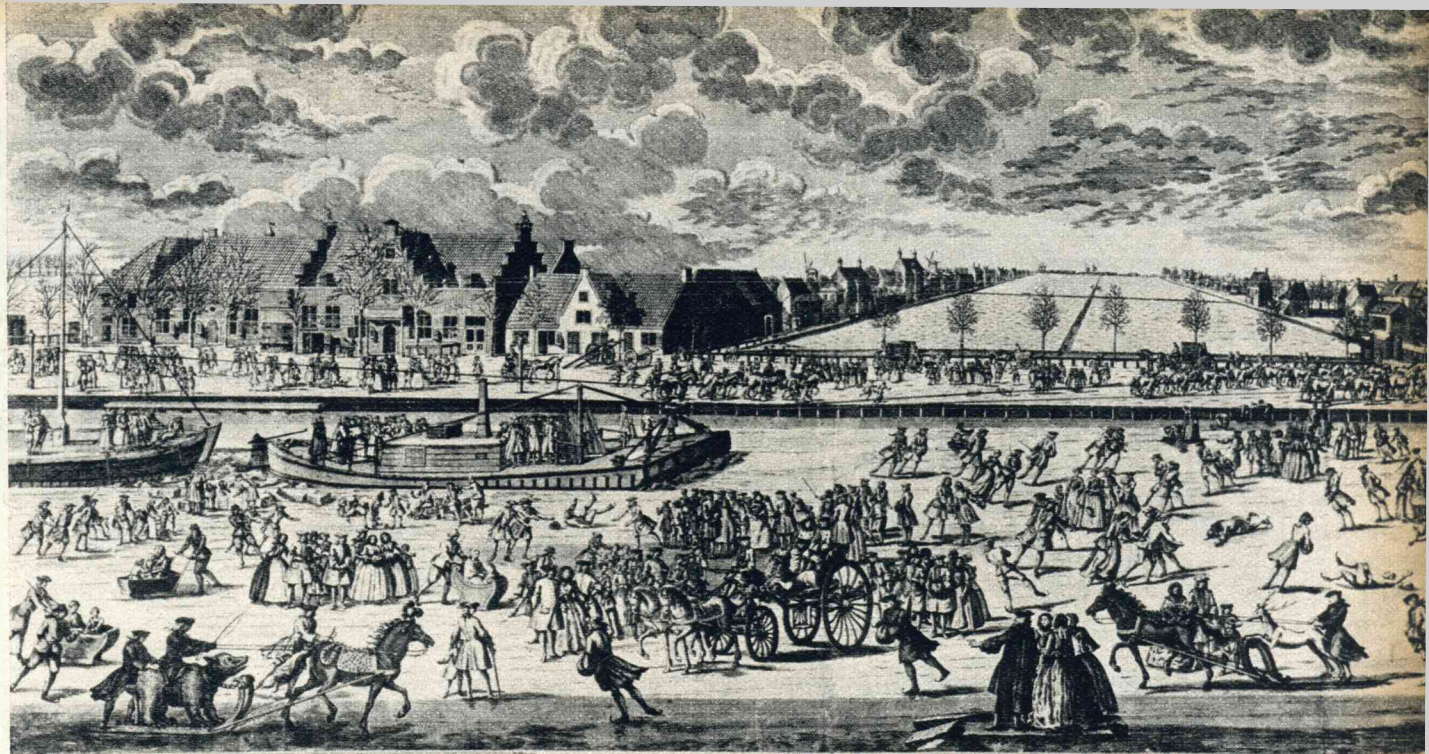
De feiten schenen hun ditmaal in 't gelijk te zullen stellen, want het was over geheel Europa bitter koud. Den 17en Februari zag men te Milaan bijna niemand op straat en voor Genua was, voor het eerst sinds menschenheugenis, de zee bevroren. De wolven verlieten hun schuilhoeken en vielen op menschen en dieren aan; vogels, herten en wilde zwijnen lagen dood langs de wegen. Te Duinkerken kwam een schip binnen, welks bemanning aan armen en beenen was bevroren; Hamburg rapporteerde een postwagen met doodgevroren passagiers, terwijl uit verschillende deelen van Europa ontelbare gevallen

van dood-door-bevriezing werden gemeld. Eerst op 10 Maart viel de dooi in en kwam er geleidelijk een einde aan de ellende.

Ofschoon er nog veel strenge winters volgden, was de winter van 1890 op 1891 wel een van de merkwaardigste in dit opzicht. De strenge vorst begon in November en hield ruim twee maanden onafgebroken aan.

Het grootscheepsvaarwater van Amsterdam naar de Noordzee, over 't IJ en door het Noordzeekanaal, lag spoedig dicht. Wel werd met de bestaande hulpmiddelen beproefd de vaargeul open te houden, maar de sleepbooten moesten 't spoedig opgeven, terwijl ook de pogingen tot hulp door de regeering met Hr. Ms. ramschepen Guinea en Cerberus mislukten. Die ijzeren gevaarten raakten dwars in 't vaarwater in het ijs beklemd, en het

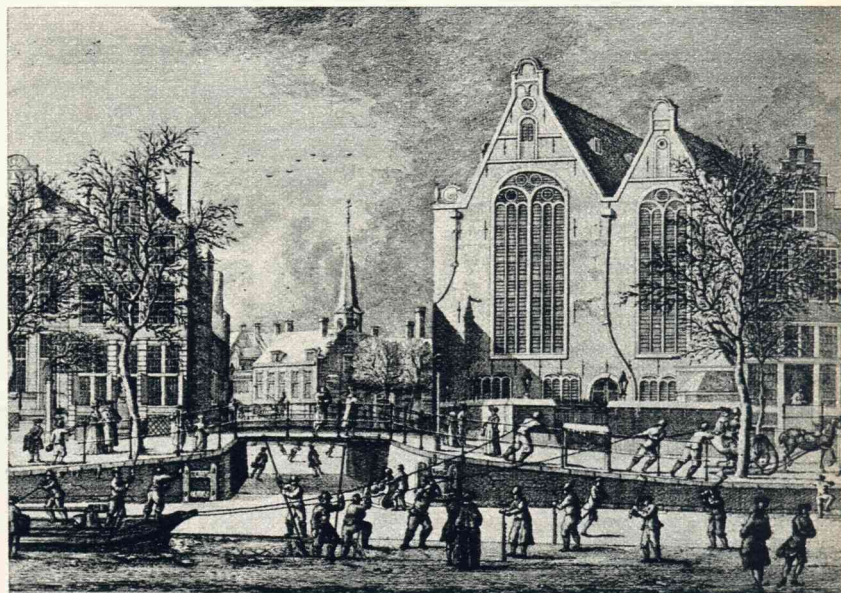
De winter van 1890-91. Het stoomschip der Maatschappij Nederland, de „Koningin Emma”, zit vastgevroren in het IJ. Men is bezig met het maken van een vaargeul, waardoor het schip naar Amsterdam kan opstoomen.

Een gezicht op den Amstel bij Amsterdam tijdens de jelle vorstperiode in de Januari-maand van het jaar 1740. Met behulp van een door paarden voortgetrokken ijsbreker wordt een vaargeul gemaakt.

Ijsvermaak op den Amstel in 1740.

Het maken van een vaargeul in het Singel bij het Spui te Amsterdam tijdens een strengen winter. Eertijds werd dit water het „Boerenverdriet” genoemd, omdat, toen het Spui nog niet gedempt was, de boeren, die hun groenten ter markt brachten, hier dikwijls geruimen tijd moesten wachten eer hun schuiten werden gescht. In den wintertijd dus een dubbel „Boerenverdriet”.

kostte heel wat moeite om ze weer vrij te krijgen. Men probeerde het eerst met haken en zagen en ten slotte met ontplofingsmiddelen. Zoo maakte men een vaargeul voor het stoomschip der Mij. Nederland „Koningin Emma”, doordat men het ijs eerst in vierkante vakken zaagde en nu en dan zoo'n vak liet springen met buskruit, dat men in kruiken van vier kilo, midden onder een vak, tot op een paar meter diepte liet zinken. Aldus kon men iederen dag ongeveer 500 meter vooruitkomen.

Bekleed een rijks- of gemeente betrekking!

BEKWAAM U VOOR DE POLITIE!

Wij leiden U geheel op voor het politie-diploma. Onze duidelijke, schriftelijke lessen zijn door ieder, die de lagere school heeft bezocht, gemakkelijk te volgen. Na afloop helpen wij U bij de sollicitatie, totdat Uw doel is bereikt. De vakbladen bevatten regelmatig vacante plaatsen. Deze cursus staat onder leiding van een **ACTIEF-DIENEND INSPECTEUR VAN POLITIE** en is zowel voor gehuwden als ongehuwden.

Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Laag maandelijks lesgeld.

Kies nog heden uit nevenstaande cursussen. Zend de bon in gesloten enveloppe, gefrankeerd met postzegel van 6 cts. of schrijf ons een brief. Wij zenden U gratis inlichtingen en adressen van geslaagden.

BON

Aan het A.S.S.O.-Instituut, Nieuwe Plein 31, bij het station, Arnhem

Ik verzoek zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent

de cursus voor

Naam

Straat en No.

Woonplaats

Leeftijd

A-CURSUSSEN:

Voor heren: kommies,

politie-diploma, marechaussee, militaire politie, verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, warenkennis, verkoper en winkelbediende, chef-verkoper, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, journalist, notarisklerk, makelaar-taxateur, verzekerings-inspecteur, directeur van een woning- en assurantie bureau, havenmeester, brugwachter, sluiswachter, gemeentebode, concierge, veeverloskundige.

Voor dames: verpleegster, verkoopster, chef-verkoopster, filiaalhoudster, etaleuse, modern reclameschrift, reizigster, privé-secretaresse, journaliste, kinderverzorgster, kinderjuffrouw.

B-CURSUSSEN: Voor dames

en heren: praktijk diploma boekhouden (dubbelboekhouden), steno-graphie (systeem „Groote”), algemene ontwikkeling, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, handschriftverbetering, handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's Mercurius en Vereniging van Leraren, Nederlandse-, Franse-, Duitse- en Engelse handelscorrespondentie, spreken in het openbaar, belastingrecht, belastingconsulent, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, bij het Station, ARNHEM

'S-GRAVENHAGE IN BEELD BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 - GIRO 43141

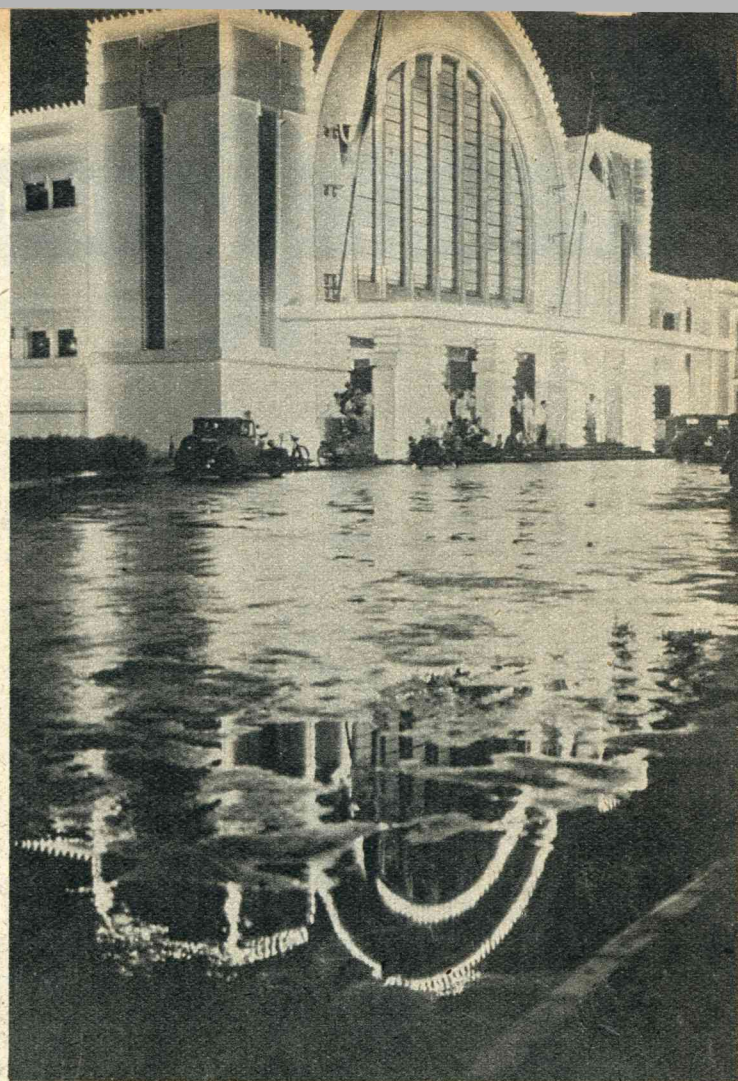

DE PASSAGE-KOEPSEL

zoals we hem allen herkennen, en zoals we hem toch nooit bezien.

De aankomst van de landvoogdelijke familie aan de historische Portugeesche kerk te Batavia. V.l.n.r.: freule Tjarda van Starkenborgh, ritmeester De Stoppelaar, mevr. Kiverson, de landvoogd, kaplt. de Bie, mevr. van Starkenborgh, dhr. Slotemaker de Bruïne en mevr. Slotemaker de Bruïne.

Het prachtig verlichte station „Batavia-stad” in een zee van licht.

ONVERGETELIJKE HUWELIJKSFEESTEN TE BATAVIA

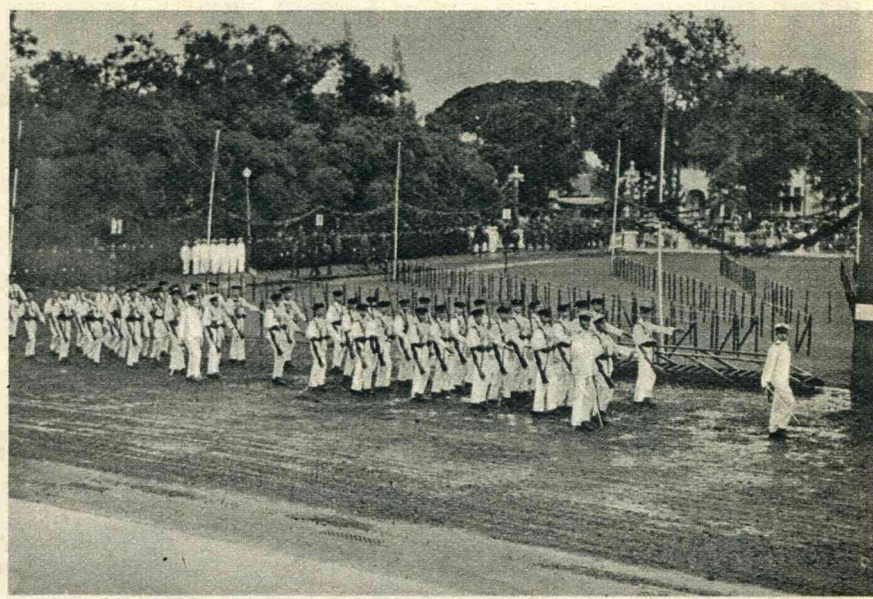
7 Januari 1937 is niet alleen voor Nederland een onvergetelijke dag geweest in de geschiedenis van Oranje, maar ook voor Ned.-Indië heeft deze dag een welkome gelegenheid geboden om op grootsche, overweldigende wijze hulde te brengen en tevens het bewijs van aanhankelijkheid en trouw aan ons vorstenhuis van Oranje. De allerwegen hoog oplaaierende geestdrift heeft alle lagen der bevolking genoopt op onmiskenbare wijze uiting te geven aan de gevoelens van warme toegenegenheid, die zij ten opzichte van H. K. Hoogheid prinses Juliana en Z. K. Hoogheid prins Bernhard in 't bijzonder en ten opzichte van ons vorstenhuis in 't algemeen koesterden. Onze foto's brengen enkele spannende momenten en hoogtepunten uit het festijn te Batavia, dat onvergetelijk in de herinnering van de Ned.-Indiërs zal blijven voortleven.

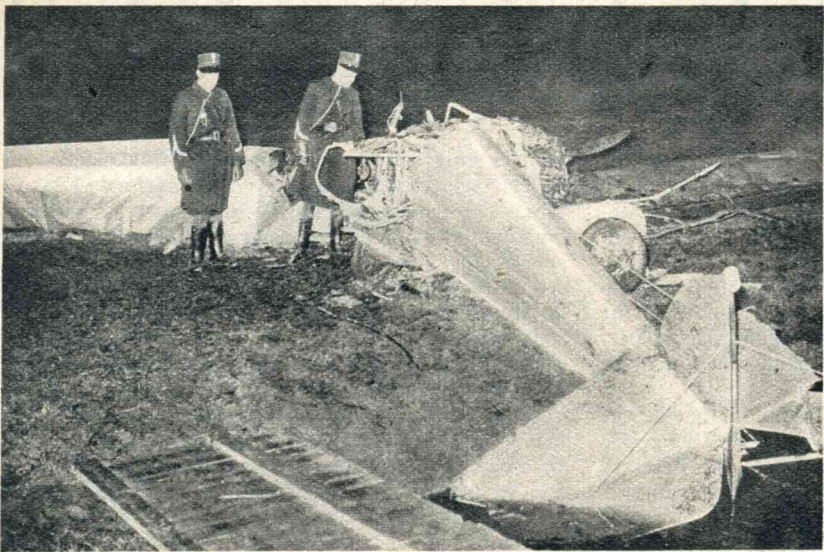
De belangstelling voor den Japanschen stoet was overweldigend. Een moment uit dezen kleurrijken optocht.

Het oude stadhuis uit de achttiende eeuw, thans gouverneurskantoor van West-Java, in feestverlichting.

Het defilé der troepen voor den landvoogd te Batavia. De landingsdivisie van Hr. Ms. kruiser „Java”.

Het sportliegtuig de „Ph-ΔIF”, bestuurd door de heeren Hockstra en Bos, is vorige week in de gemeente Stompwijk neergestort en totaal vernield. De heer Bos verloor bij dit ongeluk het leven.

Gemengd Nieuws

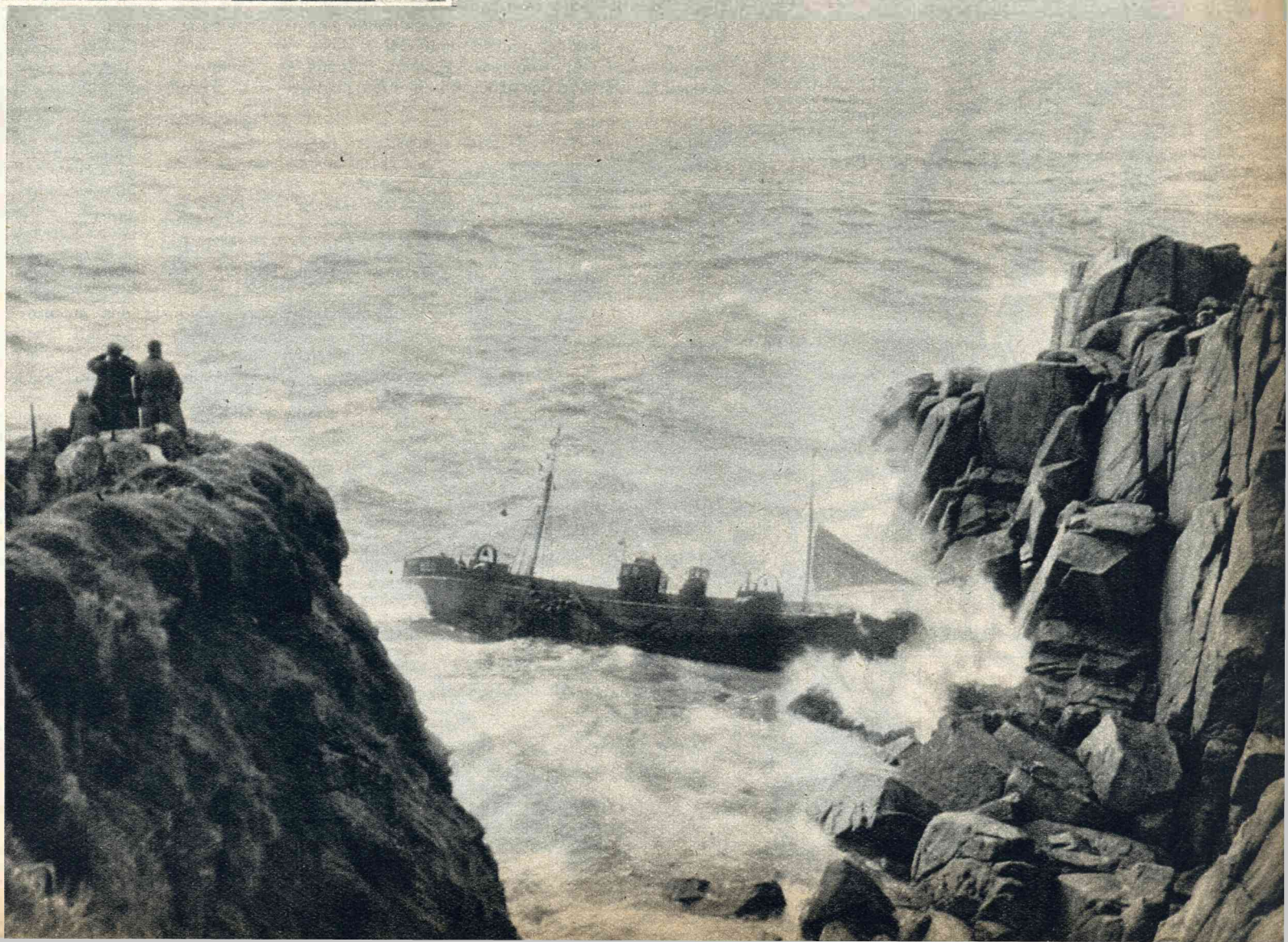

't Vroegere vorstendom Goa, dat ruim dertig jaar geleden wegens verzet tegen ons bestuur na een militaire actie werd ingelijfd bij het rechtstreeks bestuurd gebied, heeft weer zelfbestuur gekregen onder ons oppergezag. De Mangi-Mangi Kraeng Bontonompo, radja van Goa, een broeder van wijlen den laatsten vorst van Goa, heeft de z.g. „Korte verklaring” geteekend en is als vazal belast met het zelfbestuur van Goa. Hij is thans opgenomen in de rij van ongeveer 300 zelfbestuurders in de buitengewesten van N.-Indië. De nieuwe radja spreekt na de officiële installatie en kroning het volk toe.

Het Belgische s.s. „Vierge Marie” strandde in een hevigen storm voor de rotsige kust van Land's End (Zuid-Engeland). Vier leden der bemanning kwamen bij deze ramp om het leven.

Een kijkje in een kegel- en kegelballenfabriek te Martlake nabij Londen. De ballen worden vervaardigd uit een harde, Indische houtsoort en ieder stel van vier ballen en kegels is afkomstig uit denzelfden boomstam.

MYSTERIES EN RAADSELS

„MARSCH!“

Dit verhaal is lord Halifax blijkbaar toegezonden door een kolonel Butler, van Plymouth, wien het werd medege-deeld door eenen mr. Roderick Macfarlane, agent van de Hudson's Bay Company, gestationneerd te Fort Chippewyan, Athabasca, Canada.

Op den vijftienden dag van Maart 1853 scheide uit dit leven Augustus Richards Peers, een pelshandelaar en posthouder in dienst van de Hudson's Bay Company; hij overleed te Fort McPherson, Peel's River, in het district Mackenzie River, Noordwest-Amerika. Hoewel hij nu en dan over een slechte gezondheid geklaagd had, kwam zijn dood op den betrekkelijk jeugdigen leeftijd van 33 jaar, na een paar dagen ziekte, heel onverwacht. Hij was van Engelsch-Iersche afkomst, een bekwaam ambtenaar, hooggeschat onder zijn vrienden en gezien bij de Indianen. In zijn verblijf van, ik geloof, elf jaren in dat afgelegen district was hij twee of drie seizoenen in het hoofdkwartier (Fort Simpson) gevestigd geweest, en had daarna de leiding gehad op de forten Norman en McPherson.

In 1849 huwde mr. Peers met de oudste dochter van wijlen den hoofdkoopman John Bell. Zij is nog in leven. Het echtpaar had twee kinderen, een meisje, dat in 1863 stierf, en een jongen, die nu in Manitoba woont. In 1855 huwde mr. Peers' weduwe met den sindsdien overleden koopman Alexander

Mackenzie, die haar eersten echtgenoot opvolgde als leider van fort McPherson.

Toen wijlen mr. Peers de forten Norman en McPherson bewoonde, kreeg men van hem te hooren dat hij, als hij stierf, hoogst ongaarne op een van die beide plaatsen begraven zou worden. Men meende dat hij een testament had gemaakt, maar zoo dit gebeurde, moet hij het onvindbaar geborgen of vernietigd hebben, want nooit is er zoo'n document te voorschijn gekomen.

Nadat ik in 1852 bij de Company in dienst was getreden werd ik (Roderick Macfarlane) het volgende jaar naar Mackenzie River gezonden. Ik bereikte fort Simpson vijf maanden na den dood van mr. Peers.

In den herfst van 1859 werd, op verzoek van mrs. Mackenzie en haar echtgenoot, het besluit genomen, in den loop van den winter gevolg te geven aan het lang gekoesterde voornemen, het stoffelijk overschot van mr. Peers van zijn rustplaats aan den oever der Peels' River over te brengen naar fort Simpson, de plaats van zijn vroeger verblijf. Mr. Gaudet, nu hoofdkoopman, toen chef op fort McPherson, nam op zich, het lichaam per hondenslee naar fort Goede Hoop te brengen, een afstand van driehonderd mijl, terwijl ik het naar zijn laatste bestemming, een vijfhonderd mijl verder naar het zuiden, brengen zou.

Fort McPherson ligt ruim een graad ten noorden van den poolcirkel. Door de moerassigheid van den bodem dringt de vorst altijd iets onder het oppervlak van den grond door; toen dan ook het lichaam van mr. Peers door mr. Gaudet was opgegraven, bevond het zich nog vrijwel in dezelfde conditie als op den dag van de begrafenis. Het werd uit het graf gehaald en in een nieuwe, onnoodig groote doorkist gelegd. Deze werd met zeilen en touwen bevestigd op een hondenslee, gelijk die aan de Hudsonbaai in gebruik zijn. Het was voor menschen en honden een zeer moeilijke en hachelijke taak, dien last over te brengen en hierheen te krijgen over de ruwe massa's opeengekruid ijs, die hier en daar langs de machtige Mackenzie voorkomen, speciaal aan de steilere en sneller stroomende gedeelten nabij den noordelijken Oceaan.

Den 1en Maart 1860 kwam mr. Gaudet te Goede Hoop aan en vertrouwde hij het lichaam aan mijn zorgen toe. Kort daarop ging ik ermee op weg naar fort Simpson. De lijkstaf was vastgebonden op een slee met drie honden, geleid door een Irokees van Caughnawaga, bij Montreal, Michael Thomas geheeten. Een tweede slee droeg onze bedden, proviand,

enz. Ik ging zelf vooruit op sneeuwschoenen, en na zeven dagen van zeer zware en vermoeiende inspanning, door de buitengewone dikte van de sneeuwwaag en door de hoeveelheden ruw ijs, hadden wij met succes de eerste tweehonderd mijlen van onze reis volbracht, tot fort Norman, de eerste vestiging na Goede Hoop.

De chef-koopman daar, mr. Nicol Taylor, betoogde met nadruk, dat wij de lijkstaf moesten verwijderen en het lijk goed vasthechten op de slee, anders konden wij bijna onmogelijk over de uitgestrekte ijsmassa's heenkomen, die wij op sommige punten tussehen fort Norman en fort Simpson zeker aan zouden treffen. Wilt ik denzelfden tocht dien winter al tweemaal volbracht had en dat ijs zoo'n beetje kende, volgde ik zijn raad op — waar we later blij om waren.

Na een dag rust te Norman begonnen wij het laatste en langste gedeelte van onze reis. Er was dien tijd geen enkele tusschenliggende pleisterplaats en wij zouden maar heel weinig Indianen tegenkomen. De Irokees, Thomas, leidde ook nu het hondenspan. De honden van de bagage-slee en hun leider uit Goede Hoop waren te Norman verwisseld voor versehe dieren en een nieuwen drijver, Michel Iroquois genaamd. Mr. Taylor hielp mij het spoor te breken; vrijwillig begeleidde hij de overblijfselen van zijn vroegeren chef en vriend.

Bij verschillende schrijvers kan men uitvoerig lezen, hoe er in die streken 's winters gereisd wordt; hier zij kort aangestipt, dat wij gewoonlijk om vier uur 's morgens op weg gingen, omstreeks den middag op de een of andere geschikte plek aten, en na een uur rust onzen tocht voortzetten tot zonsondergang. Dan hielden wij halt voor den nacht, meestal op een beboonde hoogte aan of nabij den rivieroever. Wij maakten den grond sneeuw-vrij over een oppervlak van ongeveer tien vierkante voet, sneden en sleepten hout voor een vloertje en verzamelden voldoende brandhout om te koken en ons te verwarmen, hetgeen gewoonlijk zoowat een uur in beslag nam. Een uur daarna hadden wij gegeten en de honden gevoed, en kort daarop sliep ongeveer het heele gezelschap. Op twee keer na, waar we aanstonds over spreken zullen, werd de slee met het doode lichaam altijd direct omhoog getrokken en voor den nacht vlak achter ons kamp geplaatst. Uitgezonderd den eersten van die twee keeren toonden onze honden nooit enige neiging zich met het lichaam te bemoeien of trokken zij zich van zijn tegenwoordigheid ook maar iets aan.

Tegen zonsondergang den vijftienden Maart, den zevenden verjaardag van Peers' dood, waren wij verplicht te kampeeren op een kleine ruimte op een rots aan den rivieroever, want een betere plaats was niet gemakkelijk te bereiken. De oevers waren hier hoog, rotsachtig en steil, en we moesten beide sleden op het ijs laten staan. Toch kostte het ons nog veel moeite, tegen de helling op te komen met onze bijlen, sneeuwschoenen, bedden en proviand voor avondeten en onthijt. De honden werden uitgespannen en bleven beneden. Het weer was rustig, en betrekkelijk mooi en zacht. De oever was ongeveer dertig voet hoog, en een voet of dertig daarboven, op 'n glooiend vlak, zouden wij overnachten. Wij begonnen ijverig aan de noodige voorbereidselen, takken en brandhout hakken en aandragen.

Wij waren daar misschien tien of twaalf minuten mee bezig, toen de honden begonnen te blaffen, waaruit wij opmaakten, dat er Indianen aankwamen, want het was aan dat gedeelte der rivier heel gewoon, hen aan te treffen. Wij gingen niettemin voort met ons werk en de honden bleven blaffen, hoewel niet zoo luud en zoo vinnig als zij in dergelijke omstandigheden plegen te doen. Van het kamp uit waren noch de honden noch de sleden zichtbaar, maar alleen de bovenrand van den rivieroever. Terwijl ik met mr. Taylor over het geval sprak, hoorden wij allemaal

.... toen de honden begonnen te blaffen, waaruit wij opmaakten dat er Indianen aankwamen, want het was aan dat gedeelte der rivier heel gewoon hen aan te treffen

Where MOUNTAINS are mirrored in LAKES

Tegenover de rustige pracht van het Lake District lijkt de cliché-schoonheid van menige andere plek monotoon. Vlak bij de Schotsche grens wachten U duizend vierkante mijl van het mooist-denkbare landschap ter wereld. Bekoorlijke oude plaatsjes bieden U geriefelijke accommodatie. Zij, die eens het Lake District hebben bezocht, komen altijd terug. Zij, die het nooit zagen, hebben een van 's levens zeldzaamste ondervindingen gemist.

Een interessante geïllustreerde brochure volgt gratis op aanvraag bij:

MORECAMBE BAY AND LAKE DISTRICT RESORTS FEDERATION
OFFICE No. 23, TOWN HALL,
MORECAMBE - ENGLAND

HEBT U LAST VAN VETWORMPJES?

Lees dan hoe deze dame zichzelf bevrijdde van die ontsieringen: „Ik had altijd erg last van vetwormpjes, totdat ik op zekeren dag een pakje Radox kreeg en een theelepeltje hiervan in een kopje heet water deed. Met een spons bette ik toen mijn gezicht, zoo heet als ik verdragen kon. 's Morgens en 's Avonds, terwijl ik daarna mijn gezicht afdroogde met een ruigen handdoek en er een beetje cold-crème in wreef. Den volgenden morgen waschte ik de cold-crème van mijn gezicht met dezelfde hoeveelheid Radox als de avond tevoren en deed er een beetje vanishing crème op. Het resultaat is een wonderlijk zachte huid zonder een enkele van die leelijke, ontsierende vetwormpjes. C. F. B. te T.”

Koop een pak Radox en volg de aanwijzingen van deze dame. Zonder pijnlijk uitknijpen, zonder leelijke vlekken achter te laten, zullen de vetwormpjes gemakkelijk met een handdoek weggeveegd worden. Vetwormpjes zijn namelijk het gevolg van verstopte poriën en deze worden door de zuurstof, die Radox in het water vrijmaakt, vernietigd, terwijl tevens de onderhuidse kliertjes, die door de in Radox aanwezige zouten gevoed en gesterkt worden, weer normaal gaan werken. Uw huid zal dan weer een frisch en jeugdig teint verkrijgen hebben. Radox is verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pakje, omzetsbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

duidelijk het woord „Marche!” (Ik moet hier opmerken, dat de honden in 't Noordwesten bijna algemeen met Fransche woorden worden toegesproken.) Het woord scheen uitgesproken te zijn door iemand onder aan den rivieroever, die de honden weg wilde jagen van zijn pad, en wij lieten allen ons werk in den steek, om te zien, wie de onbekende was. Toen niemand opdaagde, gingen twee onzer (Thomas en ik) naar den bovenrand van den oever, waar wij tot onze verbazing niemand zagen. De honden stonden om de lijkslede heen, op een afstand van eenige voeten, en waren blijkbaar opgewonden over iets. Wij moesten ze herhaaldelijk roepen, voor ze er vandaan kwamen en den oever op klommen naar ons kamp. Daar bleven zij verder den heelen nacht kalm en namen van het lichaam op de slee geen notitie meer. Het viel mij toentertijd op, dat het woord „Marche” duidelijker werd uitgesproken, dan ik ooit uit den mond van een Indiaan gehoord had — die brengen 't gewoonlijk slechts tot „Masj” of „Mas”.

Den achttienden Maart moesten wij na donker nog twee uren doortrekken, om een geschikte kampeerplaats te vinden. Hoewel wij eindelijk een vrij draaglijke plek ontdekten, nabij den kop van een groot eiland in de rivier, was het lang niet makkelijk een loodrechte hoogte van een voet of twaalf te beklimmen. De bagage-slee, die nu erg licht was, kregen wij naar boven, door een lijn aan den voorsten hond vast te binden. Wij konden de honden van de lijkslede op dezelfde manier naar boven sjoeren, maar wij zagen geen kans, het lichaam zelf op te trekken, dus zagen wij ons met tegenzin verplicht, het beneden te laten.

Na ons een dertig ellen ver een pad gebaad te hebben door dikke wilgen, bevonden wij ons aan den rand van een dicht bosch kleine sparren, waar wij ons kamp maakten, hoewel droog hout er verre van overvloedig was. Toen het werk grootendeels geschied was, keerde ik terug van de plaats, waar ik hout had verzameld, en mr. Taylor vroeg mij, of ik had hooren roepen, tweemaal achter elkaar zeer luid, van den kant van de rivier. Ik antwoordde, dat ik niets gehoord had, maar dat het struikgewas erg dik was en dat ik, wegens den kouden, snijdenden wind, mijn oorbeschermers stevig dicht had gebonden. Toen verklaarden de twee Irokeezen, dat ook zij het roepen duidelijk gehoord hadden.

Ik zei: „Nu, laten we dan gaan kijken,

wat 't is. Misschien heeft een Indiaan ons spoor gevolgd.”

Toen wij echter weer bij de rivier kwamen, konden wij niets zien of hooren. Toen besloot ik, de lijkslede op te trekken, in welke taak, hoe moeilijk ook, wij slaagden. Den volgenden morgen vroeg mochten wij onszelf gelukwenschen, dat wij ons die moeite gegeven hadden, want toen wij op de plek kwamen, waar wij de lijkslede vandaan hadden gehaald, bleek het, dat er een veelvraat geweest was dien nacht. Hadden wij het lichaam daar achtergelaten, dan had het roofdier het stoffelijk overschot ongetwijfeld geschonden.

Wij bereikten eindelijk zonder verdere incidenten Fort Simpson in den voormiddag van den 21sten Maart, en den 23sten werd het lichaam behoorlijk begraven op het kerkhof bij het fort. Kort na mijn aankomst vertelde ik alles aan hoofdkoopman R. Ross, den districtschef, die een intieme vriend en landgenoot van mr. Peers was geweest. Mr. Ross had een uitstekend geheugen en kon gemakkelijk iemands stem nabootsen. Toen hij het woord „Marche” uitsprak met, zooals hij zei, de stem van den overledene, leek die klank mij zeer veel te lijken op hetgeen wij den 5en Maart in ons kamp bij de rots gehoord hadden.

Tijdens mijn korte verblijf te Simpson had ik een kamer met mr. Ross samen. Toen wij den eersten of tweeden avond naar bed waren gegaan en het licht hadden uitgedaan, praatten wij over die vreemde gebeurtenissen en andere dingen, waaronder de veronderstelde verdwijning van mr. Peers' testament. Ik werd mij toen zeer krachtig bewust van hetgeen ik slechts beschrijven kan als een bovennatuurlijke aanwezigheid in de kamer. Dat gevoel kwam zoo plotseling over mij, dat ik mijn gezicht aanstonds met de deken bedekte. Een paar minuten later vroeg mr. Ross, die opgehouden had met praten, mij met opgewonden stem, of ik een zeer vreemde gewaarwording had gehad. Ik antwoordde van ja, en beschreef het, waarop hij mij verzekerde, dat dit precies de ervaring was, die hij zelf daareven had ondergaan. Ik weet wat nachtmerrie is, maar het is hoogst onwaarschijnlijk dat twee personen, beiden klaar wakker en sprekend over een onderwerp waarin zij beiden belang stelden, gelijktijdig daardoor overvallen zouden zijn. Ik moet er aan toevoegen, dat geen van ons beiden wijn of sterken drank had gebruikt, waardoor men anders onze gewaarwording zou trachten te verklaren.

R. MACFARLANE.

Uit „Lord Halifax's Ghostbook” — Uitgave George Bless — Londen

BELANGRIJK

In de bekende serie van de Hollandsche Bibliotheek is heden een nieuwe roman verschenen, getiteld:

LIEFDE IN DE BERGEN

door Andre Mairock

Dit boekwerk is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en aan ons hoofdkantoor tegen den geringen prijs van 17½ ct. in gewone uitvoering en 70 ct. in luxe-prachtband. Wanneer toezending per post verlangd wordt, gelieve men voor een ingenaaid exemplaar 5 ct. en voor een in luxe-prachtband 10 cent aan postzegels extra bij te sluiten.

**Dit is de bus
met
de beste cacao!**

DROSTE
VERPLEEGSTER CACAO
Voedzaam, lekker en
voordeelig en daardoor
„ALTIJD WELKOM!”

Spaart bons voor kop,
ketel, beker of blad

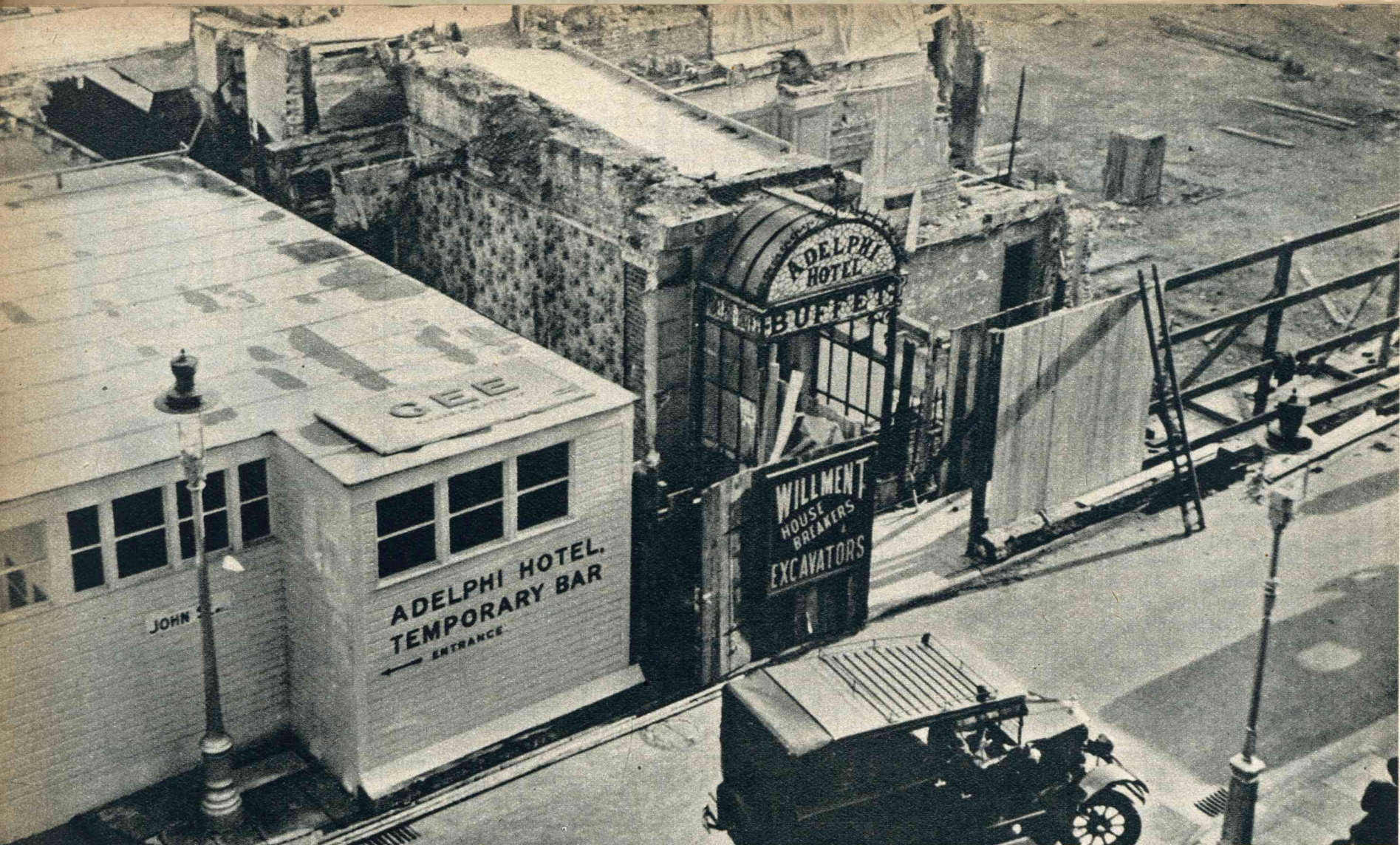
THANS

1 1/2

CENT!

IN KWALITEIT
ONVERANDERD

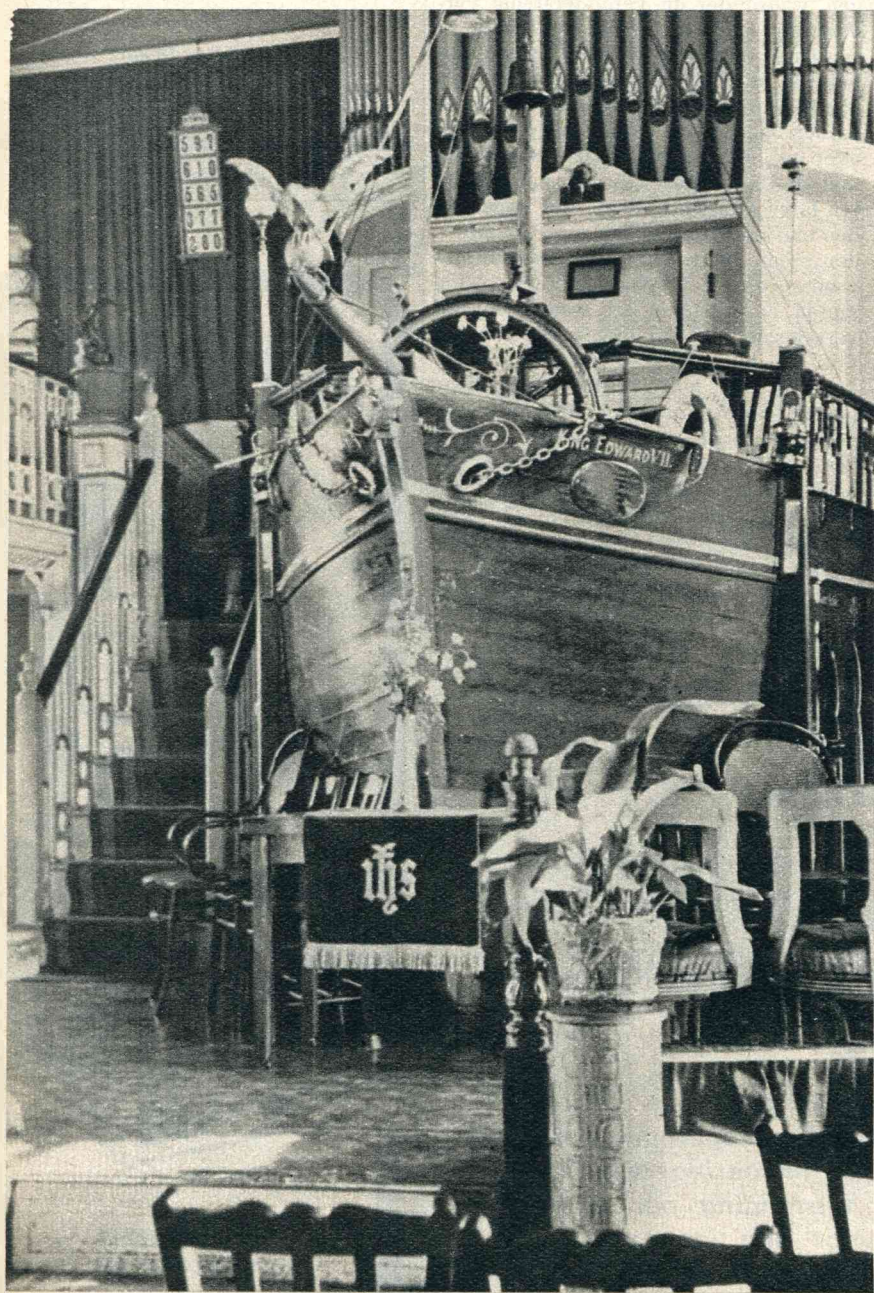
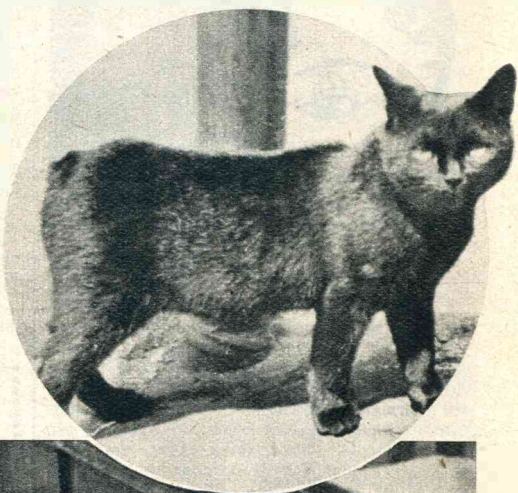

Het wereldbekende Adelphi-hotel te Londen moest wegens verbouwing geheel worden afgebroken, echter werd de bar angstvallig voor sloopershanden bewaard. De directie van het hotel is namelijk verplicht aan iederen bezoeker op de daarvoor vastgestelde tijden te schenken op straffe anders haar kostbare vergunning te verliezen.

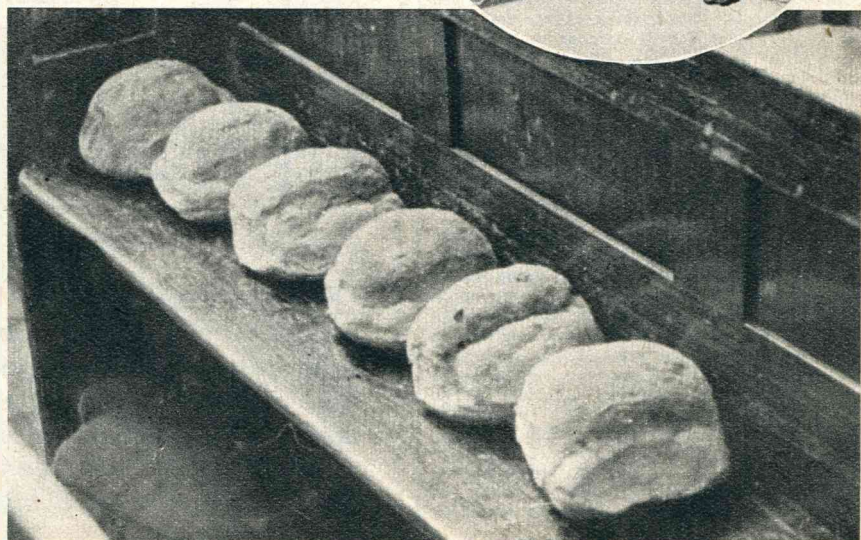
ZELDZAAM ENGELAND

Rechts: Op het eiland Man in de Iersche Zee (tusschen Engeland, Schotland en Ierland) vindt men een eigenaardige kattensoort — deze dieren worden hier namelijk zonder staart geboren.

Volgens oud gebruik wordt in een dorpskerkje ergens in het Cotswold-district iederen Zondag na den dienst een aantal brooden voor de armen klaar gelegd. Het is evenwel in geen jaren gebeurd, dat iemand van deze milddadigheid gebruik gemaakt heeft.

In de kustplaats Falmouth (Zuid-Engeland) heeft men in een der kerken den boeg van een schip tot kansel verbouwd.

De smid van het schilderachtige dorpje Cockington, wiens smidse jaarlijks door duizenden toeristen bezocht wordt, verzamelt de visite-kaartjes van z'n bezoekers. Hij bevestigt deze kaartjes aan spijkers in de muren en schat hun aantal reeds op 15.000.

Een groot aantal ziekenhuizen in Engeland wordt slechts door giften onderhouden. Op het groote bord staat geschreven: „S. O. S. Het Elizabeth Garrett Anderson Hospitaal vraagt dringend om 50.000 pond. We smeeken uw edelmoedigen steun te willen verleen voor den bouw van een vleugel voor betalende patiënten en een nieuw tehuis voor onze verpleegsters.”

Voor een kerk in de omgeving van Londen bespeurde onze fotograaf bovenstaand bord. „Onze verbouwing is tot stand gekomen. Dank u voor uw deel van de 8464 pond.” Klaarblijkelijk betuigt de predikant op deze wijze z'n dank aan de milde voorbijgangers, die z'n oproep om steun beantwoord hebben.

In Clovelly, het Engelsche Amalfi, een betooverend plaatsje in het graafschap Devonshire, geschiedt het personen- en vrachtverkeer nog door middel van ezels!

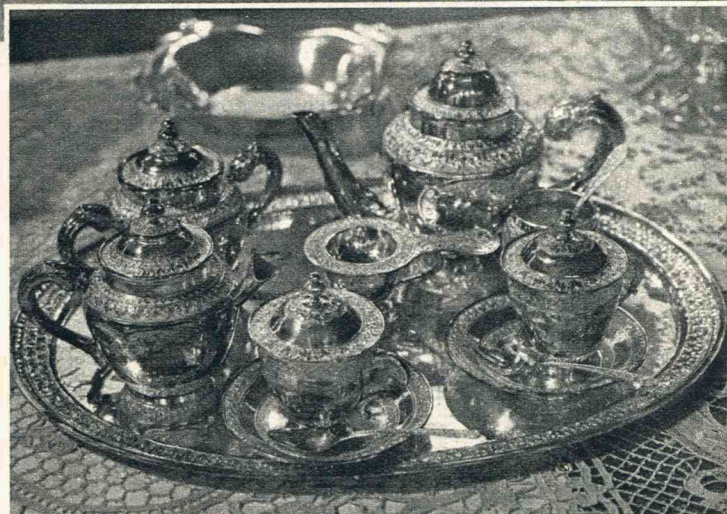
De geschenken, die prinses Juliana en prins Bernhard in de bruidsdagen ontringen, zijn in het paleis aan den Kneuterdijk tentoongesteld. Een overzicht van de zaal, waarin een gedeelte van deze prachtige collectie is ondergebracht.

NASPEL VAN HET BRUILOFTSFEEST

Een uur moet 't nog duren, eer de deuren van 't blanke prinsesse-paleisje aan den Kneuterdijk zich openen zullen — en lange files vormen zich en slingeren zich, den hoek om, de Heulstraat in: de geduldige wachtenden, die de apotheose van 't Hollandsche princenhuwelijk beleven

willen, de tentoonstelling bezoeken van de duizenden cadeaux, die in de afgeloopen maanden de hof-bureaux hebben overstroomd, de vorstelijke schatten en de nederige, hartelijke huldebetuigingen.

't Is donkere, dreinige, druipende Hollandsche

In de groote zaal valt ook dadelijk in het oog dit fijn bewerkte mocca-servies, dat een vorstelijk geschenk is van den Goesti Kandjeng en zijn Ratoe Pambajoen.

midwinter: de kragen zijn hoog opgetrokken, de parapluïes overkoepelen het gedrang der door agenten tot een schuifelende slang geboetseerde menigte. En bij tientallen worden de geduldigen tot de vestibule toegelaten, omdat de expositie-zalen anders den stroom niet zouden verzwelgen.

Twee kleinere vertrekken en een groote zaal zijn geheel met de huwelijkscadeaux gevuld. En voetje voor voetje schuifelt de menigte, telkens weer stokkend en stilstaand en telkens weer aangemaand tot doorloopen, tusschen de gespannen koorden door, de tafels en de vitrines langs.

In de eerste zaal treffen dadelijk, naast de teekening van koningin Wilhelmina's geschenk, den twaalf-cylinder Maybach-Zeppelin-auto, de zilveren fruitschaal en kandelabers ons oog, door het corps diplomatique geschonken. En daarna het koffieservies van Sèvres-porcelain, het bruidspaar door de Fransche regeering vereerd, de zilveren spiegel, dien de Engelsche koning en koningin zonden, een zilveren bowl van koningin Mary, een zilveren

Vijftienhonderd per dag, zoo zijn dagenlang de bezoekers door de expositiezalen van het Kneuterdijk-paleisje getrokken.

Behalve den brillanten armband, door de Nederlandsch-Indische ingezetenen geschonken, en door de prinses bij de huwelijksplechtigheden gedragen, bevat deze vitrine de kostbare gouden serviezen, schalen en bowl, ceintuur, kris en sierstukken, bijna alle door Indische vorsten geoffreerd.

Geestig is de uitgebreide tafeldecoratie in Saksisch porcelein: de Nymphenburger jacht, het huldeblijk der in Duitschland wonende Nederlanders. Het kantens kleed daaronder werd door de hofdames der prinses aangeboden.

doos van den hertog van Kent, een zilveren doos van de Oostenrijksche regeering, de fijn bewerkte olifantstand, dien de Chineesche regeering schonk, zilveren vazen, Chineesch en Hongaarsch porcelein, een prachtige antieke kast, door de hofhouding aangeboden, en een antieke klok, die de vorst van Waldeck schonk.

En zoo gaat het verder, langs de luisterrijke Indische kunstnijverheidsproducten van het tweede

vertrek, tot we bij het binnentreden van de groote zaal voor de vitrine met de kostbaarste geschenken staan: de prachtige gouden koffie- en mocca-serviezen, door de sultans van Koetai en van Langkat aangeboden, een grooten gouden bowl van de United Wards Club of London, de gouden schakelceintuur, die de Indische bestuursambtenaren zonden, en — als rijkst geschenk: den brillanten armband, geschenk van Nederlandsch-Indië's ingezetenen.

Ook den prachtigen veeren waaier, met schildpadden steel en diamanten initiaal, het geschenk van de Belgische koningin-weduwe, en nog veel meer vorstelijke geschenken herbergt deze vitrine. Maar reeds worden we voortgedrongen naar de lange, lange tafels met weer talrijke zilveren en kristallen voorwerpen van onschatbare waarde en de verfijndste uitvoering, en met het geschenk der Nederlanders in Duitschland: een uitgebreide Saksisch porceleinen tafeldecoratie, de Nymphenburger jacht voorstellende. En dan hebben we nog niet gerept van de ontelbare

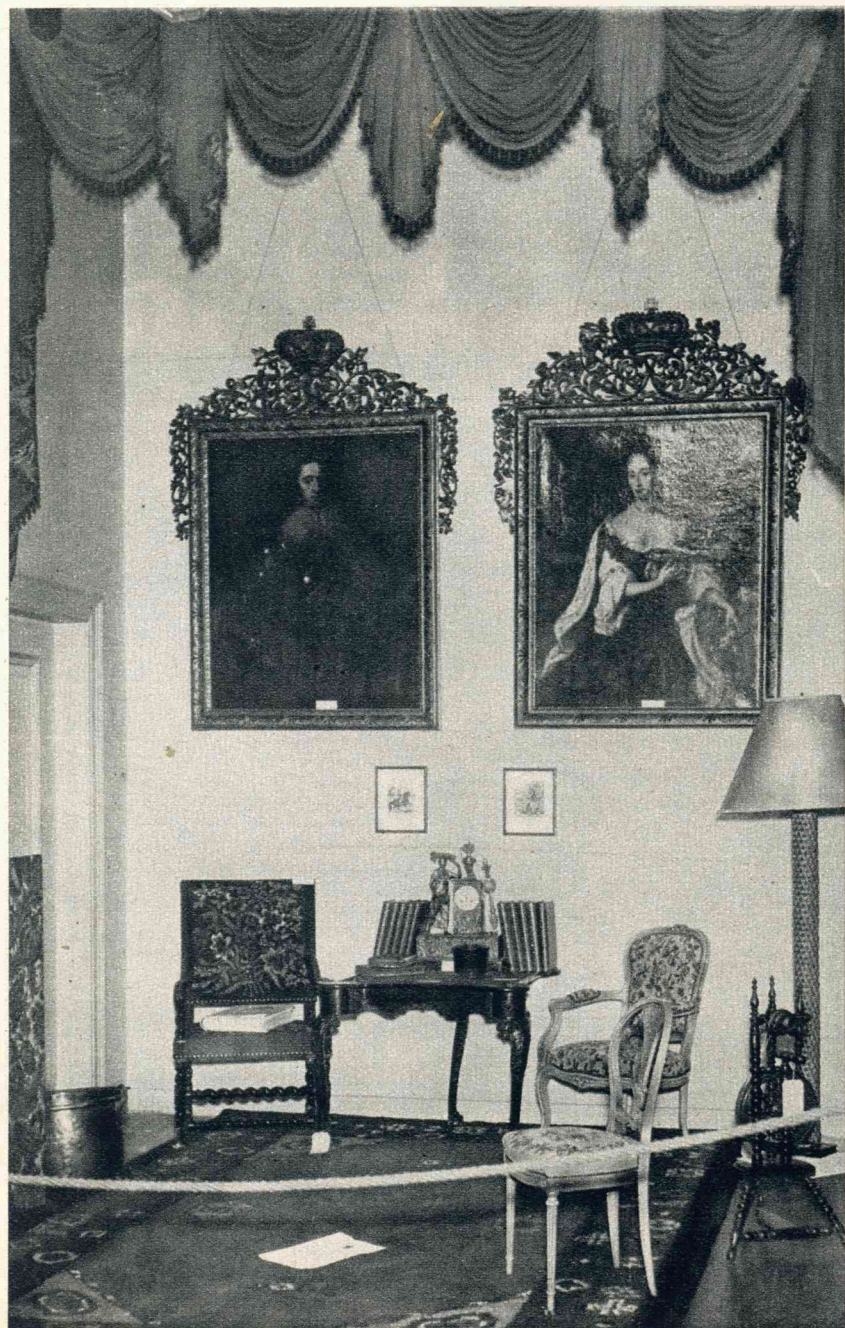
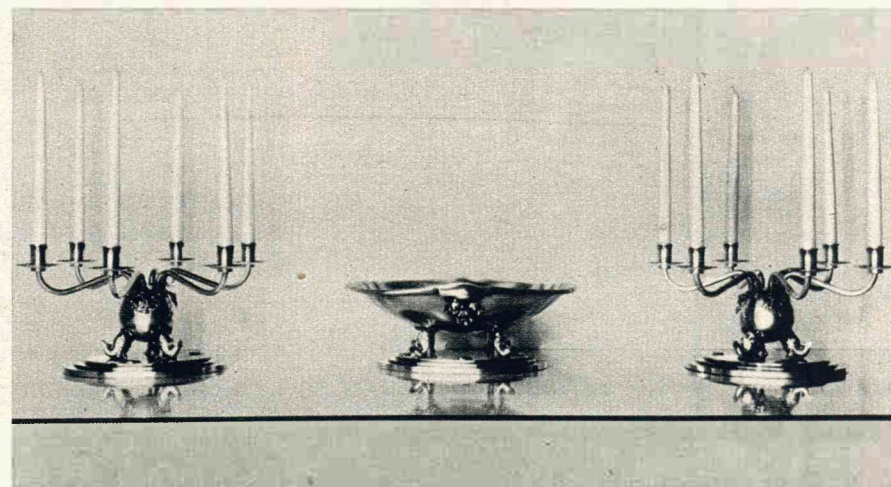
Graaf en gravin Rabe Oeynhausen Sierstorpj schonken het rijke kristal op den voorgrond van onze foto; de drie kristallen vazen daarachter vormen de hulde der in den oorlog naar Holland gevluchte Belgen.

en meest verscheiden weefsels en kantwerken en andere kunstnijverheidsproducten, waarvan zoovele door de vervaardigers zelf als de allerpersoonlijkste hulde geschonken.

Want dit treft 't allermeest, wanneer we dit stille naspel van Hollands bruiloftsfeest beleven: hier zijn niet alleen vorsten en regeeringen, die het Hollandsche koningshuis op grootsche wijze eeren — hier zijn veel meer de roerende bewijzen, dat het Nederlandsche volk in alle oprechtheid met zijn toekomstige koningin een simpele, hartelijke en trouwe verbintenis aanging op den dag, dat zij haar jonge leven en haar toekomst verbond aan die van den man harer keuze.

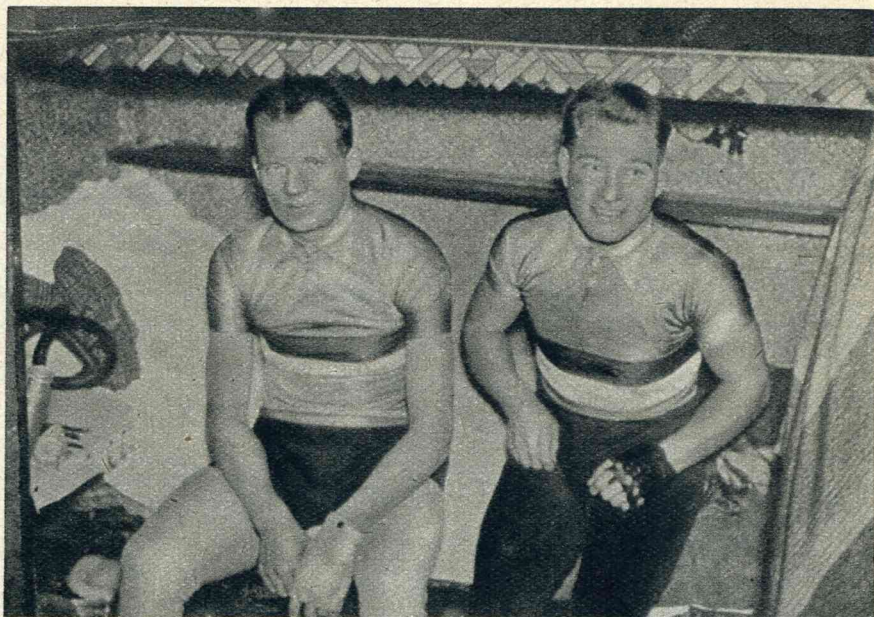
In een nis treffen we te midden van weelderige meubelen ook de antieke klok, die het geschenk vormt van den voormaligen Duitschen keizer.

Het gezamenlijke corps diplomatique in Den Haag liet deze stijlvolle moderne zilveren fruitschaal en candelabres als huwelijksgevenk vervaardigen.

Jean Aerts en Debruycker, de overwinnaars van de Zesdagen van Brussel.

Het Hollandsche koppel Braspenning—J. van Kempen, dat te Brussel met één ronde achterstand op de zesde plaats eindigde.

SPORT VAN DE WEEK

Zaterdag hield de Utrechtsche Jacht-vereeniging een terreinrit, waarbij het parcours liep tusschen Bilthoven en Soesterberg. Op de heide bij Bilthoven.

Ajax, de bekende hoofdstedelijke voetbalclub, behaalde Zondag het afdeelskampioenschap, in verband waarmee 's avonds in „Kras” een receptie werd gehouden. De heer Kruyver (voorzitter Z. F. C.) wenscht de Ajacieden geluk. Geheel links Ajax' voorzitter, dhr. Koolhaas.

De vereeniging „Turnlust” te Beverwijk organiseerde Zondag op het terrein van de hoogovens een veldloop. Men liep hetzelfde parcours als waarop de heer Mulier in 1878 den eersten veldloop, welke in ons land gehouden werd, wist te winnen. Eenige deelnemers in actie.

Een spannende strijd tusschen H.B.S. en Feijenoord op Houtrust. Bakhuys werd ter-dege bewaakt, hetgeen men op deze kiek voor het Feijenoord-doel duidelijk kan zien.

De match H.B.S.-Feijenoord (1—3). Een afgeslagen aanval der gasten op het H.B.S.-doel.

Te Bloemendaal werden Zondag proefwedstrijden gespeeld, teneinde te geraken tot samenstelling van de nationale dames hockeyploeg, welke d.d. 21 Febr. a.s. tegen Duitschland zal uitkomen. Aanval op het doel van ploeg D in de match C-D.

A.D.O. behaalde Zondag een 4—2-overwinning op Excelsior. Spelkik voor het Haagsche doel.

De Haagsche biljartvereniging D.O.S. vierde haar 20-jarig bestaan. Foto van het bestuur en de leden.

De Zuid-Hollandsche Jachtvereniging hield een jachtrit in de omgeving der Residentie. Een voorjaarsstemmingbeeld in het Haagsche Bosch.

VENETIË UIT DE LUCHT. HET SAN-MARCOPLEIN MET

HET SAN-MARCOPEIN MET HET DOGENPALEIS

GOUDBLOND MEISJE

door A. L. Provost en L. Black

Jack bleef een poosje zwijgend naar een kevertje kijken, dat over de naalden klanterde. Toen keek hij op.

„Waarschuw me dan maar, als je weg wilt,” zei hij. „Carver doet je zaken zeker nog, maar vóór je zelf 't beheer krijgt, moest ik je maar vast machtigen, om vaste goederen te koopen en te verkopen.”

Gloria keek naar den grond. Aldoor 't zelfde. Zij had op hem gesmaald, omdat hij zich nergens iets van aantrok, en maar gunsten van anderen aannam, en nu moest zij telkens gunsten van hem aannemen. 't Ergerde haar, en zijn luchtige toon, waar zij de herinnering aan haar stekeligheden achter voelde schuilen, maakte 't geval nog erger.

„Merci. Ik zal er met meneer Carver over spreken.”

Weer was er stilte. Jack sprak het eerst.

„En beantwoordt 't aan je verwachting?”

„Bedoel je — 't geld?” Gloria sprak het woord wat moeilijk uit. 't Leek haar ineens zoo plat en aanmatigend.

„Alles. 't Heele leven — al wat je voor geld kunt krijgen....”

„O, ja, 't is wel grappig.” Ze keek hem eens aan. „Misschien slijt 't nieuwtje er wel af vandaag of morgen, en ga ik er ook zoo verveeld uitzien als sommige dikke oude dames in groote wagens. Maar tot nu toe vind ik 't heerlijk, op één ding na.”

„En dat is?”

„Er zal wel niet veel aan te doen zijn.” Gloria haalde hulpeloos haar schouders op. „Maar ik vind 't natuurlijk niet prettig, dat ik zooveel van je moet aannemen, terwijl ik vast gemeend had....”

„Daar waren we over uitgepraat, dacht ik.” Al glimlachte hij, zijn stem klonk beslist. „Je weet, dat niets me te veel is. Alleen vertik ik 't voor huur-echtgenoot te spelen.”

„Wat een hatelijke nitdrukking!” riep Gloria geprikkeld. „Je hebt me een dienst bewezen.... dien ik toen aan niemand anders kon vragen.... en dat stel ik op prijs. 't Is niet alleen, dat je me je naam gaf.... als je morgen met een ander wou trouwen, zou je niet kunnen. Daar moet iets tegenover staan, vind ik. 't Is echt vernederend voor me, zooveel van je aan te nemen, als jij niets....”

Zij zweeg en stond op. Hij volgde haar voorbeeld, en keek beleefd onverschillig, als wilde hij zijn ware gedachten maskeeren.

„'t Spijt me, dat je 't zoo naar vindt,” zei hij koel, „maar in dat eene opzicht kan ik je toch heusch je zin niet geven.”

Gloria antwoordde niet. Zij was boos op zichzelf, omdat zij er over gesproken had, en 't hinderde haar, dat hij zoo kalm de meerdere bleef. Zij wendde zich gemelijk af.

Zijn gelaatsuitdrukking werd iets harder. Een oogenblik zag hij op haar neer, dat heerlijk blozende, trotsche schepseltje, dat zijn vrouw was. Er kwam een roekeloze glans in zijn oogen.

„Als ik dan salaris moet hebben, omdat ik met je getrouwd ben,” zei hij, „zal ik mijn salaris nemen — zóó.”

Voor ze wist, wat hij deed, had hij haar in zijn armen, kwam zijn mond bij den haren, snel, vurig, onontkoombaar. Een seconde werd zij vastgehouden in zijn sterken greep. Toen hief hij het hoofd en liet haar langzaam los.

„O.... ik haát je!” Ze fluisterde, maar haar oogen bliksemden.

Hij knikte ironisch, een andere Jack dan zij ooit gezien had. Hij was iets bleeker geworden, en had een vreemd lachje.

„Kan ik me indenken. Maar nu ben je tenminste van dat nare gevoel van verplichting af.” Hij keerde zich naar den weg. „Mag ik je naar je hotel rijden?”

„Nee. Ik heb geen verdere gunsten te vragen — behalve dat je weggaat.”

Hij boog, in berusting of ten afscheid, of beide. Hij ging naar den wagen, gleed op de lage bank en nam zijn hoed af. Gloria keek hem ijsig aan. Zij voelde zich beschaamd en vernederd — ze wou hem nooit meer zien.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Gloria Staunton, secretaresse van de rijke mejuffrouw Harriet Endicott, bemerkt, dat deze geregeld effecten verkoopt zonder het geld weer te plaatsen, alleen om aan de verlangens van haar verwikkelden neef Jack Moreland te kunnen voldoen. Frances Payne, een jonge weduwe, die voor haar huwelijk regelmatig juffrouw Endicott op haar landgoed Berkenwoud bezoekt, ontmoet een zekeren Wayne Gorham, van beroep makelaar. Deze Gorham wil voor zaken Jack Moreland spreken, en verzoekt Frances Payne hem met deze familie in kennis te brengen. Jack doet Gloria een huwelijksaanzoek, doch zij slaat dit af en zegt dat ze niet van hem houdt en ook geen echtgenoot zou willen hebben, die niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Mejuffrouw Endicott heeft hen in den tuin opgemerkt en ontslaat haar secretaresse wegens haar al te vriendschappelijke houding jegens Jack. Deze is voor eenige dagen op reis en weet niet wat er tijdens z'n afwezigheid gebeurd is. Bij zijn terugkeer vertelt hij tot groote verbazing en schrik van zijn tante, dat hij bij een garage als monteur in dienst is getreden. Van de nieuwe secretaresse, die een vriendin van Gloria is, weet hij haar adres te bemachtigen en gaat haar onmiddellijk bezoeken. Gloria's oom is gestorven. In zijn testament laat hij haar al zijn bezittingen na, op voorwaarde dat ze binnen een maand trouwt. Nog slechts twee dagen resten haar, en hoewel ze Jack Moreland niet lief heeft, vraagt ze hem, met haar te trouwen, teneinde de erfenis in handen te krijgen. Ze wil hem daarna nooit weer zien. Jack stemt toe; ze trouwen daarop in een naburigen staat. Juffrouw Endicott's vermogen slinkt hoe langer hoe meer — ze neemt het besluit Gorham te raadplegen. Hierdoor raakt ze in de macht van een tweetal geraffineerde oplichters. Gloria vertoelt voor eenigen tijd in een hotel aan zee. Ze ontmoet daar Alan Chase, een jong architect, wien ze opdracht geeft een ontwerp te maken voor een hotel voor werkende meisjes, dat zij wil laten bouwen. Chase is in gezelschap van Frances Payne en mevrouw Daimler, waarmee ze kennis maakt. Toevallig ontmoet ze Jack. — Het verhaal vervolgt met 'n gesprek tusschen hen beiden.

De auto schoot weg. Zij zag het stof opwolken, snel verderweg. Vluggen liep zij haar weg terug. Zij wou niemand zien, zij kon met niemand praten, en er gloeide toorn en schaamte in haar wangen. Ze was blij, dat ze mevrouw Daimler en de anderen niet zag, toen zij de stoep op kwam. Zelfs zijn vrienden wou ze niet zien.

Onderweg naar de lift dacht zij aan den brief van Sara, dien zij nog ongelezen in haar tasch had, en zij ging een der conversatie-kamers in, die langs de middengang lagen. Er was daar niemand, en bij het raam stond een stoel, waar zij buiten gezicht van de deur kon zitten.

Er was achter de ramen een breede veranda, met tafeltjes en lage stoelen. Er liep daar een kellner met een blad. Zij hoorde kopjes rinkelen, en stemmen, en toen een meisjesstem, zoo dichtbij, dat ze schrok, en schuiven met stoelen: er kwam een gezelschap aan 't tafeltje vlak achter haar zitten.

„En 't was zoowaar Jack Moreland, moeder! Met een werkpak aan, en ontzettend smerige handen!”

„Maar Sophie!”

Gloria, tot aandacht verstrakt, herkende mevrouw Daimler's stem.

„Zeker weer zo'n malle gril van Jack.”

„'t Was anders net echt, moeder.” Dit was Bill Daimler — hij sprak net zoo luchtig, haast onverschillig, als Jack. „Toen we de garage inreden keek McGilvary naar ons verbogen spathord en hij schreeuwde: Hé, Jack! Absoluut niet beleefd; hij bláfte. En toen Jack achter een wagen vandaan kwam, rolde Sophie zoowat van haar bank. We vielen meteen op hem aan, en Mac z'n oogen sprongen haast uit z'n hoofd.”

„Vast een weddenschap,” zei Alan Chase. Gloria, die niet gaan durfde, en zich toch schaamde te blijven, hoorde Alan grinniken. „Hij hoeft heusch niet te werken voor een boterham. En zeker niet in 'n anders garage. Daar zit iets achter, Bill.”

„Ja, denklijk een meisje. Hij werkt in ieder geval als een sjouwerman, en gewoon voor loon! Ik wou

't niet gelooven, maar hij liet me een stapeltje loonzakjes zien. Ongeopend, notabene. Snáp je zooiets? Toen zei hij, dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien, en ging aan 't werk. Ik wed vijfhonderd tegen één, dat 't een meisje is.”

„Wat bazelen jullie toch!” sneed Sophie Daimler het gesprek af. „Jack komt vanavond hier, dan kun je hem zelf zien. Iemand in Maine heeft een nieuwen wagen gekocht, en dien brengt Jack weg. Hij zou hier een nacht overblijven. Hij moest er eigenlijk al zijn!”

Gloria wist ongezien weg te komen, en op haar kamer liet zij zich verbluft en verbaasd in een stoel vallen.

Jack Moreland, dien zij voor nietsnutter had uitgemaakt, deed in een garage gewoon knechtswerk, dat zijn tante als de diepste vernedering zou aanzien.

't Móét een weddenschap zijn! dacht ze. Als hij echt iets wou bereiken, vroeg hij wel iets aan zijn vrienden — iets, waar toekomst in zat.

Jack met zijn handen werken voor loon! 't Kon haast niet. En toch moest 't al weken zoo zijn. Dat was wel wat sterk voor een weddenschap. Bill Daimler had 't over loonzakjes gehad. Die had Jack blijkbaar opgespaard! De gedachte schoot haar te binnen aan het gele envelopje, met afgescheurden bovenrand, in de kamer van Sara Dalton. Toen ze geen geld had, en Jack haar wat leende.... Zij kreeg een ongemakkelijk, schrijnend gevoel, dat ze hem miskend had. Maar ze wou 't niet toegeven.

Waarom had hij 't haar niet verteld? Was hij boos om wat ze gezegd had? Of kon 't hem niet schelen, hoe ze over hem dacht?

Jack was op weg hierheen, zei Sophie Daimler. Opeens gloeiden haar wangen. Zij hoorde zijn motor weer, zij zag hem een vaart krijgen, noordwaarts.... Jack zou níét in de Kliffen komen vanavond.

TWAALFDE HOOFDSTUK

Een half uur later dacht zij weer aan den brief van Sara. Zij keek hem vlug door. Er stonden allerlei nieuwtjes in, ditjes en datjes over menschen, die zij beiden kenden, dingetjes over Berkenwoud, maar niets over Jack. Gloria sloeg om, sloeg terug en herlas een gedeelte wat langzamer.

„Er gebeurt iets vreemds; lijkt me tenminste. Is er in jouw tijd wel eens een zekere Parsons bij juffrouw E. geweest? Hij bevalt me niet. Hij verkooft haar aandelen, geloof ik. Ze is erg gesloten, maar als Parsons er geweest is, lijkt ze me altijd opgewonden, en soms tobberig. En ze houdt obligaties en zoo gewoon hier in huis!”

Op een middag, toen Parsons hier was, liep ik bij vergissing de kamer in, en toen kwam juffrouw E. net een andere kamer uit, met 'n bosje papieren, die precies effecten leken. Parsons keek zoo gulzig, dat ik er van griezelde. Ze keek kwaad, omdat ik binnenkwam — je weet hoe ze doen kan — dus ik verdween heel gauw, maar ik kon 't niet meer uit mijn hoofd zetten. Ik had 't haar neef willen zeggen, maar die is in geen weken thuis geweest. Ik heb natuurlijk het recht niet, er met hem over te praten, maar ik zou 't er toch op gewaagd hebben — misschien zou ze naar hem wel luisteren. Trouwens, als ze dolle speculaties gaat beginnen met haar geld, blijft er voor haar neef niet veel te erven over. Verbrand dit velletje!”

Gloria las den brief nog eens. In haar half jaar op Berkenwoud had ze wel gezien, dat juffrouw Endicott, zoo bazig als ze was, absoluut geen kijk had op zaken. Wie was Parsons? Zou de oude juffrouw, nu haar inkomen slonk, zich laten leiden door fluitende vogelaars? Langzaam verkneep zij het papier in haar vingers. Zij begreep wel, wat Sara wilde. Sara verklapte geen geheimen van een ander voor niets. Sara wou, dat zij Jack waarschuwde. Maar Jack was er niet. Hoe moest ze hem zoo gauw vinden?

Toch zal 't moeten, dacht ze. Hij zal Donderdag wel terug zijn. Dan ga ik naar New York. Ik ga naar die garage van McGilvary!”

De telefoon ging. Zij luisterde — er kwam een vrouwenstem, muzikaal en vaag bekend.

V I J F D E
V E R V O L G

„Met juffrouw Staunton? Met mevrouw Payne. Zoudt u vanavond met ons clubje willen dineeren en dan mee gaan dansen in 't casino? Een onderonsje, maar misschien wordt 't wel leuk.”

„O zeker, heel graag!” Gloria was ten slotte jong, en alleen. En zij hield haar stem in, maar haar oogen schitterden.

„Dat doet me plezier; als mevrouw Daimler soms niet mee kan, beschouwt u mij maar als chaperon. Dus tot vanavond!”

Gloria legde blij de telefoon neer. Zij was in geen eeuwen in een danszaal geweest! Veelbewogen dag vandaag. Zou ze die invitatie aan Alan Chase te danken hebben, of kwam ze van mevrouw Payne zelf?

Hierdoor dacht ze aan mevrouw Payne's stem. Ze had een eigenaardig gevoel, dat ze die al eerder gehoord had.

Jack Moreland kwam niet. Gloria hoorde er het kringetje vrienden, dat op zijn komst gerekend had, over praten.

„Hij had al vóór ons hier kunnen zijn, met dien wagen,” zei Bill Daimler.

„Dan heeft hij panne,” meende zijn zuster.

„Zou kunnen, maar hij góócht met auto's!”

Midden in dit gesprek kwam er een telegram, uit een stad, honderd mijl ver.

„Overblijven als beloofd helaas onmogelijk. Moest meteen verder. Jack.”

Hier was het wachten en veronderstellen mee uit; zij gingen naar 't casino. Maar alleen Gloria wist, dat Jack wegbleef van de Kliffen, omdat hij wist, dat zij daar was. Zij mocht doen wat ze wou, haar pad draaide toch weer naar het zijne, en bij de scheiding had ze steeds weer nieuwe verplichtingen jegens hem. Er was maar één weg, om van die lastige ontmoetingen af te komen: zij moest uit New York, uit deze streek. Met dit besluit trachtte ze hem uit haar geest te bannen. Vanavond wou ze genieten.

Ze genoot van 't uitzicht op het water, van de muziek, van den dans, van vele bewondering ook voor haar toilet van groen en zilver en voor haarzelf. Zij kon zich haast niet indenken, dat zij dezelfde Gloria Staunton was, die nog maar enkele weken geleden door de straten had gezworven, om werk en levensonderhoud te zoeken. Nu was alles 't hare, wat geld maar geven kon.

Met een nieuwe belangstelling keek zij mevrouw Payne aan. Even voor hun vertrek naar 't casino had mevrouw Daimler aan Gloria verteld, dat wijlen meneer Payne zijn zaken slecht in orde had gehad bij zijn dood. De jonge weduwe dacht er zelfs over, bij een alleenstaande jongedame voor gezelschap te gaan. „Ik dacht direct aan u. Frances is natuurlijk wel jong, maar 't zou me toch een erg prettige schikking lijken voor u allebei.”

Gloria had er niet veel op kunnen zeggen zoo gauw. Zij dacht er nog wel eens aan in den loop van den avond, maar zij wist niet... mevrouw Payne was een vreemde... een vriendin had ze bij zich willen hebben — Sara Dalton... maar Sara weigerde koppig...

En weer ving zij een stukje gesprek op, terwijl mevrouw Payne met Alan Chase danste; een gesprek tusschen Bill Daimler en zijn zuster. En daaruit begreep ze, dat er iets bestaan had tusschen Frances Payne en Jack... „Ze geeft nóg om hem, of wéér, nu ze weduwe is, zegt Amy,” vertelde Sophie Daimler aan haar broer. „Enfin, wie weet...”

En toen herinnerde Gloria zich, dat mevrouw Payne geen deel had genomen aan het gesprek over Jack vroeger in den avond — dat zij alleen telkens naar de deur had gekeken, met blikken van gespannen afwachting...

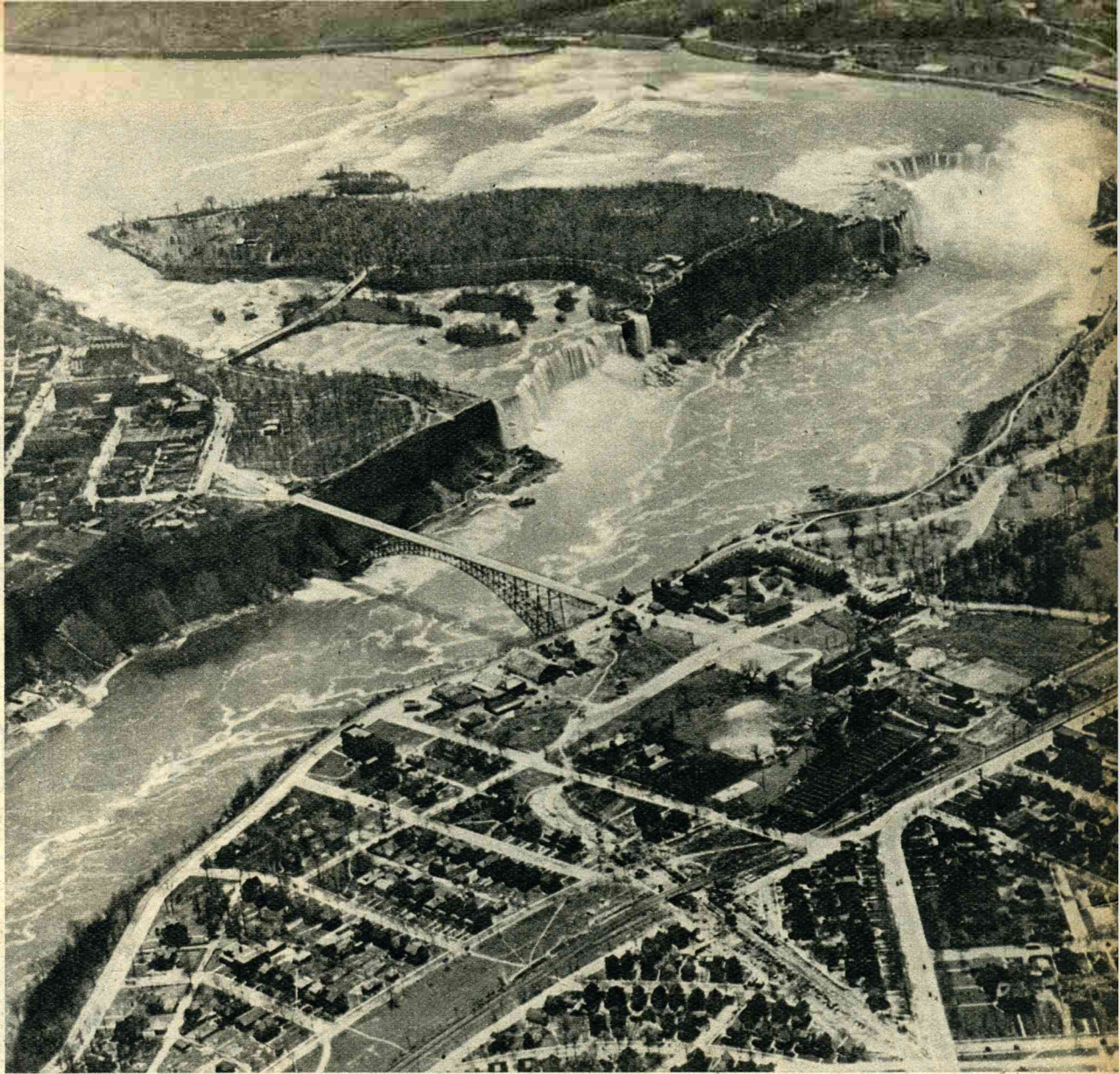
Toen Gloria weer op haar kamer was, belde zij onmiddellijk mevrouw Daimler op.

„Ik heb eens nagedacht over dat idee van u, mevrouw Daimler, en ik wou u even zeggen, dat ik graag morgen af wil spreken, als mevrouw Payne nog genegen mocht zijn.”

„O,” zei mevrouw Daimler, „ja, uitstekend. Ik zal er met mevrouw Payne over spreken. Ik geloof stellig, dat u er allebei later blij om zult zijn.”

Gloria wendde zich af en zuchtte even. Zij wou zichzelf niet misleiden — zij wist volkomen duidelijk, waarom zij de relaties met mevrouw Payne aan wou gaan. Niet voor zichzelf... maar zij wou iets doen voor die vrouw, die zij onwillens en onwetens gedwarsboomd had. Ook Jack had zij gedwarsboomd, of hij iets om Frances Payne gaf of niet.

Al leek het ver gezocht, dit was voor haar thans een klein middelje, om dat ondraaglijke gevoel van

De Niagara-watervallen

Er zijn wel weinig natuurmonumenten in het daaraan overigens toch zoo rijke Amerika, die meer bekendheid genieten dan de watervallen der Niagara-rivier, welke de meren Erie en Ontario verbindt, en de grens vormt tusschen Britsch-Canada en den Noord-Amerikaanschen staat New York.

Bij een scherpe kromming der rivier van het Westen naar het Noorden, tusschen de stad Niagara-Falls en het Canadeesche dorp Clifton, vormt de rivier den wereldberoemden waterval, die door het z.g. Goat-Island (het Geiten-eiland) in twee ongelijke armen wordt verdeeld. Beide watervallen zijn op onze foto uitstekend zichtbaar. De Ooste-

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

lijke of Amerikaansche val midden op de foto is de kleinste: hij is slechts 322 meter breed en 47 meter hoog. De rechts op onze foto gelegen waterval is de groote of z.g. Hoefijzerval, omdat hij den vorm heeft van een hoefijzer. Hij strekt zich uit over een breedte van 750 meter en is 44 meter hoog. Het grootsche van deze watervallen ligt niet zoozeer in de hoogte, maar vooral in de geweldige watermassa's, welke zich onophoudelijk naar beneden storten, en zijn als het rollen van den donder. De Indianen noemen in hun taal de rivier dan ook de „Donder-rivier”, welken naam de eerste blanke bewoners der Nieuwe Wereld hebben bewaard, want Niagara is een Indiaansche uitdrukking, welke beteekent „donder der wateren”. Uit de diepte der door de wateren uitgeholde kloof, ingesloten door rotsmuren tot een hoogte van zeventig tot vijftientachtig meter, rijzen onophoudelijk witte wolken van schuim en waterdamp omhoog. Aan den voet van den waterval kan men aan beide zijden in rotsholten achter het reusachtig watergordijn doordringen.

Het meer op den achtergrond is het Erie-meer. De neerstortende watermassa's veroorzaken een gestadige afbrokkeling van de aardlagen er onder. Toch zal het, indien de toestand onveranderd blijft, nog veertigduizend jaar duren, voordat de gestadig terugwijkende waterval-grens tot aan dit Erie-meer zal zijn teruggedrongen. De groote boogbrug op den voorgrond verbindt de oevers der beide aan de watervallen gelegen staten, die wij boven noemden. Ook het Geiten-eiland is, zooals uit onze foto blijkt, door een beton-brug over de versnellingen der rivier met den Canadeeschen oever verbonden. Het is hierover, dat de toerist zich tot in de onmiddellijke nabijheid der watervallen begeeft, om er, als door de persoonlijke aanraking met het natuurwonder, de verhevenheid en de grootscheid van te beleven.

verplichting tegenover hem te verlichten. Hij wou niets van haar aannemen, al had zij van hem zoo véél aanvaard, maar zij wou doen wat zij kon voor degenen, waar hij van hield, of die van hem hielden. Vanavond was dat Frances Payne. Over een paar dagen ging zij naar New York, zien wat er gedaan kon worden, om Jack's vermogen te beschermen tegen die zonderlinge dwaasheid van zijn tante. De grootste moeilijkheid was deze, dat zij uit eigen beweging naar hem toe moest gaan, na hetgeen er vandaag gebeurd was. Zij fronste. Haar boodschap zou haar excuus moeten zijn.

DE TIENDE HOOFDSTUK

Drie dagen later was Gloria weer in New York. Dien tijd, schatte zij, kon Jack noodig gehad hebben, om den wagen af te leveren en terug te reizen. Zij belde hem niet op, maar nam een taxi

en reed naar de garage van McGilvary. Die kwam zelf buiten, groot en vriendelijk.

„Is meneer Moreland ook hier?”

„Weg,” zei de forsche man kortaf. „Teruggekomen van een karweitje en z'n ontslag genomen. Maar 't verwonderde me niets.” Zijn scherpe, goedhartige oogen tintelden, toen hij naar die elegante jongedame keek, die naar een van zijn knechts had gevraagd. „'t Was 'n sjiek type, zoo eentje, die maar voor de lol werkt. Maar hij deed 't best. Ik mis 'm nu al. Als u 'm spreekt, zegt u dan maar, dat hij altijd weer bij me terecht kan, als ie z'n duiten soms kwijtraakt.”

„Als ik meneer Moreland zie, zal ik 't hem graag zeggen.”

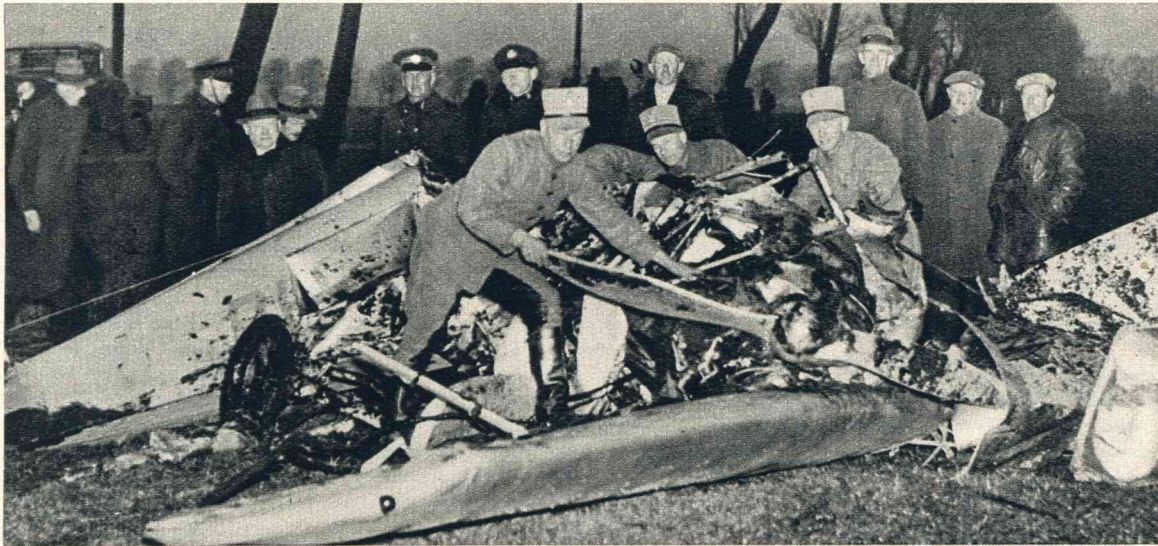
Ze reed weg, naar haar hotel, en zij zat achteruit met een minachtend trekje om haar mond.

Nicolai Orloff, de beroemde Russische pianist, die onder auspiciën van het concert-bureau Johan Koning een Chopin-matinée geeft in Diligentia op Zondagmiddag 24 Januari.

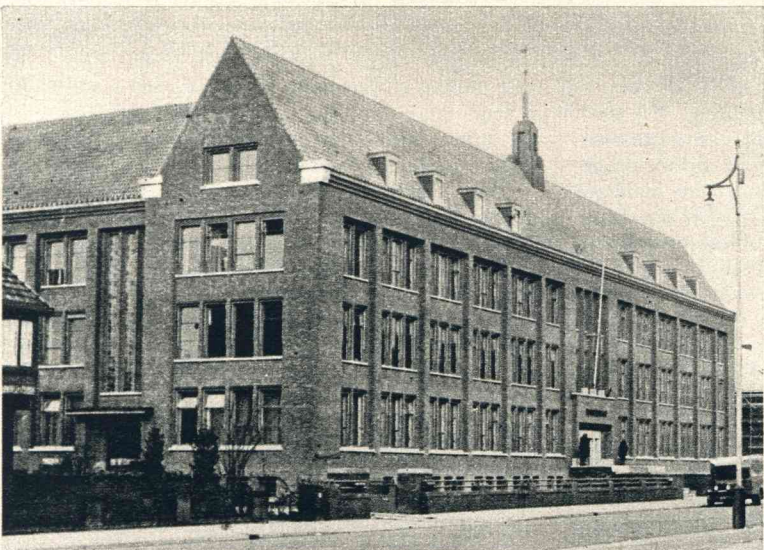
In het Metropole-theater treedt dezer dagen de Fransche chansonnière Rousselly op. Madame Rousselly en de heer Leo Kok bij het verlaten van den trein.

HAAGSCH NIEUWS

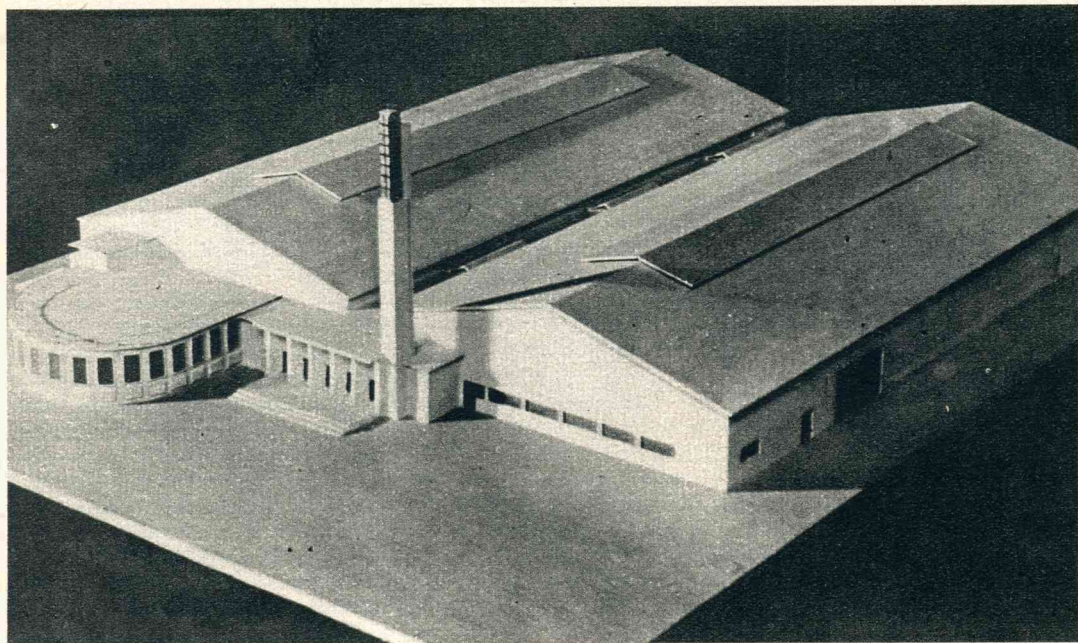
Zaterdag der vorige week verongelukte een Panderjager bij Leidschendam. Van de beide inzittenden werd de heer Bosch gedood, terwijl de heer Hoekstra zware verwondingen opliep. Bij het wrak van het vliegtuig in den vallenden avond.

In de Duinoordkerk werd het huwelijk voltrokken tusschen den heer W. Nanning, officier van gezondheid 2e klasse, en mej. G. H. S. v. d. Siepkamp, dochter van kolonel b.d. J. H. R. v. d. Stepkamp. Het bruidspaar bij de aankomst aan de kerk.

Het nieuwe gebouw van den Pensioenraad aan den Benoordenhoutschen weg is Donderdag officieel in gebruik genomen. Een kijkje op 't stijlvolle complex.

Van half Mei tot einde Mei zal op Houtrust een tentoonstelling worden gehouden van voedings- en genotmiddelen. Voor de te bouwen hallen werd een speciale maquette ontworpen, waarvan men hierboven een foto vindt. Dezelfde gebouwen vindt men, eenigszins gestileerd, terug op de groote affiche, waarvan we hieronder eveneens een reproductie geven.

Flora Collins geeft volgende week Vrijdag 29 Januari een liederenavond in Pulchri Studio.

Zaterdag dervorige week werd in Pulchri Studio een tentoonstelling geopend ter gelegenheid van het 90-jarig bestaan van dit genootschap. Het inrichten der tentoonstelling onder toezicht van eenige bestuursleden; v.l.n.v.: Willy Sluyter, W. v. d. Berg, D. Wolbers, F. Hartman en M. Luyt.

DE HAAGSCHE GRIEP

Het is stil in de stad, het is saai in Den Haag, het leven gaat treurig en triestig en traag, het leven gaat lust'loos en langzaam en lui, we zijn in een suffige, sombere bui, de menschen zijn melig en mokkend en moe, we zijn hoogst humeurig, vervelend (en hoe!), we houden ons koel en we houden ons koest (met uitzondering van een léélijken hoest!), we loopen te sloffen over de straat, we slenteren sloom in dit kille klimaat, we brommen, we grommen, we hebben het land, we niezen (fatsoenlijk achter de hand), we lijden aan keelpijn en kinkhoest en kou, de neuzen zijn paars (af en toe: rood-wit-blauw), we voelen ons zeeziek — stereotiep — ik wou dus maar zeggen: *we hebben de griep!*

Het is zoo verbaazend gezellig geweest, met vroolijke fuiven en vorstelijk feest, nu komt plots de kater (al is het geen Maart) en we voelen ons zwak en ontzettend bezwaard; met pijn in de beenen en pijn in de borst, wij hebben zoo'n druk en wij hebben zoo'n dorst; we zijn zoo holhoofd, we zijn toch zoo heesch, we hebben zoo'n vreemde en vrucht'loze vrees, de handen zijn klam en wij klagen zoo droef, we zijn immers struikelend, strompelig, stroef, we zijn niet heel wel en we zijn niets meer waard; wij zoeken den heetsten hoek van den haard, daar drinken we grimmig een gloeienden grog en gaan heel bijtijds met de kippen op stok en slapen onrustig, niet lekker en diep... ik wou dus maar zeggen: *we hebben de griep!*

De Haagsche beau-monde is plots niet meer chic, wat is er gebeurd met ons deftig publiek? Waar blijft onze smoking, waar rust onze rok? Hoe kreeg onze stad zulk een schaad'lijken schok? De menigte gorgelt met allerlei spul; we zijn zoo beneveld, wie heeft nog benul? Wij werken met Priessnitz, maar helpt het ons wel? We voelen ons wee, wij zijn waarlijk niet wel! De dokter is eensklaps zijn eigen patiënt en slikt aspirine (het helpt niet: het went), hij eet en hij drinkt heel de apotheek; hij kijkt zoo bloohartig, hij ziet ook zoo bleek, hij is zoo scharminkelig en hij is schor, hij wordt ook zoo dun en zoo doodsch en zoo dor, hij vreest voor de pokken en voor een poliep... ja, óók onze dokter heeft leelijk de griep!

Wat wordt er gekibbeld vandaag aan den dag! De vrolijkste vrienden gaan plots overstag; wat wordt er gezanikt, wat wordt er gezeurd, wat zijn er veel treurige dingen gebeurd! Verlovingen springen bij tientallen af, op iedere school krijgen tallozen straf, processen-verbaal, bij dozijnen gemaakt, hebben ons nimmer zoó bitter gemaakt! De Hagenaars zitten beslist in den put; zij hebben geen fond en zij hebben geen fut... hoe knikken hun knieën, ze zijn overstuur, ze hebben een hevige temperatuur, ze hebben de kou en ze hebben de koorts, ze hebben de mazelen, enzoovoorts, met pijn in hun maag en met pijn in hun milt, ze zijn driekwart dood (op een oor na gevild), hoor naar hun gebrom, of hun zelig gepiep... ik wou dus maar zeggen: *ze hebben de griep!*

Straks komt weer de lente, straks luwt weer het leed. Nu heeft elkeen onzer zijn griepje nog beet, maar straks — let eens op! — dan genezen we weer, dan ligt niemand onzer op 't bed terneer, dan dansen wij weer met plezier over straat, dan staan we weer klaar voor wat katekwaad en worden weer speelsch en worden weer blij, dan zijn we weer vreeselijk vrolijk en vrij, dan juicht heel Den Haag zijn heerlijkheid uit, dan klinkt weer luidruchtig ons laaiend geluid, dan dansen wij door het Lange Voorhout en voelen ons jong, ook al zijn we reeds oud... Maar nu is het mis, want we kregen een zwiep en we liggen terneer, want *we hebben de griep!*

Hoe kom je er aan en hoe kom je er af? We voelen ons loom en we voelen ons laf. We ijlen zoo eng en we ergeren ons, ons hart klopt zoo klemmend met haarlijk gebons, we zijn zoo heroerd en we zijn zoo herooid, we voelen ons akeliger dan ooit... maar straks — hiep hoera! — dan is het voorbij, dan is het weer allemaal koek en ei, dan gaat het ons goed en we zijn weer gezond en we komen weer aan (op z'n minst honderd pond!), dan zult u eens zien, hoe Den Haag zich herstelt! Dan is elke halfdooide heer weer een held! En dat komt, wijl de ziekte zoo gunstig verliep... En dan zegt ieder onzer: *ik bleef vrij van de griep!*

H. HAM.

EEN BLIJVENDE HERINNERING AAN HET HUWELIJK VAN ONZE PRINSES

Het herinneringsalbum, dat ons blad ter gelegenheid van het Prinselijk Huwelijk heeft uitgegeven, wordt in heel het land als om strijd geroemd. Een tweede druk van dit album stelt ons thans in staat aan alle aanvragen te voldoen. Abonne's, die het herinneringsalbum nog niet ontvingen, kunnen dat alsnog bestellen bij den boekhandel of onze agenten. Rechtstreeksche toezending volgt alleen na ontvangst van 30 cts. in postzegels of na overschrijving van genoemd bedrag op girorekening 142700 van P A N O R A M A — H A A R L E M

**Prijs
25 ct.**

In ieder huis in
Nederland wordt
deze week de
STER TABAK
PUZZLE
bezorgd

Jedere goede oplosser
ontvangt een prijs!
waaronder f. 5000
aan geldprijzen

GOUDBLOND MEISJE

Vervolg van pag. 23

Dus die uitbarsting van energie bij Jack was al uitgewerkt! Hij had zijn werk even gauw laten varen, als hij 't had ondernomen — „voor de lol”. Hij scheen nog dezelfde Jack Moreland te zijn, niet in staat, het leven lang aan één stuk ernstig te nemen. En toch — zij herinnerde zich oogenblikken van onverwachten ernst: toen zij hem een toelaag had willen opdringen bijvoorbeeld, en hij haar dat onaangename gevoel van verplichting aandeed.

Iemand op 't trottoir groette haar. 't Was Wayne Gorham. Zij knikte, maar er scheen iets te knijpen om haar hart. Zij was bang voor Gorham. De taxi reed door, van hem weg, en zij herademde, schaamde zich over dat oogenblik van zwakheid.

Op haar hotelkamer belde zij 't telefoonnummer dat Jack haar den eersten keer gegeven had. Meneer Moreland had zijn kamers niet meer, zei een conciërge. Nee, meneer scheen geen ander adres te hebben, want de meubels waren naar een bewaarplaats gebracht. Meneer had wel een adres achtergelaten, om zijn post na te sturen. Maar dat adres zeggen wou de man niet. Als er iets voor meneer kwam, zou hij 't doorsturen, zei hij. Meer liet hij niet uit.

Ontnuchterd legde Gloria de telefoon neer. Hij had zich opzettelijk onvindbaar gemaakt! Hij had haar twee adressen gegeven, waar zij hem altijd vinden kon, en van beide was hij spoorloos verdwenen. Ze had hem gezegd, dat zij geen verdere gunsten van hem wenschte, en hij hield haar aan haar woord.

Zij ging voor het raam staan met gloeiende wangen en saamgenepen lippen. Hij had de deur van zijn leven voor haar neus dichtgeslagen. Misschien had ze 't verdiend, maar wat er ook gebeurde, ze zou hem nooit meer lastig vallen.

Zij dacht aan Sara's brief, aan de taak, die zij had willen vervullen, maar die al vooraf verijdeld was. Zij nam den brief uit haar tasch, stond er verstrooid mee te spelen.

Tien minuten later bracht een taxi haar de stad weer in.

Zij ging een groot gebouw binnen, en de lift bracht haar naar de twaalfde verdieping. Snel liep zij de gang door, aan weerszijden op de deuren kijkend. Toen bleef zij staan. De letters vóór haar gaven haar een vreemd gevoel van afkeer.

GRANTHAM & HYDE

Part. Detectives

Zij keek snel de gang door en ging naar binnen. Toch zou zij iets doen voor Jack Moreland, ondanks hemzelf.

Frances Payne zat aan een tafeltje in een restaurant en liet haar blik de volle zaal ronddwalen. Tegenover haar zat Wayne Gorham. Zij was niet bijster gesteld op vriendschap met Gorham, maar de makelaar was haar van dienst geweest — zij kon hem niet afstooten op 't oogenblik.

Want geldgebrek had mevrouw Payne op een ouden weg van wanhoop gedreven: zij had gespeculeerd. Soms had zij gewonnen, vaker had zij verloren. Gorham was erg schappelijk geweest wat afrekenen betreft, maar zij voelde met onrust, dat haar schuld snel klom.

Zij accepteerde dus de attenties van den makelaar, voor 't moment althans, al had zij koel besloten, hem te laten schieten, zodra zij aan haar geldelijke verplichtingen voldaan had. Ze hoefde

zich niet voor hem te geneeren en hij kon wel gezellig zijn ook, maar zij voelde, dat hij minder belang stelde in haar, dan in 't geen ze voor hem zou kunnen doen.

Een paar minuten geleden nog had zij zich doof gehouden voor een „zachten” wenk, dat zij hem wel eens in kennis kon brengen met een voornamen kennis van haar, en de plotselinge felheid van zijn blik had haar gestoken. Zij wachtte nu kalm, tot zijn knorrige bui over was, maar dacht toch snel na, terwijl zij rondzag. Met 'n traag lachje keek zij hem weer aan.

„Heb ik u al verteld, dat ik werk tegenwoordig?”

„Nee toch!” Zijn oogen stonden nog nijdig — ze moest hem voorzichtig aanpakken.

„Ja, 't is echt pikant. Ik speel voor chaperon bij een jeugdige erfdochter, zeer rijk en zeer schoon. We zijn allebei alleen, dus van dien kant is 't ideaal.” Zij hief met sierlijk gebaar haar kopje op. „Wensch me maar succes in mijn eersten loondienst.”

„Dat doe ik van harte!” Hij ontdecide aanmerkelijk, zooals haar bedoeling was geweest. „Wie is die gelukkige jonkvrouw?”

„Haar naam is Gloria Staunton.”

Gorham zette bedaard zijn kopje neer. Geen spier van zijn gezicht toonde meer dan een beleefde belangstelling.

„Nogal een ongewone naam. Ik heb een juffrouw Staunton gekend — puur zakelijk. Misschien is 't dezelfde...”

Zij keken elkaar aan over 't tafeltje heen, koel, behoedzaam, ieder van beiden speurend naar eigen voordeel. Frances Payne vroeg zich af, of hij zich het blonde meisje van Berkenwoud herinnerde — zij kon niet weten, dat hij het meisje zag zitten in een schrijfkamertje van 'n rustig hotel, met strakke oogen luisterend naar 'n jongen, die riep: „Mevrouw Moreland! Telegram voor mevrouw Moreland!”

„Dat zou wel een aardig toeval zijn,” zei ze koel. „Ik zal u eens aan haar moeten voorstellen — prettig werk voor me, want ze is opvallend knap. Over vijven! Ik moet heusch weg.”

Hij wenkte een kellner, en even daarna drongen zij tussehen de tafeltjes door. Zij hadden geen van beiden ook maar gezinspeeld op het meisje, dat zij samen in gezelschap van Jack Moreland hadden gezien, in den tuin van Berkenwoud.

In de hal zei ze terloops: „Als u me even bericht, hoe mijn rekening staat, zal ik u een chèque sturen. U zult wel een vordering op me hebben, nu Consolidated zink gezakt is.”

„O, zink gaat wel weer omhoog! Houdt u die nog maar een weekje, dan hebt u weer een tegoed. Zoo lang kan de rekening nog best loopen.”

„Ja — als dat 't advies van mijn makelaar is...” Mevrouw Payne haalde haar schouders op. Ze wou de afrekening graag uitstellen; en ook nam ze graag de kans, dat het wiel der fortune haar ten gunste zou draaien.

Wat Gorham betreft, hij permitteerde zich een flauw lachje, toen hij haar in zijn wagen hielp. Hij had er een reden bij, om mevrouw Payne aan zich te willen verplichten.

„Ik begrijp zelf niet, waarom ik 't gedaan heb!”

Meer dan eens had Jack Moreland zoo gedacht in de eerste weken zijner vrijwillige ballingschap in een rumoerig,

rookerig stadje in 't midden-Westen. Hij vroeg zich niet af, waarom hij met Gloria getrouwd was — dat wist hij heel goed — om de kans, dat hij ooit haar liefde zou winnen; maar die kans was verkeken. Hij vroeg zich af waarom hij, met al zijn vriendelijke vrienden, met zijn weelderige gewoonten en zijn ruime toelage, in dat leelijke stadje was komen wonen, in 't heetst van den zomer, om te ploeteren en zich vuil te maken in een autofabriek.

Een meisje had hem zijn nutteloos bestaan verweten. Hij had vrienden genoeg, die hem aan een prettig en makkelijk baantje konden helpen, maar hij was gaan werken in een garage, waar geen carrière te maken viel, en hij was 't blijven doen, tot die toevallige ontmoeting met Gloria hem de wijk had doen nemen.

Het besef van haar rijkdom had slechts een ongeduldigen vresel over zijn eigen onbekwaamheid gewekt, en haar aanblik, zoo bekoorlijk en veraf, had hem vervuld met een wild verlangen, om haar op te nemen en weg te rijden in dien snellen auto, haar uitdaging, om nog langer voor de wereld verborgen te houden, dat ze zijn wet-tige echtgenoot was. In plaats daarvan had hij haar gekust tegen haar zin, haar met onbeschaafde ruwheid behandeld en haar de kans gelaten, om van hem te denken wat ze wou.

En toen had hij 't werk laten varen, dat hij voor haar had ondernomen en was hij naar deze fabrieksstad gekomen, óók om te werken en óók in de auto's. Hij wist niet, wat hij anders zou moeten, als hij tenminste geen duwtjes van zijn vrienden wou aannemen.

Aan 't einde van de derde week deed hij een ontdekking. Zijn tegenwoordige werk was 't eenige, dat hij graag deed! Een motor was voor hem altijd een levend, voelend ding geweest. Hij was gewend, vorstelijk de duurste fabricaten te kiezen, maar hij hield ook van ze, hij morrelde er aan en dwong ze naar zijn wil. Nu leerde hij ze op-nieuw kennen, stukje voor stukje, door onderdeelen te maken met zijn eigen handen. Hoe 't hem verder ook gaan mocht, op die luie, zorgeloze manier-van-vroeger leven zou hij nooit meer kunnen. Het ontzaglijke ritme der machines had hem aangesproken, en zou hem in de ooren blijven klinken zoo lang hij leefde.

't Was een vroege en heete zomer dat jaar. Dagen achtereen bleef de thermometer boven de negentig. De Daimlers en Chases en andere vrienden — ook Gloria — zaten ongetwijfeld aan het strand of in de bergen, of op 't water, maar Jack Moreland, de gewezen nietsdoener en pretzoeker, zwoegde in een fabriek met honderden andere mannen, die voor vuile handen niet bang waren. 's Avonds zat hij op teekeningen te turen of verdiepte hij zich in lijvige boekdeelen.

Aan het einde van de zesde week verliet hij het kleine maar geriefelijke hotel, waarin hij betrekkelijk deftig gewoond had, en nam hij 'n bescheiden kamer in een buitenwijk, met gebruik van een schuurtje. Hier knutselde hij avond aan avond, soms fluitend bij zijn werk, soms stilzittend in fronsend gepeins, jagend naar het iets, dat hem nog ontvluchtte.

Soms vroeg hij zich af, wat Gloria op dat moment deed. Zich amuseeren waarschijnlijk, met den rijkdom en de schoonheid, die haar voortdroegen... en wegdroegen van hem. Hoeveel mannen dansten er met haar, liepen haar na? De gedachte joeg hem weer woest aan 't werk. Hij probeerde een hekel aan haar te hebben. Maar in werkelijkheid snakte hij er naar, haar gezicht te zien.

Toen er op een ochtend een groote crème envelop kwam, een uitnodiging voor de bruiloft van een ouden vriend, overviel de bekoring hem weer.

„Ik wou graag een week vrij hebben,” zei hij tegen den afdelings-chef, en hij kreeg het.

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Juffrouw Endicott zat in den stoel met den hoogen rug, en haar vingers tastten onzeker tusschen de blaadjes van een brief op haar schoot. Haar vingers hadden die verraderlijke gewoonte gekregen den laatsten tijd. De geleidelijke krachteloosheid van een hand, ijverig verborgen met omslagdoeken en slippers van sjaals — de eigenlijke reden, waarom zij aan een secretaresse was gaan denken — werd steeds erger.

Juffrouw Endicott had zorg; zware zorg. Een paar maanden tevoren had zij het ongemak onder de oogen gezien van 'n geslonken inkomen, de ergernis van een besnoeiing op weelden, die zij als haar onvervreemdbaar recht beschouwde, en als Jack's recht ook. Nu waagde zij duizenden in een schitterende speculatie, die ongehoorden rijkdom brengen moest, en nog werd er meer geld van haar gevraagd, steeds meer geld, om veilig te stellen, wat zij al in de zaak gestoken had.

„Als we de ader van de Rosario open hebben, komt 't geld met schep-pen binnen,” zei Parsons telkens. „Maar er moet eerst kapitaal zijn om te werken. Zoo gaat 't in 't begin met iedere mijn.”

Die ader van de Rosario was echter niet te verzadigen in haar geldhonger. Juffrouw Endicott voelde zich mede-eigenares van een ontzaglijk veelbelovende kopermijn, en dat was wel een prettig besef, maar intusschen onder-nam ze telkens nieuwe tochten naar de brandkast — die ze thuis liet staan, omdat haar vader 't ook zoo gedaan had — en haalde zij er steeds meer veilige papieren uit. Soms maakte het haar bang, maar ze was nu te ver ge-gaan, om terug te keeren. Achter de onweerswolken straalde een gouden horizon, maar het onweer leek nabij. Kwam zij dat door, dan was alles in orde voor haar en voor Jack. Tot zoo-lang mocht hij niets van haar nieuwe belegging weten.

Zij nam den brief weer op, zich in-spannend, om haar trillende hand stil te houden. Het werd donker — ze draaide de leeslamp naast haar aan, om Jack's brief door te zien. Het gedeelte, dat haar 't meeste plezier deed, kwam op 't einde:

„Dus kom ik nu een weekje over,” schreef Jack.

Wordt vervolgd.

Haren groeien door Silvikrin. Bewijs Nr. 2307

„ROOS
dwarrelde op mijn kleeren

„NU niet meer”

schrijft de heer L. M. I.

Allen, die aan roos lijden, weten, hoe beschamend het is, wanneer men nooit een schoonen jaskraag heeft. Het is op zichzelf al erg genoeg. U zult het moeten beamen. Maar het is helaas nog niet alles. Roos is de eerste waarschuwing, dat Uw haar van honger dreigt om te komen. De tweede waarschuwing is: uitvallend haar. Bet op Uw kam! En het laatste stadium is — kaalheid

Het haar moet gevoed worden!

Al wat leeft moet op natuurlijke wijze gevoed worden en het haar dus ook. Op jeugdigen leeftijd ontvangt het gezonde haar door den bloedsomloop de 14 voor den groei noodzakelijke stoffen, waaruit het bestaat. Zoodra deze toevoer ophoudt, kwijnt het haar en sterft. Dr. Weidner, de vermaarde bioloog, ontdekte wat deze 14 stoffen eigenlijk waren, hij slaagde er in ze te isoleeren en in een houdbare oplossing te combineeren, die, uitwendig gebruikt, door de haarwortels gemakkelijk werd op-genomen. Zijn preparaat heet: Silvikrin.

Geen geheim - doch schitterend wetenschappelijk onderzoekingswerk.

Silvikrin is het eenig juiste middel, omdat het natuurlijke haarvoeding is. Maar er was een geleerde noodig van het formaat van Dr. Weidner, om het te ontdekken.

Silvikrin werd op waardeerende wijze ontvangen door professoren, doctoren en ziekenhuizen en dit was begrijpelijk: Voor de eerste maal was het probleem van den haargroei op wetenschappelijke wijze bestudeerd en voor de eerste maal was dit probleem opgelost. Men was enthousiast.

Lees dezen brief:

Mijne Heeren,

Voor ik Silvikrin gebruikte, was mijn haar vol met roos. Ik behoefde maar met mijn hand door mijn haar te strijken en de roos sneeuwde op mijn kleeren. Ik had reeds... gebruikt en vele merken lotion en haar-water, tevergeefs! Nu ben ik er geheel vrij van, sedert ik Silvikrin gebruik.

L. M. I.

De haarwortels hebben voeding nodig.

Het zwarte bolletje, (in werkelijkheid wil door velen beschouwd als de „wortel”, kan gerust uitvallen - de eigenlijke wortel is het witte gedeelte onderaan de tekening met de vertakkingen. Dit wordt door Silvikrin gevoed en DIT brengt het haar voort.

R-640-F

Wat heb ik nodig?

SILVIKRIN LOTION

Houdt de hoofdhuid gezond en vruchtbaar, prikkelt de haarvormende weefsels, bevordert den haargroei en verhoogt de natuurlijke schoonheid van het haar. Beschermt hoofdhuid en haar tegen infectie. Voorkomt en bestrijdt haaruitval en roos.

Vraag voor de dagelijksche haarverzorging Silvikrin Lotion

Flacon / 1.25
Flacon voor 2 mnd. / 2.25

SILVIKRIN PUUR

Het eenige preparaat, dat de haarwortels door organische haarbouwstoffen voedt en versterkt en nieuwen haargroei teweegbrengt.

In ernstige gevallen van haaruitval, bij hardnekkige roos, dun haar en dreigende kaalheid.

Vraag voor den haargroei de geconcentreerde haarvoeding: Silvikrin Puur

Flacon voor 1 mnd. / 3.60
Compl. met Lotion / 4.80

Silvikrin

De
Natuurlijke
Haarvoeding

maakt de hoofdhuid vruchtbaar

UW TOEKOMST

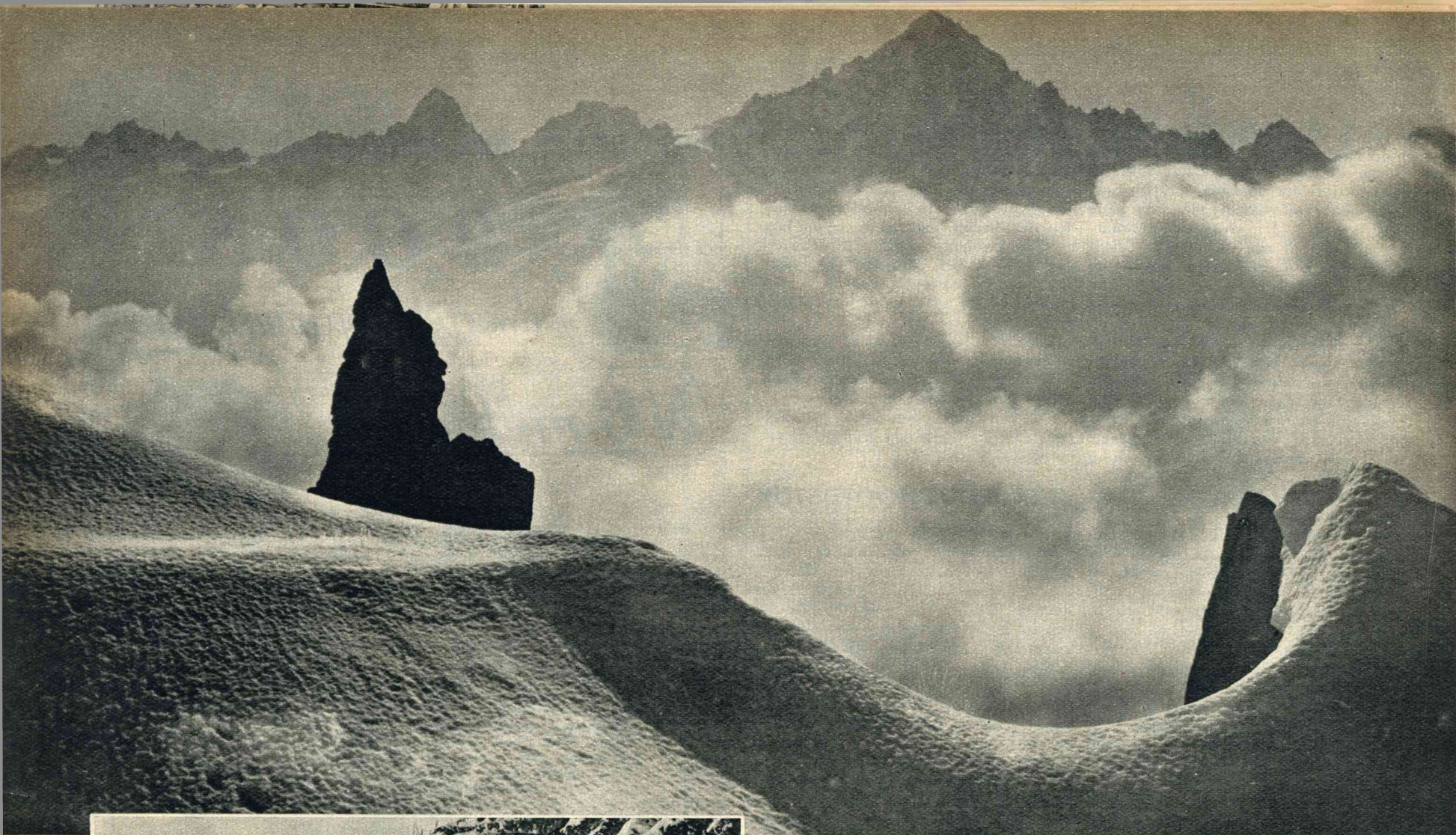
Zend deze annonce in open couvert, met Uw naam als afzender, of schrijf een briefkaart, aan PBNA - Arnhem 60 P - en U ontvangt gratis alle inlichtingen over het speciale PBNA-systeem van technisch briefonderwijs, waaraan reeds honderden een lichtende toekomst te danken hebben.

1912

ONS JUBILEUMJAAR

1937

PANORAMA. Geïllustreerd werkblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der lokale weekbladen De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld. Ons Land. Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 2.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van post-abonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Inter. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Inter. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Inter. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Inter. 15475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Inter. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Inter. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

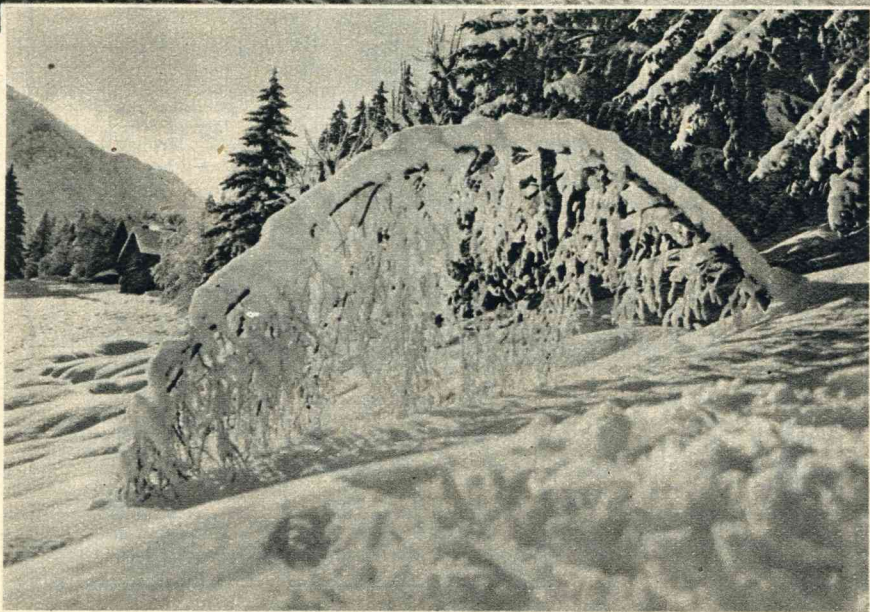
Wolkenspel rond den Aiguille du Dru.

Op zoek naar zon en sneeuw

Het was Chamonix, dat in 1934 uitverkoren werd als kampplaats voor de eerste Olympische winterspelen. Nog enkele weken en wederom zal dit vermaarde wintersportoord in het brandpunt der belangstelling staan, als van 11 tot 18 Februari de deelnemers aan de internationale skiwedstrijden elkaar aldaar den wereldtitel betwisten.

Ook zonder deze sportieve attractie echter trekt Chamonix — en trouwens heel het gebied der Fransche Alpen — jaar in, jaar uit, een stroom van wintersportenthousiasten, of zij nu kampioenaspiraties hebben dan wel allereerst de verkwikking van hoogtezon en zuivere atmosfeer zoeken.

Frankrijk bezit, wat dat aangaat, ook buiten de Alpen menige heerlijke streek in de Vogezen, de Jura en het zgn. Centraal Massief en, voor wie wat verder van huis wil gaan, de Pyreneeën. Onze foto's geven een idee van die wonder-witte wereld, die zich, een nacht sporens van Parijs, voor het verrukte oog van den zon-zoekenden toerist ontrolt.

Een weelde van sneeuw in de buurt van Chamonix.

Ski-loopers, zwarte stipjes tegen 't wijde wit der Fransche Alpen.

Op tweeduizend meter: de ski-velden van Plan-Praz.

CHINEESCH PARFUM

door John Asbeck

James Gall zat in de bibliotheek van zijn woning in Londen en las de post. Ellen Norman zat achter hem aan haar schrijfmachinetafel, dicht bij de deur, en wachtte op orders. De oude oogen van James Gall tuurden op een brief van zijn neef, den derden dringenden bedelbrief binnen korten tijd.

„Vijftig pond,” mompelde hij half-luid. „Ik vrees dat hij op een verkeerd weg is...”

Hij stond op, liep even heen en weer en naderde juffrouw Norman. „Kort voor ik op reis ging naar Bakoe, heb ik u eens opgedragen naar den rector te schrijven van het college, waar mijn neef Jim studeert. Herinnert u het zich nog? U moest namens mij vragen, hoe 't met zijn studie stond. Is er antwoord gekomen op dien brief?”

„Jawel, meneer, en de rector liet zich vol lof over hem uit. Het spijt me, dat ik vergat het u te zeggen. Ik weet niet waar ik dien brief gelaten heb, maar ik kan hem wel even...”

„Niet noodig,” onderbrak James Gall haar. „Ik ben al gerust. Zendt u mijn neef vijftig pond...”

Terwijl hij zich omkeerde, kreeg hij den geur van een vreemd parfum in zijn neus. Hij snoof een paar maal — die exotische lucht was hem bekend. Spoedig was hij er. Het was Chineesch Jöss-parfum en Jim gebruikte het altijd. Hij nam den brief, rook er aan en legde hem hoofdschuddend neer. Het luchtje kwam van juffrouw Norman. En het parfum was nogal duur en zeldzaam...

„Hebt u mijn neef kortgeleden nog ontmoet, juffrouw Norman?” vroeg hij vriendelijk.

Hij zag terstond dat die eenvoudige vraag zijn knappe secretaresse in verwarring bracht.

„Ik, uw neef? Welneen, meneer. Ik zie hem nooit.” Het kwam er zenuwachtig uit.

„Zoo,” zei James Gall. „Zoo...” Hij bleef staan en er kwam een starende blik in zijn oogen. Juffrouw Norman loog, maar waarom loog ze...?

„Juffrouw Norman, stuurt u mijn neef honderd pond,” zei hij eensklaps. „Of neen, laat hij ze maar komen halen. Schrijf hem, dat dit voorloopig het laatste extraatje is, waarop hij buiten zijn toelage rekenen kan. Ik vertrek vanavond reeds naar Afrika, in plaats van de volgende week. En ik wil niet, dat hij tijdens mijn afwezigheid gedwongen zou kunnen zijn geld te moeten leenen.”

„Jawel, meneer,” klonk het als een zucht vanachter de schrijfmachine...

Toen James Gall dien middag alleen was, belde hij het Oxford-college op. „Met sir John Osborne, den rector? U spreekt met James Gall. Mijn neef studeert aan uw college... Wat blijft u... ja, juist: Jim Gall. Ik had u iets te vragen. Een paar maanden geleden verzocht ik u om inlichtingen aangaande de vorderingen van mijn neef. Wat zegt u? Ja zeker, een brief, meneer de rector. Niets ontvangen, zegt u? Neem me niet kwalijk, dan is er een misverstand van mijn secretaresse in het spel...”

James Gall legde de telefoon neer en over zijn oud gezicht gleed een vreemde schaduw.

Jim Gall stormde opgewonden de bibliotheek van den ouden James Gall binnen. „Wat hoor ik, is hij al weg, schat?” Hij omhelsde Ellen Norman,

trok haar in een stoel aan de schrijftafel en ging tegenover haar zitten. „En vertel me nou eens...”

„Ssst, denk om het personeel,” waarschuwde Ellen Norman.

Jim Gall wierp een schuw blik naar de deur. „Je hebt gelijk, laten we niet te luid spreken. Zeg eens, ligt die honderd pond klaar? Ik zit er tot over m'n ooren in.”

„Een check, terstond te verzilveren. Je mag er wel zuinig mee zijn, Jim.”

Jim Gall lachte spottend. „Zuinig met honderd pond, als je tweeduizend betalen moet? Ik heb weer een strop aan de Aldershotrennen ook. Bijna vierhonderd verloren, 'k heb pech den laatsten tijd.”

„Pas maar op, als de oude heer het merkt...”

„Hij merkt het niet,” viel Jim Gall haar zorgeloos in de rede. „Als jij maar op je hoede blijft. Beroerd — wat doen menschen van dien leeftijd eigenlijk nog op de wereld? Zeventig jaar is oud genoeg, dunkt me. Enfin, we zullen maar hopen. Afrika moet nogal gevaarlijk zijn voor oude menschen, heb ik gehoord.”

Hij lachte en Ellen Norman lachte mee...

De deur van de bibliotheek viel dicht, Jim Gall was vertrokken. Toen ging de deur van de bibliotheek weer open en trad James Gall binnen. Hij scheen de ontsteltenis van zijn secretaresse niet op te merken.

„Maar, meneer, ik dacht...”

Zij veerde overeind en viel weer in haar stoel terug. James Gall gunde haar zelfs geen blik. Zijn gezicht stond strak en in zijn oogen lag een uitdrukking alsof hij lichamelijk pijn leed. Hij liep recht op zijn schrijftafel aan, ging zitten en greep de telefoon. Hij belde zijn zaakwaarnemers op.

„Met Langham en Furness? Met meneer Furness zelf. Mooi, u spreekt met James Gall. Meneer Furness, ik ga vanavond op reis. Naar Afrika. Wat zegt u? Neen, voor zaken. Ik wil de plantages eens inspecteren. Maar terzake. Afrika is erg ongezond voor lui van mijn leeftijd, heb ik gehoord. Ik wil dus nog een en ander in orde maken voor ik vertrek. Noteert u even? Het betreft wijzigingen in mijn testament, die onmiddellijk in orde gemaakt moeten worden...”

Klaar, zegt u? Welnu, daar gaan we dan. Het legaat van tienduizend pond voor een zekere juffrouw Ellen Norman vervalt. Dat legaat komt ten goede aan mijn neef Jim Gall. En mijn vermogen, mijn heele hebben en houden, roerend zoowel als onroerend, vermaak ik aan de armen van Londen, waarvoor een stichting in het leven moet worden geroepen. Anders niet. Zorgt u dat vanmiddag alles nog in orde komt? Dan kan ik het teekenen, voor ik vertrek...”

James Gall verbrak de verbinding. Hij leunde met zijn ellebogen op de schrijftafel en verborg zijn gezicht in zijn handen. Zoo bleef hij vijf minuten roerloos zitten. Toen stond hij op, er was een deur in het slot gevallen. De stoel van Ellen Norman stond leeg. Over zijn oud gezicht trok een moede, treurige glimlach. De wereld was bedorven en vol hartelooze intriganten. En helaas kwam men hun ware bedoelingen niet altijd op het spoor door den exotischen geur van Chineesch parfum...

UW GEWICHT

blijft steeds gelijk dank zij

Hermesetas

Suiker zet vet aan, „Hermesetas”, kristal-saccharine tabletten, echter nooit. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts., inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes” Zürich 2

ZWITSERSCH FABRIKAAT

De laatste jaren doe ik dat altijd!

In tijden van grootere kans op griep laat ik onder mijn personeel Panflavintjes verdeelen. Zoodoende blijft mijn bedrijf geheel intact en ook mijzelf bescherm ik tegen besmetting. Elken keer nog hebben de geringe kosten de moeite geloond.

De aangenaam smakende

Panflavin **PASTILLES**

vormen een afdoende bescherming tegen besmetting, keelontsteking, verkoudheid en griep.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten

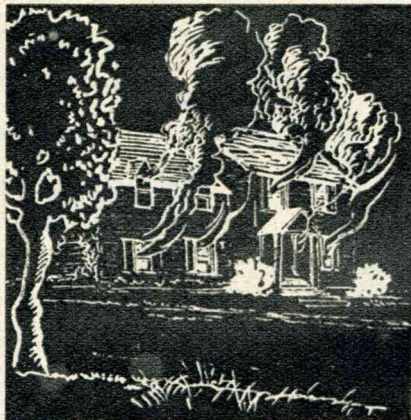
Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

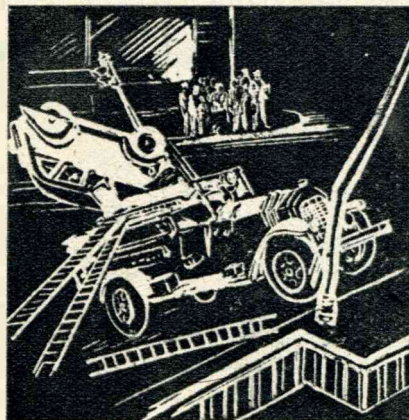
worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

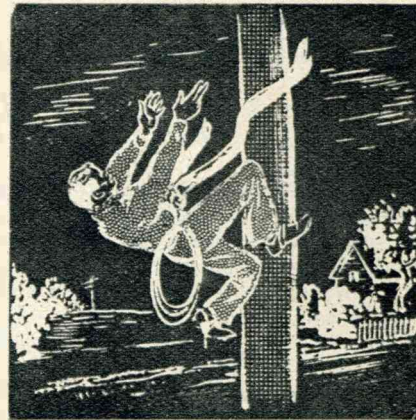
In Atlantic City wierp iemand een brandende sigaret in een gasoline-bus.

De brandende gasoline zette het huis in lichterlaaie.

De terhulpsnellende brandweer kwam in botsing met een personenauto.

Een arbeider-telegrafist brak zijn nek bij 't herstellen der gebroken lichtleiding.

DE MERKWAARDIGSTE ONGELUKKEN

VAN 1936

Inspecteur E. G. McDonald uit Hamilton, Ontario, draagt vermoedelijk den eerepalm weg. Op zekeren dag pikte hij een zwerrende kat op en ging er mee naar de stadsinrichting om in de daarvoor bestemde gaskamer het taaike levenslicht van den „vondeling“ uit te blazen.

Zooals iedereen weet, is het onder bepaalde omstandigheden mogelijk, door wrijving elektrische vonken uit den rug van 'n kat op te wekken. Soortgelijke vonken krijgt men b.v. ook uit zijn vingers, als men de voeten over een karpet of een deken wrijft.

Op het oogenblik, dat inspecteur McDonald de tegenstribbelende kat in de gaskamer duwde, spetterde 'n vonk uit den pels van het dier. Het gas ontplofte, de kamer was in één oogwenk een en al vlam, brokstukken en stof. Toen de inspecteur weer tot bewustzijn kwam, miste hij het grootste gedeelte van zijn kleeën, zijn haar en wenkbrauwen. Vande kat zelf was er geen atoom meer te vinden. Mogelijk was het dier ook ontploft.

Alfred Zuhl uit St. Jozef, Mich., is de man, die er betrekkelijk het gunstigst van afkwam. Op zekeren

dag maakte deze 11-jarige Alfred een fietstochtje op straat. Nu dient men te weten, dat St. Jozef voor het reinigen van de straten groote stofzuigers gebruikt met draaiende borstels. Alfred kwam op een of andere manier in de zuigkolk terecht en verdween met fiets en al. Werktuigkundigen namen het heele geval uit het verkeer weg en trokken Alfred uit den vuilnisbak. De fiets was er bepaald zielig aan toe, maar Alfred zelf kwam er van af met verlies van zijn pet.

In Zuid-Afrika doodde een leeuw een inboorling met een werpspies. Een bende inboorlingen had 't dier opgejaagd en neerge-

Een vonk spetterde uit den pels van een kat en deed het gas ontploffen. Van de kat werd geen spoor meer teruggevonden.

Evenals wij vorig jaar het gedrukte relaas der merkwaardigste ongelukken van het verlopen jaar brachten, geven we thans een lijst van die van 1936

legd met een dozijn pijlen, waarvan de punten vergiftigd waren. Een der jagers, overtuigd dat het dier dood was, bukte er zich over heen. Het beest sprong plotseling op en een van de spiesen, die dwars door den schouder stak, verwondde den man in de zij. Kort daarop stierf hij aan bloedvergiftiging.

Te Mt. Clemens, Mich., schoot een zekere Willis Tucker zich toevallig in het hoofd met een geweer, kaliber 22. Zijn burens brachten hem in allerijl naar het gasthuis, waar de chirurgen een huidwond constateerden, maar geen gat in den schedel konden vinden. Het was een verbijsterend geval, te meer daar er nergens een spoor van een kogel was te vinden. Als de kogel niet in het hoofd van den patiënt zat, waar was hij dan wel? Ten slotte vond men hem. Waar? In den loop van het geweer! De kogel had niet door den schedel heen kunnen dringen en was teruggekaatst in den geweerloop.

De elfjarige Walter Davidson uit Springfield, Missouri, is ongetwijfeld, een geleerde-in-den-dop. Hij

noemt de dingen niet vanzelfsprekend en stelt zich graag beschikbaar voor laboratorium-experimenten.

Men had hem verteld, dat, wanneer hij bij vriezende weer zijn tong durfde te steken tegen de stalen spoorstaven, zijn tong er aan zou vastvriezen. Zijn makkers noemden het onzin, maar Walter zei, dat er maar één middel was om zich ervan te overtuigen: nl. het probeeren. Ze liepen dus gezamenlijk naar het spoor, waar Walter op zijn knieën ging liggen en zijn tong tegen de staven hield. De tong vroom inderdaad vast en hij kon ze niet meer loskrijgen. Jammer genoeg hadden ze een heel ongeschikte plek uitgezocht voor hun experiment: juist in de nabijheid van 'n scherpe bocht. Net terwijl ze bezig waren om de tong los te krijgen, hoorden ze een trein fluiten. Walter's makkers liepen den trein tegemoet en slaagden er op 't nippertje in hem tot staan te brengen, voordat de jongen zijn hoofd of, in 't gunstigste geval, zijn tong verloor. De machinist haalde wat heet water en dooidde de tong los van de spoorstaven.

Deze serie top-gevallen vindt haar hoogtepunt in het geval van Russell

Turnell uit Atlantic City, New Jersey. Toen hij op zekeren dag in de keuken van zijn kosthuis was,

wierp hij een brandende sigaret in den gootsteen, waarin een kruik gasoline stond. Het goedje ontplofte, verbrandde Russell en zette 't huis in lichterlaaie. De brandweer reageerde op 't alarmsignaal en terwijl ze naar Turnell's woning snelde, kwam ook een zekere Richard Rosebrugh, uit Syracuse en op bezoek te Atlantic City, aangereden. De verkeerslichten waren geel, maar Rosebrugh wist niet, dat die kleur een stopsignaal betekende om de brandweer vrije baan te geven. Toen deze vlak voor hem was, zwenkte hij met zijn wagen, botste

In Noord-Carolina doodde een verdraalde golfbal een forel in 'n beek.

In Afrika doodde 'n leeuw een inboorling met 'n werpspies.

tegen een paal van de lichtleiding aan en verwondde zijn vrouw. De brandweerauto zwenkte ook. reed op zijn beurt een paal aan, waarbij vijf brandweelieden werden verwond en zette het heele district in het duister.

John Connolly, arbeider-telegrafist, werd erop uitgestuurd om de leiding te herstellen. Hij legde zijn klimhaken aan, gleed uit, viel op straat en brak zijn nek. Grillige avonturen van een eindje sigaret!

Phil. F. Cope, van de universiteit van Zuid-Californië, had een nachtmerrie. Cope, wereldrecordhouder horde-loopen, droomde, dat hij jacht maakte op inbrekers. Hij sprong uit zijn bed en vandaar door het raam, twaalf voet boven den beganen grond, waar hij klaar wakker werd. De dokters constateerden veertig snijwonden in zijn rechterhand en de beide voeten, waar de glassplinters hem hadden geraakt.

Iemand, die van geluk mocht spreken, was Maurice Reynolds uit Des Moines, Iowa, liftwerktuigkundige.

Reynolds viel door de deur van de achtste verdieping in een leegen liftkoker. Hij maakte een buiteling door de lucht, kreeg den kabel te pakken en gleed veilig naar beneden.

De grootste bofferd was misschien toch wel een baby uit New York.

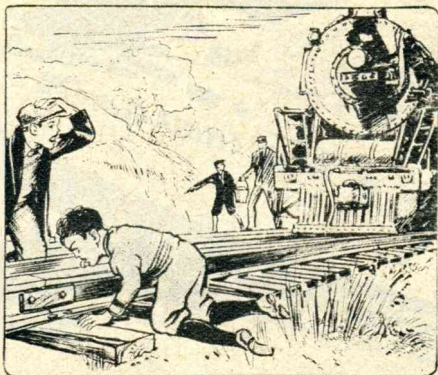
Toen hij op zekerem dag veilig in moeders armen met den luchtspoorweg reed, maakte de baby onverwachts een sprongetje en verdween door het open raam. Hij miste de derde baan en belandde ongedeerd op het snalle ballastbed naast de sporen. Een jongen kroop door het raam van den stilstaanden trein en reikte den baby weer aan de moeder.

Een zonderling gevalletje, waarin — zooals men zegt — de man den hond bijt, was dit van den twee jaar ouden baby Larry Cobb uit Streveport, Louisiana, die niet alleen den huishond beet, maar zelfs een stukje van diens staart afknauwde, zonder dat een van beiden eenig teeken van ongemak vertoonde.

In Atlanta, Georgië, beet de zeven-tien maanden oude Jack Bone een brok uit een tamelijk groote slang. Jack ondervond er geen hinder van, maar de slang stierf.

Henry Schaeffer uit Westport, Connecticut, kreeg een schedelbreuk door toedoen van een wesp. Hij was op een middag aan het timmeren in een gebouw en wilde net een sandwich eten. Bij zijn eersten hap ging er een wesp op zitten. Henry beet de wesp, die reageerde met een steek in zijn lip. Henry wist vermoedelijk niet, dat het weefsel der lippen rijkelijk is voorzien van snel-circulerend bloed. Toen hij rechtstond om te drinken, deed het gift hem het bewustzijn verliezen. Hij wankelde, viel en kwam met zijn hoofd terecht op een stapel gereedschappen.

Een accident, dat de oorzaak had kunnen worden van een groote tragedie,

In Springfield, liet een jongen zijn tong vastvriezen aan de spoorstaven.

stuurde een heele huwelijksceremonie onder water in de war, te Seattle, Washington. Kapitein John C. Benson, een 73 jaar oude bruidegom en zijn bruid, Elisabeth Paardee, besloten te trouwen in duikerpakken, in het water der Seattle-baai. Bij de eerste poging weigerde de luchtpomp en kapitein Benson stikte bijna. De pomp werd hersteld en de ceremonie begon, doch toen kwam men tot de ontdekking, dat het duikerpak van den predikant, Jess D. O'Powers, lek was. Het defect werd gelukkig tijdig opgemerkt en het slachtoffer weer opgehaald en bijgebracht.

Een andere vertooning, waarbij het spaak liep, was die in Shawville, Quebec, waar een goochelaar, George Lalonde, den bekenden truc lanceerde van de dame die doormidden wordt gezaagd. De techniek van den heer Lalonde was blijkbaar zoo overweldigend, dat een van de aanwezigen verontwaardigd op het toneel stormde om het ongelukkige slachtoffer te redden, een zwaard greep en er mijnheer Lalonde een ernstige wond mee toebracht in den rug.

Mevrouw S. D. Covert, van de plaatselijke Hampton-golfclub te Cashiers, Noord-Carolina, beleefde dit jaar een merkwaardig avontuur. Op een gegeven oogenblik viel een slag verkeerd uit en de bal belandde in een beek in de nabijheid. Toen zij bij de beek kwam om haar bal terug te halen, vond mevrouw Covert er een acht duim groote forel, die door den verdwaalden bal was getroffen en gedood.

Mevr. A. L. Brannon uit het graafschap Logan, Oklahoma, verloor, éenen-twintig jaar geleden, haar diamanten verlovingsring, ergens op een of ander afgelegen hoekje van de boerderij. In den loop van dit jaar bleek, dat de wortel van een raap dwars door den ring heen was gegroeid. Vermoedelijk was het zaailingetje vlak boven den ring komen te liggen. Naarmate het plantje grooter werd, kwam de ring vastgeklemd te zitten, totdat hij tenslotte te voorschijn werd gebracht.

In Durban, Zuid-Afrika, werd een jongeman gebeten door een dooden haai. Een van de visschers aldaar had hem aan land gebracht en de jonge man in kwestie, die een beetje liefhebberde in fotografeeren, besloot zijn kans waar te nemen. Om het kiekje nog frappanter te maken, werd de bek van den haai opengesperd met een stok. De stok brak af, de bek sloeg dicht en de jonge man schoot er bijna een arm bij in.

In Wadley, Georgië, doodde een be-graven slang een kat. Men had een slang het levenslicht uitgeblazen en ze in den grond gestopt, waar ze door een kat werd opgegraven. De poot van de kat raakte bekneeld in den bek van het reptiel, kwam in aanraking met de gifttanden en enkele minuten later was de kat dood.

In Seattle maakte een lek duikerpak van een huwelijksvoltrekking-onder-water bijna een tragedie.

EEN KUNSTBLOEM... EEN OPGEMAAKTE HUID.

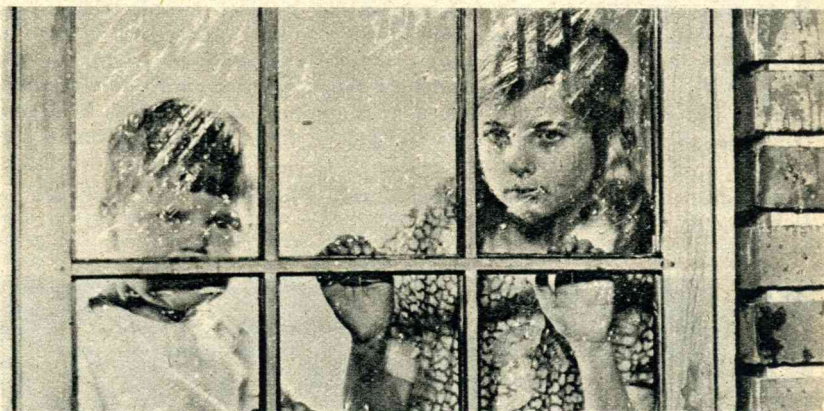
Mooi misschien op het eerste gezicht. Maar een kunstbloem mist de natuurlijke, frissche bekoring van een echte bloem. Zij mist het leven. Een opgemaakte huid mist de jeugdige charme, het blijvend aantrekkelijke van een huid, die gaaf, gezond en van nature mooi is. Evenmin als een kunstbloem is ze echt. Stelt U prijs op de natuurlijke schoonheid van een mooie, gezonde huid, volg dan haar voorbeeld en gebruik geregeld PUROL WIT.

De moderne dermatologie erkent PUROL WIT als het wetenschappelijk hoogstaand huidverzorgingsmiddel, dat de huidweefsels soepel houdt, voedt en versterkt. Door de groote geneeskracht is dit het heerlijkste middel bij schrijnen of springen der huid. PUROL WIT maakt en houdt Uw huid gezond en doet tevens vetwormpjes en huidonzuiverheden verdwijnen.

Dos 30 ct.
Tube 45 ct.
Bij Apothe-
kers en
Drogisten.

PUROL
Verzacht
geneest

WIT

Als het buiten guur en koud is, als het regent, sneeuwt of vriest,

ML-1313-F

dan komen de ziekten los: verkoudheden, bronchitis, griep, ontstekingen, enz. Zorg dat Uw kind weerstand heeft tegen deze klimaat-kwalen en tegen de Engelsche ziekte (Rachitis). Geen beter middel dan Millioenen Levertraan, de zuivere kabeljauw-levertraan, aangenaam van smaak en 2½ maal sterker in natuurlijke vitaminen dan elke andere.

De beste ter wereld.

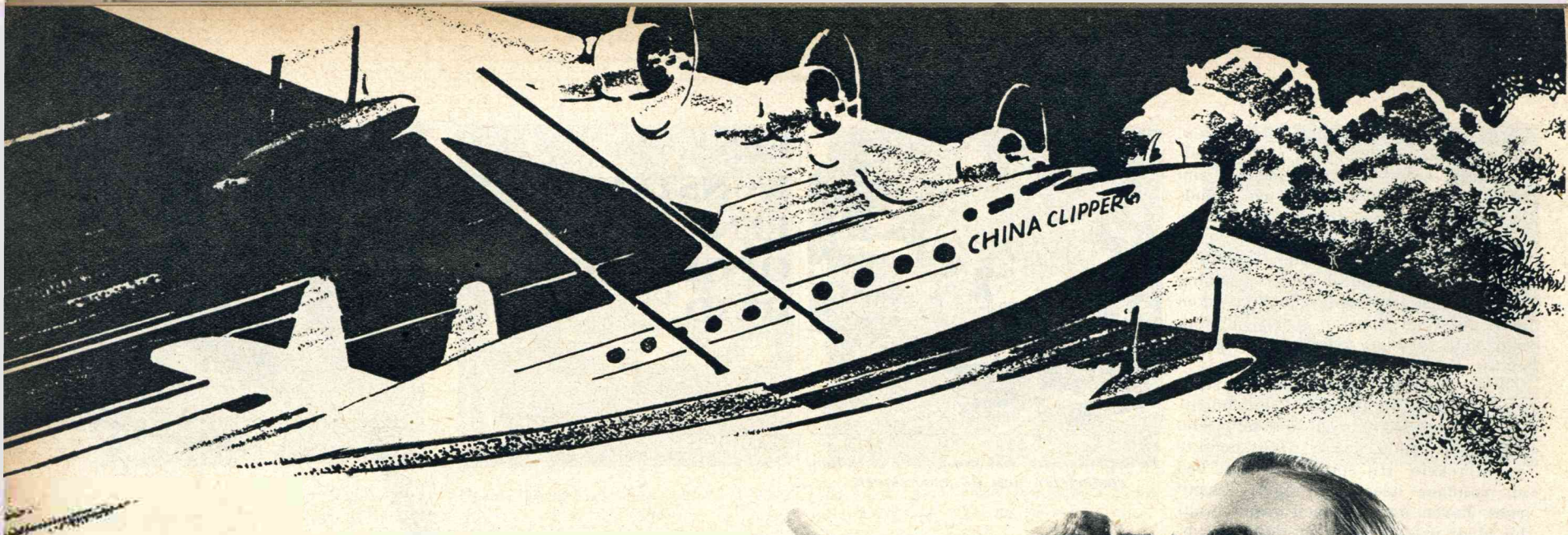
Flesch waarmede U dubbel zoo lang doet als met andere **75 ct.**

Millioenen Levertraan

méer dan een miljoen vitaminen A en D per Kg.

2½ maal sterker - Aangenaam van smaak

Er is een foto-wedstrijd - Vraag Uw winkelier

CHINA CLIPPER

De vorderingen op luchtvaartgebied waren tot nog toe alleen interessant voor de belanghebbenden. Dat is echter anders, wanneer men, gelijk met deze Warner Bros-film: China Clipper het geval is, een periode van tien jaar vliegvoortgang in een paar uren samenvat. Dan wordt het een boeiend verhaal, waarover een toeschouwer zijn handen in elkaar slaat.

Clipper is de Engelse benaming voor een snelzeilend schip en het woord China ervoor duidt dus aan, dat de bestemming het Hemelsche Rijk is. De reis over de Stille Zuidzee duurde echter eenige weken en de pioniers der Amerikaanse luchtvaart zochten naar middelen, om die weken in dagen om te zetten. Dat is gelukt met de China Clipper, een geweldige vliegboot, die van San Francisco via Honolulu, Midway-eilanden, Wake-eilanden en Guam naar Manilla vloog, vanwaar heel gemakkelijk Hongkong te bereiken was. Hoewel de film in een voorwoord meldt,

Van louter vreugde over het welslagen van Lindbergh's oceaanvlucht, neemt Dave Logan (Pat O'Brien) zijn jonge vrouw (Beverly Roberts) in zijn armen en deelt haar mede, dat deze grootsche daad hem inspireerde tot een nog grotere,

De China Clipper heeft zijn doel bereikt en twee mensen hebben elkaar weergevonden. Grappig is het te weten, dat Pat O'Brien zijn liefstallige tegen-speelster in deze scène 32 maal moest kussen, alvorens hij het voor 100% goed deed.

...dat de daarin voorkomende personen en feiten zuiver fictief zijn en er niets of niemand mee bedoeld wordt" (dit is slechts een voorzichtigheidsmaatregel der filmmaatschappijen om te voorkomen, dat zij in dure processen worden gewikkeld door mensen, die zich door een vertoening benadeeld gevoelen), zoo is er toch alle aanleiding om te veronderstellen, dat de gang van zaken, zooals hierin afgebeeld, heusch niet zoo fictief is als te kennen wordt gegeven. De bulldog van een directeur (Pat O'Brien), die zelfs het hart van zijn vrouw (Beverly Roberts) breekt en vriendschappen vernietigt om zijn idealen werkelijkheid te doen worden, is, zooal niet de meest sympathieke, dan toch zeker een der noodzakelijke typen in deze wereld. Het brengen van offers voor het bereiken van een ideaal is vaak zwaarder dan de voldoening over 't succes. Daarom, dat het boeiende element in deze film niet is gezocht en ook niet gezocht behoefde te worden in vliegcatastrofen van allerlei aard, maar louter en alleen zijn oorsprong kon vinden in het onverbiddelijke doorzettingsvermogen van één man, die met ijzeren hand alle moeilijkheden uit den weg ruimt, welke hem van zijn doel scheiden. En het zal iedereen verbazen, hoe een dergelijke titanenstrijd, die zonder bloedvergieten verloopt, kan boeien en fascineeren.

WINTER IN DEN OUDEN TIJD

Naar de schilderij van J. C. Janson (1729-1787)

Eenige Watoessi-prinses, vol aandacht voor de voorgeleide heilige runderen.

Een groep Watoessi-runderen. Op deze foto ziet men duidelijk de enorme spanwijdte der hoorns van deze dieren.

RWANDA

Het land der Afrikaansche reuzen

Zooals ruim een halve eeuw geleden de Engelse ontdekkingsreizigers Stanley en Livingstone hun befaamde tochten maakten door het Zwarte Werelddeel, Afrika, bereist thans de Italiaansche commandant Attilio Gatti dit Zuidelijk continent reeds meer dan dertien jaar. De resultaten zijner onderzoekingen, de van deze tochten afkomstige anthropologische, ethnografische, zoölogische en palaeontologische verzamelingen zijn verspreid over alle wetenschappelijke musea ter wereld. Hij maakte interessante studies van zeldzame diersoorten. In ons artikel geeft hij een beknopt relaas van zijn reis in het land der Afrikaansche reuzen in Midden-Afrika.

door Attilio Gatti

De jacht op een koppel patrijzen had mij een eind bergopwaarts gelokt, terwijl mijn echtgenoot in onzen reiswagen op mijn terugkeer wachtte.

Toen ik, enkele minuten tevoren, onze standplaats verlaten had, was er, zoover het oog kon reiken, geen enkel levend wezen te bespeuren geweest. Bij mijn terugkeer bleek opeens de heele omgeving te krioelen van menschen. Boven allen uit, en zelfs boven de kap van onzen reisauto uit, verscheen de kaarsrecht gedragen, prachtig gesneden kop van een Watoessi-prins, bekroond door de bewerkelijke coiffure van zijn twee hoge kuiven.

Bij het naderen van dezen indrukwekkenden jongeman, zeven en 'n halven voet lang (2.25 meter) gekleed in een vlekkeloos witte toga, met roode zonnen bespikkeld, die zijn slankheid nog accentueerde, scheen het mij, alsof mijn eigen zes voeten lengte plotseling en zeer tot mijn nadeel waren ingekrompen. Ik gevoelde mij lomp, zwaar en onhandig log naast dezen slanken reus.

„Amashyo,” was mijn groet.

„Dat gij veel runderen uw eigendom moogt noemen,” klonk het antwoord, vergezeld van een buiging zoo gracieus, als men aan het hof nauwelijks verwachten zou. De vergenoegde glimlach, waarmee hij mijn kennis van de Watoessi-gewoonte erkende, verlichtte zijn koperkleurig gelaat, waaruit sympa-

thieke bedachtzaamheid en groote intelligentie spraken. Zijn voorhoofd was hoog en glad, lange oogwimpers verzachtten eenigszins den schitterenden glans van een paar groote, koffiekleurige oogen. Zijn lange, hoog-gewelfde neus duidde op den geboren aristocraat. Een kort, zwart puntbaardje voltooide harmonieus den ascetischen driehoek van zijn goed geproportionneerd hoofd.

„Wat verlangt deze reus?” vroeg mijn vrouw me. „Ik heb het hem gevraagd, maar ik versta geen woord van hetgeen hij zegt. Sinds jij den berg bent opgegaan, is hij daar op eenige

passen van onzen auto als een standbeeld blijven staan.”

Ofschoon de Watoessi-neger geen woord Engelsch bleek te verstaan, begreep hij nochtans onmiddellijk de bedoeling van de vraag mijner echtgenoot.

„Ik kwam met mijn krijgers voorbij,” zei hij eenvoudig en op eerbiedigen toon, „en ik zag, dat mevrouw alleen was. Toen heb ik gewacht tot uw terugkomst, Ayee amahoroyce!” „De vrede zij met u,” antwoordde ik.

Een nieuwe buiging, dan keerde hij zich om, en verliet hij ons met veerden tred, omgeven als door een aureool van waardigheid, ik zou bijna zeggen van majesteit, terwijl zijn gevolg voorafging, bestaande uit Bahoetoe-krijgers en Batwa-pygmeëen (dwer-gen) als draagstoel-dragers, die zich haastten hun gewone plaats in de rij weer in te nemen.

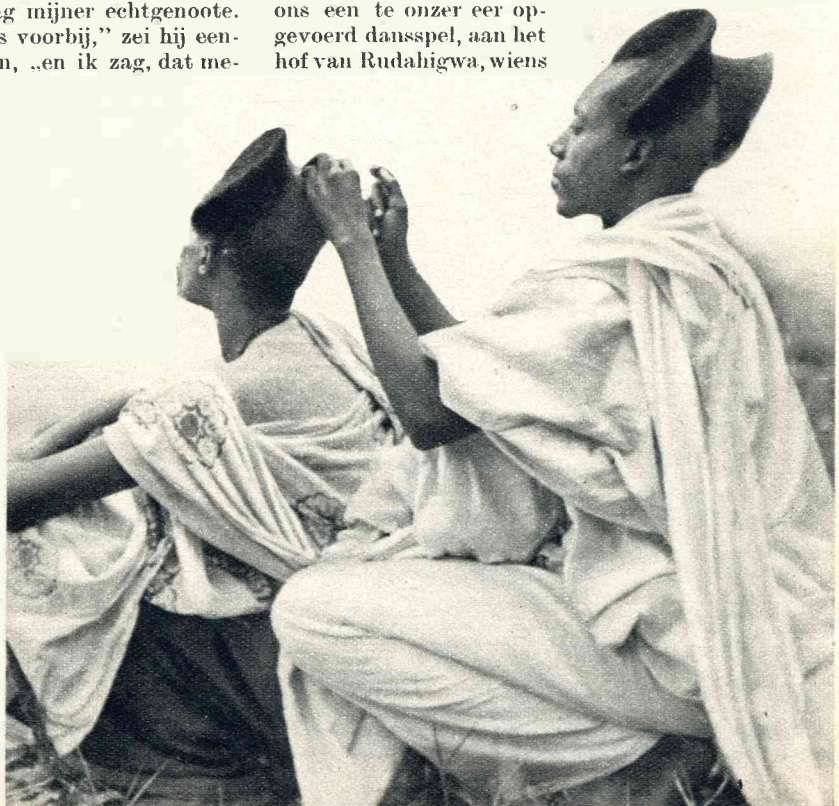
Een jonge Watoessi-prins is zijn makker behulpzaam in het opmaken zijner dubbele kuif, de masunzu, welke het nationaal kenteeken is der mannen van den stam.

Deze kleine episode teekent uitnemend een der voornaamste karaktertrekken van dit sympathieke volk van Midden-Afrika, dat ongetwijfeld vele eeuwen lang in zijn gewoonten den invloed nog heeft bewaard der oude Egyptische beschaving. Het Watoessi-ras is een volk van prinses en opperhoofden, die, wie weet sinds hoeveel honderden jaren reeds, over het land Rwanda hebben geregeerd onder den absoluut monarchalen staatsvorm, herinnerend aan de feudale instellingen onzer middeleeuwen. Sinds, veertig jaar geleden, de blanken tot in deze woeste streken van Midden-Afrika zijn doorgedrongen, hebben ze in allen eenvoud de moderne begrippen en gewoonten onzer beschaving overgenomen, zonder nochtans iets in te boeten van hun natuurlijke gevoels van ridderlijkheid en trots, van hun voorliefde voor plechtigheden en feesten.

Het tijdperk, waarin de voorvaderen van den Watoessi-stam zich meester maakten van het thans door hun nakomelingen bewoonde gebied, ligt in het verre verleden. Het is een zeer vruchtbaar land, met machtige, door wouden bedekte bergen, weidevelden van een geweldige uitgestrektheid, en bouwland van groote vruchtbaarheid, ten gevolge van de aanwezigheid van een aantal groote en kleine meren. Rwanda telt voorts een tiental vulkanen. Ze zijn met hun meest onder de eeuwige sneeuw smeulende kraters als het ware het beeld van de vurige inborst der inboorlingen, brandend onder een bijna onverschillig, koel uiterlijk, een houding vol waardigheid en zelfs met 'n tikje minachting.

Tot voor enkele jaren nitte deze vurigheid en warmte van temperament zich herhaaldelijk in felle oorlogen met naburige stammen, in bloeddorstige wraak-tochten, in onmenselijk wreede folteringen en straffen.

Een proefje hiervan gaf ons een te onzer eer opgevoerd dansspel, aan het hof van Rudahigwa, wiens

Een Watoessi-athleet bij zijn sprong hoog over de hoofden der rechtopstaande gasten.

De eerste danser van het Watoessi-hof vangt den z.g. Leeuwendans aan. Achter hem staan de muzikanten, die den dans rhythmisch begeleiden.

vienschap we ons intusschen hadden verworven. De rustige, bevallige neger, die zich enkele oogenblikken tevoren nog kalm met ons had onderhouden, veranderde als hij tooverslag in een woest dansenden krijger op het oorlogspad, toen de eerste schrille tonen der gesyncopeerde hoornmuziek en het gedreun der trommels ons in de ooren klonken. De lange, witte toga werd afgeworpen, en verdwenen was de Oostersche onverschillige kalmte. Met heel zijn ziel gaf hij zich over aan de hartstochtelijke bewegingen van den krijgdsans. Men vergat hierbij, zoo suggestief waren zijn gebaren, dat de tegenstander slechts denkbeeldig was. Aanval en afweer wisselden elkaar met groote snelheid af, en bij sommige sprongen leek het, alsof de danser zich in de lucht zwevende hield. En dan, na den zegekreet over den overwonnen vijand, in de plotseling ingevallen stilte, een hooge kreet van den danser, gevolgd door de beteekenisvolle woorden: „Ik, voor mijn koning, ben bereid te sterven!”

Dat Afrika een land is van tegenstellingen, is een afgezaagd gezegde. Maar toch wordt dit nergens beter bewaarheid dan in Rwanda. Daar is alles grootsch en reusachtig tot het uiterste, en de tegenstelling ervan is zoo mogelijk nog meer tot in het uiterste doorgedreven. Een vreeselijke hongersnood teisterde voor enkele jaren Rwanda, en eischte honderdduizenden slachtoffers. Maar even sterk was de reactie hierop door de negerbevolking, welke, op aanraden van gouverneur Voisin, in één enkel seizoen alle maar eenigszins geschikte terreinen be-

werkte voor de manioca-cultuur, zoodat na drie jaren het gevaar voor hongersnood wel voorgoed als geweken kon worden beschouwd. De aanleg van wegen, het in cultuur brengen van nieuwe terreinen, is iets wat men alleen in het land der Watoessi met succes kan ondernemen.

Geen ander contrast evenwel spreekt sterker dan dat der bevolking van Rwanda zelf, verdeeld als deze is in een ras van reuzen en in een ras van dwergen, de Batwa-pygmeëen, niet meer dan vier en een halven voet (1.35 meter) hoog. Dit dwergvolk leeft totaal afgezonderd in de oerboschen in een staat van totale verwildering en op den laagsten trap van menselijke beschaving.

Tijdens ons verblijf onder den stam der Watoessi woonden wij nog een zeer bijzondere plechtigheid bij. Een hoffeest, waarbij de *inyambo*, de heilige runderen, werden voorgesteld. In groote, schilderachtige groepen bijeen gezeten, ernstig en zwijgend, harmonieus van samenstelling, alsof een kunstenaar van naam ze aldus had opgesteld, keken de Watoessi-prinsen en de genoodigde opperhoofden uit de omgeving naar het voorleiden der koebeesten. Prachtige runderen, met glauzende huid en een paar enorm breed uitstaande hoorns, zooals men op onze foto's wel zeer duidelijk kan bespeuren. Alsof het circusdieren gold, zoo statig en zich bewust van hun rol stapten de heilige koeien, omhangen met veelkleurige versieringen, langs het afgepaalde gedeelte voorbij, en lieten zich bewonderen en prijzen, stipt gehoorzaamend aan de wenken en bevelen der bewakers.

Een verrassing van zeer eigenaardige soort wachtte ons tegen het einde dezer plechtigheid, toen ik, als terloops en zonder eenige bedoeling, tegen het opperhoofd de opmerking maakte, dat de lange krijgers van zijn stam wel atleten met bijzonderen aanleg moesten zijn. In een oogwenk was een springconcours georganiseerd, waaraan kleinen en grooten deelnamen, en waarbij blijkbaar zonder eenige inspanning tot over onze eigen hoofden werd heengewipt, terwijl ik, zooals ik zei, toch de fatsoenlijke lengte heb van één meter tachtig. Ja, zoo getraind en op alles voorbereid bleken deze negers, dat, toen op

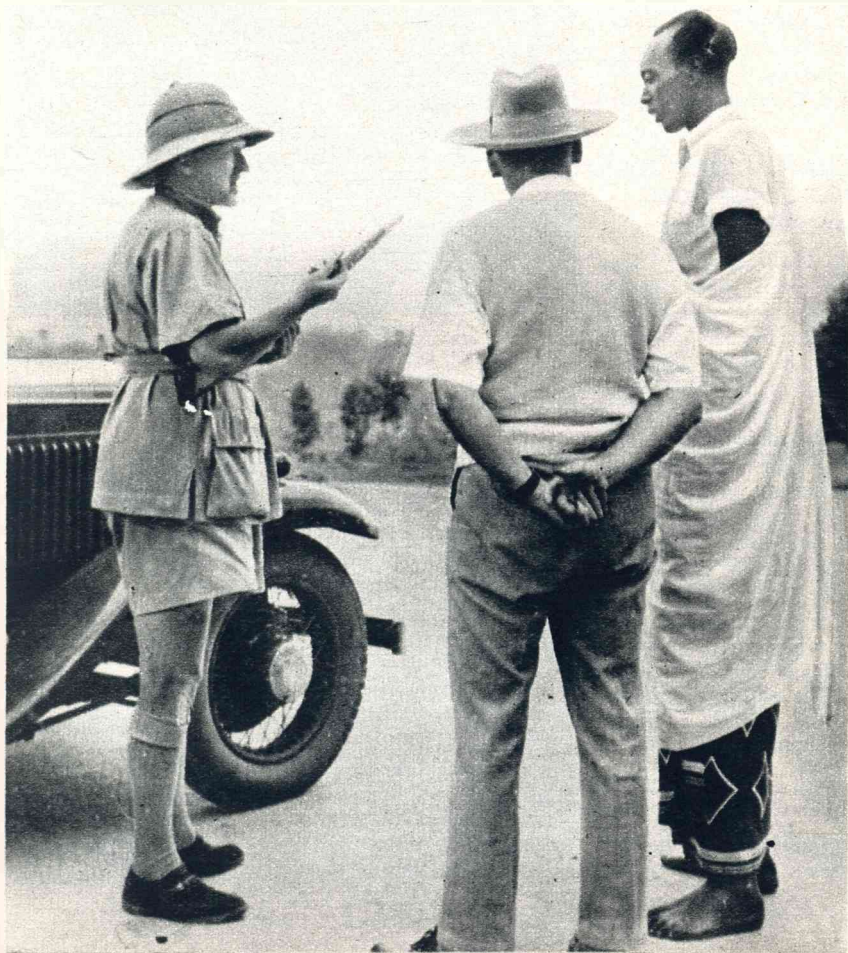
Commandant Attilio Gatti, de schrijver van ons artikel, biedt een Remingtongeweer aan Rudahigwa aan, die, als de meeste negers, een hartstochtelijk jager is. Met den rug naar de camera staat mr. Lenaerts, de Belgische administrateur, die de opvoeder, beschermmer en raadsman is van den negerprins.

Commandant Attilio Gatti tusschen den koning van Rwanda (links) en een Watoessi-prins van acht voet (2.40 meter) lengte.

een gegeven oogenblik een onzer, meenend dat het opperhoofd hem wenkte, wilde wegllopen, de neger die toen juist boven zijn hoofd zweefde, met een bewonderenswaardige lenigheid zijn lichaam nog verder wierp, en zijn sprong nog met eenige voeten vergrootte, om zich dan onmiddellijk na het neerkomen om te wenden met de verontschuldigende vraag, of hij hem misschien per ongeluk niet had geraakt.

Wij reproduceeren op deze bladzijden een aantal interessante fotografische opnamen uit het land der Watoessi-negers, waaruit de waarheid van het in bovenstaande regelen verhaalde duidelijk blijkt.

Het inkruisen der kastanjes.

Het is in den winter voor de meeste huisvrouwen dikwijls een heel probleem, telkens iets anders te verzinnen, wat de verschillende groenten betreft. Keuze is er al zeer weinig en wanneer we ons het liefst tot verse en niet te dure groenten willen bepalen, zijn we meestal aangewezen op een of andere koolsoort, andijvie en Brusselsch lof.

Waarom zouden we eens niet tot de kastanjes onze toevlucht gaan nemen? Nu is het de tijd voor kastanjegerechten en niet alleen bij wijze van groente, maar ook voor een smakelijk hapje of zelfs tot een fijn dessert kunnen de kastanjes worden verwerkt. Daarbij zijn ze niet duur en bezitten een groote voedingswaarde, dus wat belet ons, eens een der volgende recepten te probeeren?

Op de eerste plaats: hoe worden de kastanjes schoon gemaakt? Hiervoor bestaan twee mogelijkheden: men kan de kastanjes in rauwen toestand schillen, dan 10 minuten in heet water koken en daarna het bruine velletje verwijderen. Ook kunnen de kastanjes in de schil worden gekookt, doch dan kerft men ze tevoren met een scherp mesje in de lengte kruisgewijze in. Vervolgens worden ze gekookt, de schil wordt er af getrokken en daarna wordt het bruine velletje verwijderd.

KASTANJEPUREE

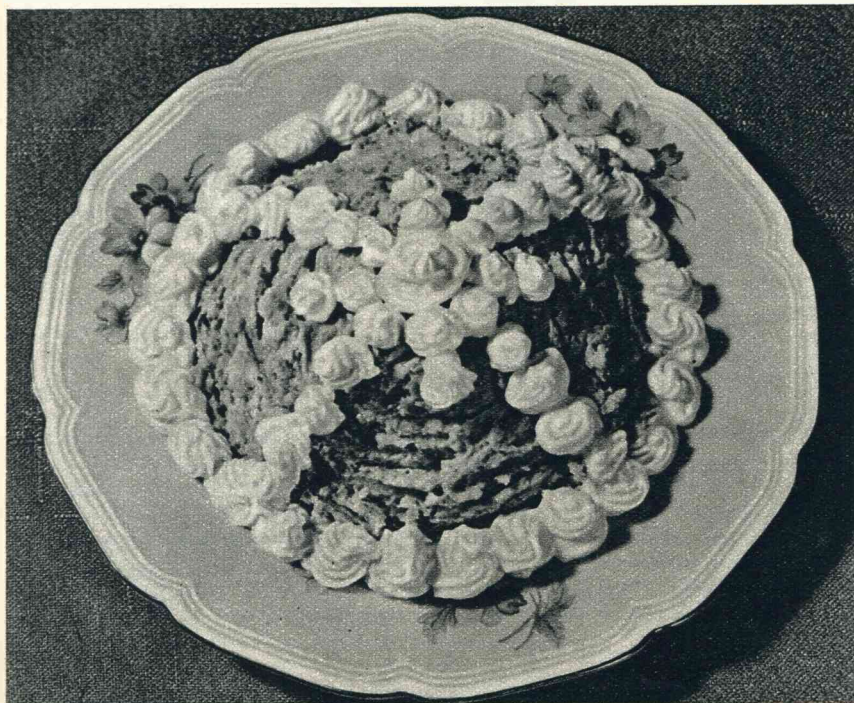
BIJ EEN VLEESCHGERECHT (4 PERSONEN)

1 pond kastanjes, 1 dl. bouillon of melk, 20 gram boter, een mespuntje zout, een mespunt suiker, $\frac{1}{2}$ eetlepel magere, bruine jus.

Kook de kastanjes in ruim water gaar. Verwijder het bruine vliesje en wrijf de massa door een zeef. Vermeng de puree met alle overige ingrediënten en zorg dat er een weke en niet te droge massa ontstaat. Leg de puree op een schotel en garneer met gebraden varkens- of kalfscotelets, kalfsoesters of kalfs- of varkensfricandeau.

GESTOOFDE KASTANJES I (4 PERSONEN)

750 gram kastanjes, $\frac{1}{2}$ l. water of bouillon, een

ALLERLEI KASTANJEGERECHTEN

mespuntje zout, een mespuntje suiker, 50 gram boter, peterselie.

Kook de kastanjes op een der boven omschreven wijzen bijna gaar. Stoof ze vervolgens in den bouillon of het water gaar, voeg er suiker, zout en boter bij en roer er tenslotte de gehakte peterselie doorheen.

GESTOOFDE KASTANJES II (4 PERSONEN)

750 gram kastanjes, wat magere jus.

Kook de kastanjes even in water totdat het vliesje gemakkelijk kan worden verwijderd. Leg ze dan in

Kastanjepuree: de gaar gekookte kastanjes worden door een zeef gewreven.

een vuurvasten schotel en laat ze met de jus (die de kastanjes tot ongeveer de helft moet bedekken) bijna gaar stoven.

Doe ze vervolgens in een pan en laat het nog overgebleven vocht op de kastanjes verkoken. Schud de kastanjes af en toe om, teneinde aanbranden te voorkomen. Dien ze daarna, wanneer ze bruin en glanzend geworden zijn, zoo heet mogelijk op.

KASTANJEPUDDING MET SLAGROOM (6 PERSONEN)

500 gram gepelde kastanjes, 75 gram boter, 150 gram suiker, $2\frac{1}{2}$ dl. slagroom, een beetje zout.

Kook de kastanjes gaar in water of melk en wrijf ze door 'n zeef. Vermeng de massa daarna met de boter, suiker, stijfgeslagen room en een weinig zout.

Zorg dat er 'n stevige, doch eenigszins vochtige massa ontstaat, druk deze even in een vorm en stort daarna den pudding onmiddellijk op 'n schotel.

Garneer hem met wat van den achtergehouden slagroom en dien hem daarna op.

Een heerlijke kastanjepudding met slagroom.

GESCHILDE KASTANJES BIJ GROENTEN

Zeer smakelijk kan een groenteschotel worden, wanneer we er kastanjes aan toevoegen. Zoo smaken ze bijvoorbeeld uitstekend bij spruitjes, boerenkool of spinazie.

De kastanjes worden daartoe geschild en in water gekookt. Smakelijker nog worden zij, wanneer men ze in bouillon kookt. Zijn ze gaar, dan het bruine velletje verwijderen en ze bij de groente opdienen.

WARME KASTANJEPUDDING (6 PERSONEN)

500 gram gepelde kastanjes, 100 gram boter, 125 gram suiker, 50 gram bitterkoekjes, 6 eieren, een suikeroplossing bestaande uit 200 gram suiker en 2 dl. water.

Laat de kastanjes even koken tot het vliesje gemakkelijk kan verwijderd worden. Laat ze daarna in de suikeroplossing gaar koken, vervolgens uitlekken en wrijf ze tenslotte door een zeef. Roer de suiker met de eierdooiers tot een gladde massa. Voeg deze massa bij de kastanjepuree. Roer er dan de boter doorheen, die tevoren tot room is geroerd.

Voeg er dan de fijn gemaakte bitterkoekjes en het stijfgeklopte eiwit zoo luchtig mogelijk bij. Bestrijk een puddingvorm voor warme puddingen met wat boter, strooi er wat paneermeel in en doe hierin het mengsel.

Sluit den vorm met een deksel af, zet hem in een pan met kokend water en laat den pudding gedurende ongeveer twee uur koken. Vul onder het koken zoo nu en dan water bij, zoodat dit steeds tot even onder den rand staat. Stort den pudding op een schotel en geef er een of andere vruchtensaus bij.

GEGLACEERDE KASTANJES VOOR BIJ DE THEE

Schil de kastanjes, kook ze in melk gaar en verwijder daarna het bruine vliesje. Maak van 150 gram gezeefde poedersuiker (voor 1 pond kastanjes) en twee eetlepels citroensap een papje. Wentel de kastanjes door dit papje, zet ze op een bord of taartreefje om uit te lekken en geef ze bij de thee.

Gestooft boerenkool met kastanjes.

Vóór het opdienen laat men de geglaceerde kastanjes op een taartreefje uitdruipen.

EENVOUDIG GEBREID JURKJE MET VIERKANT HALSJE BESCHRIJVING VOOR DEN LEEFTIJD VAN 1 JAAR

Materiaal: 120 gram parelwool en breinaalden nr. 2½. Het jurkje in de rondte breien. We zetten 240 steken op en breien 5 ribbeltoeren boven elkaar, dus heengaande recht en teruggaande averecht breien.

Dan volgen er 23 naalden in de rondte geheel recht, vervolgens wordt een gaatjestoer gebreid, waarvoor men telkens afwisselend den draad om de naald slaat en 2 steken te zamen breit. Bij den volgende toer (naald) wordt van dien omslag een steek gebreid, zoodat men weer hetzelfde aantal steken op de naalden krijgt. Nu 10 naalden recht, dan weer een gaatjestoer, 30 naalden recht, 1 gaatjestoer, 10 naalden recht, 1 gaatjestoer, 30 naalden recht. Vervolgens bij de daarop volgende naald telkens 2 steken te zamen breien, zoodat men nog de helft van het aantal steken op de naald heeft.

Nu weer een gaatjestoer breien, waarna begonnen wordt met het lijfje, dat eveneens recht gebreid wordt. Na 8 rechttoeren (naalden) kant men de 2 eerste steken voor het splitje af en breit vervolgens in heen- en teruggaande naalden, heen recht, terug averecht verder. Bij de 11e naald breit men 26 steken voor het rechtervoorpand op één naald, kant de volgende 6 steken af en breit boven de volgende 54 steken het rugpandgedeelte op één naald, kant de daarop volgende 6 steken weer af en breit boven de nog overblijvende 26 steken dan het linkervoorpand af.

Bij het armgat breit men 3 × bij iedere 2de volgende naald de beide eerste steken te zamen. Dan volgen nog 18 naalden. Bij de volgende naald kant men voor den hals de eerste 9 steken af en breit nog 3 × bij iedere 2e naald

aan de zijde van den hals 2 steken te zamen.

Dan nog 5 naalden breien, waarna wordt afgekant.

Het rechtervoorpand wordt tegengesteld gebreid. Bij het rugpand worden de armsgaten gebreid als bij het voorpand, dan breit men nog 20 naalden. Bij de volgende naald kant men de middelste 20 steken voor den hals af en breit dan ieder schoudertje verder afzonderlijk af. Bij den hals breit men 3 × bij iedere 3e naald 2 steken te zamen, dan nog 3 naalden breien, waarna wordt afgekant.

De mouwtjes (lange) worden bovenaan bij den kop begonnen met een opzetrand van 24 steken. Ze worden geheel recht gebreid. Op het einde van de 3e—11e naald zet men nog 2 steken erbij op, waarna men nog 15 naalden na de laatste mindering breit. Bij de volgende naald en 3 × bij iedere 14e volgende naald breit men de beide eerste en laatste steken te zamen.

Dan nog 3 naalden breien, waarna het manchetje wordt gebreid, 1 recht, 1 averecht, 22 naalden hoog. Dan afkanten. De verschillende deelen van het jurkje worden door naden verbonden en de halsrand wordt met een paar stokjestoeren in bonte kleuren omgehaakt. Diezelfde kleur kan men ook voor de bloempjes gebruiken, die men in kruissteek of een grof gewerkten kettingsteek of spansteek op de randen tusschen de gaatjestoeren kan aanbrengen.

De randen van het splitje worden met een vastentoer omgehaakt, aan de linkerzijde worden een paar lusjes gewerkt, die voor knoopsgaten dienen; aan den rechterkant naait men tegenover de lusjes een paar knoopjes.

CORRESPONDENTIE

Mevr. A. van T. te Arnhem. Mooie bruine jus, niet van vleesch afkomstig, krijgt u als volgt: laat een stukje boter, margarine, of half vet, half boter of margarine in de koekenpan smelten en lichtbruin braden. Gebruikt u vet, dan eerst het vet laten smelten, daarna pas de boter toevoegen. Roer er vervolgens een mespuntje gebrande suiker door, of een scheutje melk. Om de jus nu nog geurig en pikant te maken, voegt u er een paar druppels bouillon-extract aan toe, of roert er een weinig nagelgruis doorheen. Dan de jus verder met water, waarin een paar laurierbladen getrokken zijn, afmaken. Desverkiezend kan men ze daarna ook nog met wat aangemengde maizena binden.

Mevr. K. S. te Bakkum. Het door u gevraagde patroontje zal t.z.t. worden geplaatst.

Mevr. C. v. d. M. te Ginniken. In het nummer van 24 Sept. 1936 kunt u de patroonsbeschrijving van een gebreide spreid vinden. Waar bij deze beschrijving staat: 2 × minderen, wordt een dubbele mindering bedoeld (zie hiervoor den 30en toer van 't blok). Wanneer u den 29en toer van den rand hebt gebreid, is dit meteen weer de eerste toer van het volgende patroontje van den rand. U moet dus voor dit patroontje weer met den 2en toer, en niet met den 1en toer beginnen. De rand wordt als één geheel gebreid en later aan de blokken genaaid.

Mej. de D. te Charlois. Kunt u ons misschien opgeven, in welk jaar het door

u bedoelde vloerkleedje is geplaatst? Wij hebben wel eenige gehaakte vloerkleedjes kunnen vinden, maar gebreide hebben we tot nu nog niet gezien.

WAT ZULLEN WE ETEN?

<i>Zondag:</i>	Juliennesoep. Gekookte ham. Brusselsch lof. Aardappelen. Gewelde boter. Peren in een vuurvast schoteltje.
<i>Maandag:</i>	Runderrib. Savoyekool. Aardappelen. Broodpap.
<i>Dinsdag:</i>	Koud vleesch. Witte boonen. Aardappelen. Zure saus. Deensehe rijst.
<i>Woensdag:</i>	Witte-boonensoep. Saucijsjes. Gestoofde boerenkool met kastanjes. Aardappelen.
<i>Donderdag:</i>	Varkenscarbonade. Schorseneeren. Aardappelen. Macaronikoekjes.
<i>Vrijdag:</i>	Magere uiensoep. Vischgehakt. Gestoofde bieten. Aardappelen. Fruit.
<i>Zaterdag:</i>	Witte kool met aardappelpuree en spek. Rödgröd met vanillesaus.

Een goed restaurant
heeft Cerebos zout op
tafel. Een verstan-
dige gastvrouw ook!

Cerebos Zout
het volmaakte Tafelzout

**Die eeuwige verkoudheid
is een gevolg
van gebrek aan
mineralen in het
lichaam.**

Uw lichaam kan geen weerstand bieden aan den aanval van bacteriën. Kalzan, het calcium-natrium voedsel, zal dat verbeteren, daar Kalzan de afweerkrachten van het lichaam versterkt

en den inval der bacteriën zodoende stuit.

Neem eens eenigen tijd Kalzan en blijf dezen winter gespaard voor die verkoudheden en infectie's.

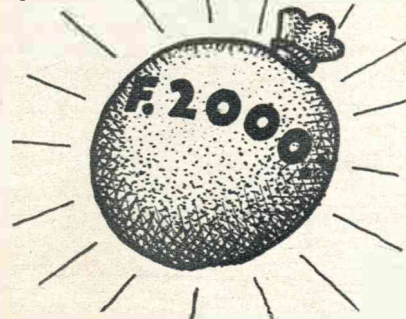
KALZAN

HET CALCIUM NATRIUM VOEDSEL

In alle Apotheken en Drogisterijen à fl. 1.25 en fl. 2.25.

Opnieuw krijgt U de kans

een geldprijs te winnen. Want ook in 1937 zet „Panorama“ de regelmatige verdeling van f 2000. voort. Iedere lezer komt in aanmerking, mits hij reeds op 7 Januari j.l. in onze registers stond ingeschreven en hij ook op den uitkeeringsdag abonné is.

REEDS OP 18 FEBRUARI PUBLICEEREN WIJ DE NAMEN DER GELUKKIGEN, DIE ZICH EEN GEDEELTE VAN DE TWEEDUIZEND GULDEN ZAGEN TOEVALLEN.

HOEDJES VOOR HET TUSSCHEN-SEIZOEN

De Breton komt telkens weer terug, zij het dan ook in eenigszins gewijzigden vorm. De nieuwe modellen laten 'n groot deel van het achterhoofd vrij en staan daarom coquetter dan hun voorgangers.

Januari! De uitverkoopen zijn in vollen gang. Rommelige en onaantrekkelijke etalages met opruinings-goederen. Maar daarnaast reeds een bescheiden hoekje, dat ingeruimd is voor de laatste nieuwe snufjes. En dan zijn het altijd weer de hoeden, die een nieuw seizoen inhouden. Zoo'n gezellig nieuw dopje kan dan ook maken, dat we opeens weer verzoend raken met onze wat saaie en eentonige winterdracht.

Wat betreft de modellen? Ofschoon dezen zomer de breedgerande, plat-gebolde hoed zijn entrée weer zal maken, zien we op 't oogenblik nog slechts kleine dopjes. Hoedjes, die ófwel een groot gedeelte van het haar vrijlaten óf in het andere uiterste vervallen en tot op de wenkbrauwen vallen. Aan één kant dan altijd, want dergelijke dopjes worden meestal op één oor gedragen.

Materiaal? Naast de gebruikelijke sterk-glanzende satijnsoorten óók veel doffe ripszijde en dan vooral cloqué. Ook

Grappig dopje van zijdeachtig haarvilt met garneering van rosetten van ingeknipte viltstrooken.

Vér uit het gezicht gedragen hoedje van glanzend stroo, dat 'n groot deel van het kapsel vrijlaat.

zeer licht haarvilt werd voor de nieuwe modellen verwerkt, terwijl sterk glanzende stroosorten dit jaar enkele maanden eerder dan gewoonlijk op het tooneel verschijnen.

Wat betreft de kleur, momenteel wordt bijna uitsluitend zwart gebracht, wat wél heel flatteus is maar lastig voor degenen, die haar garderobe op 'n andere kleur afgestemd hebben. Zij doen het best om het modelletje, dat haar aanstaat, in andere kleur te doen copieeren, daarbij bedenkend, dat de hoed ófwel in precies dezelfde tint genomen dient te worden ófwel in fel afstekende contrastkleur. Combinatie van donkerblauw met zwart is al even leelijk als zwart met bruin of groen met blauw. En tóch blijven er altijd nog vrouwen, die in deze fonten vervallen, niet willen inzien, dat „harmonie” het groote geheim van elegante kleding is.

Eenvoudig hoedje van glimmend stroo met de zoo moderne en flatteuze garneering van tule.

DRIE GEZELLIGE JURKEN

75a. Mantelcostuum, mantel met revers, zakken in de voorpanden, sluiting met ceintuur, rok met voor- en achterbaan. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

76a. Japon van effen stof, sluiting met knopen en knoopsgaten, lange mouw, hals met das, opgezette zakken. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

77a. Japon van effen stof, hoog gesloten hals, voorpand met bies, welke in den rok in een plooi eindigt; in de taille gestikte suçons met ceintuur. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modelalbum „Winterweelde“ zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven! gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alléén van 5 en 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“, NASSAU-PLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voortoezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

NUTTIGE WENKEN

Om roestvlekken van wit linnen te verwijderen moet men de plekken weken in melk, en vóór het wasschen ongeveer vier uur met wat zout bedekken.

Deze methode zal ook inktvlekken gewoonlijk doen verdwijnen.

Wanneer men na het schoonmaken van uien de handen inwrijft met een stukje rauwen aardappel, zal de lucht onmiddellijk verdwijnen.

Om cretonnen gordijnen of andere katoenen stoffen weer als nieuw te maken dompelt men ze in wat stijfsel, aangemaakt met kokend water. Spoel ze daarna vooral goed na.

Wanneer men eens per week een klein beetje chloorkalk in den gootsteen gooit, zal deze helder wit blijven. Tevens wordt de afvoerpijp ontsmet en het koperwerk blijft schoon.

Om vitragegordijnen te wasschen voegt men een weinig melk aan het blauwswater toe en ze zullen er weer helder en frisch uitzien.

Wanneer men een gasijzer gebruikt, haalt men het eerst over amarilpapier en vervolgens over dubbelgevouwen krantenpapier. Vóórdat het ijzer weggezet wordt moet men het eerst inwrijven met een stukje zeep.

Om een nieuwe punt aan een beenen breinaald te maken, scherpt men het gebroken eindje aan een lucifersdoosje en men maakt het daarna glad met een fijn vijltje.

Om leeren tassen schoon te krijgen, maakt men een mengsel van azijn en warm water. Nadat men de tasch schoon heeft, droogt men ze door te wrijven met een warmen doek. Men kleurt de tasch bij met terpentijn en eiwit.

Wanneer gesteven of half gesteven boorden te droog zijn om ze goed te kunnen strijken, kunnen we ze nog enkele oogenblikken boven den damp van kokend water houden.

Voor het strijken van gesteven goed haalt men het ijzer over een flanellen zak, waarin men stukjes kaarsvet bewaart.

Wring een zeem na gebruik altijd goed uit en doe hem in 'n omgekeerden glazen jampot. Hij zal op deze manier altijd klaar zijn voor het gebruik en nooit uitdrogen of barsten.

Wanneer men glimmende plekken uit kleeren wil verwijderen, houdt men het glimmende deel boven den stoom van een ketel kokend water. Borstel de plekken goed na en het kledingstuk is weer als nieuw.

De beste manier om vloeistof te zeven is: het doekje aan beide zijden van het vat vast te zetten met gewone knijpertjes.

Wanneer de pannen schoongemaakt moeten worden is het nuttig een kurkmat in den gootsteen te leggen, om krassen te voorkomen.

Om vliegenvlekken te verwijderen b.v. van lampekappen, neemt men een doekje met terpentijn.

Bovendien spaar ik nog een paar centen. Zoo denken velen, die een goedkoop surrogaat koopen.

Maar wéét U dan ook, wáár dit product vervaardigd werd?

Wéét U, of dit product met even groote nauwlettende zorgzaamheid wordt samengesteld?

Wéét U, of dit vervangmiddel een even groote werkzaamheid bezit en of het op den duur even goed te verdragen is?

Wéét U, dat U zich door het innemen van een onbekend en goedkoop middel aan een groot gevaar kunt blootstellen?

Ziet U, die ééne keer kan zich bitter wreken. Daarom ook voor U alleen het middel uit de wereldberoemde »Bayer«-fabrieken.

ASPIRIN

met het »Bayer«-kruis en den Oranjaband, het product van vertrouwen!

Buisje 70 cent Zakje 10 cent

**SCHILDWACHTEN
IN DE SNEEUW**
KASTEEL AMALIENBORG
KOPENHAGEN